

SEMPÉ

GOSCINNY

Nhóc Nicolas phiên muộn

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

René Goscinny

René Goscinny sinh năm 1926 tại Paris, có bố là người gốc Ba Lan, mẹ gốc Ukraina nhưng lại trải qua thời thơ ấu và thiếu niên ở

Argentina. Sau khi tốt nghiệp trung học ở Buenos Aires với thành tích học tập xuất sắc, ông đã làm rất nhiều nghề nhưng không thành công.

Trở lại Pháp, ông bắt đầu viết kịch bản cho truyện tranh. Ngoài nhóc Nicolas trứ danh, ông còn là tác giả của anh chàng Astérix, chàng cao bồi Lucky Luke. Năm 1959, ông cho ra đời tạp chí Pilote, và quản lý tạp chí này cho đến năm 1974.

René Goscinny mất năm 1977.

Jean-Jacques Sempé

Jean-Jacques Sempé sinh ngày 17 tháng Tám năm 1932 tại Bordeaux. Là một học sinh vô kỷ luật, ông bị đuổi học khi đang học cấp hai và bắt đầu phải lao động kiếm sống từ năm mười bảy tuổi. Sau những

lận đận thời khởi nghiệp với nhiều công việc khác nhau, ông đã xây dựng sự nghiệp ở dòng tranh hài hước. Ông cộng tác với nhiều tạp chí tên tuổi:

Paris-Match, *L'Express*, *The New York Times*...

Năm 1959, cùng với người bạn thân thiết René Goscinny, ông cho ra đời hình ảnh đầu tiên về cậu nhóc Nicolas trứ danh nước Pháp. Từ đó, những hình vẽ hài hước về cậu nhóc Nicolas đã gắn liền với tên tuổi của Sempé.

Hiện nay, Sempé sống tại Paris (mơ về miền thôn dã) và vùng nông thôn (mơ về Paris).

*Nhóc Nicolas
phiền muộn*

Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp:
Le petit Nicolas a des ennuis
tác giả **René Goscinny / Jean-Jacques Sempé**

Le petit Nicolas a des ennuis
By Goscinny / Sempé
© 1964 by Éditions Denoël
New edition © 2004

Xuất bản theo hợp đồng nhượng quyền giữa
NXB Denoël và Nhã Nam, 2010.

**Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa & Truyền thông
Nhã Nam 2010.**

Bản quyền tác phẩm đã được bảo hộ. Mọi hình thức xuất bản, sao chụp, phân phối dưới dạng in ấn hoặc văn bản điện tử, đặc biệt là việc phát tán trên mạng Internet mà không có sự cho phép bằng văn bản của Nhà xuất bản là vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của nhà xuất bản và tác giả. Không ủng hộ, khuyến khích những hành vi vi phạm bản quyền. Chỉ mua bán bản in hợp pháp.

Jean-Jacques
Sempé

René
Goscinny

Nhóc Nicolas phiền muộn

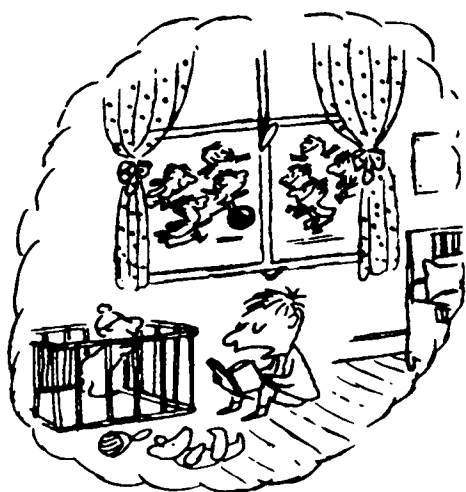
Trác Phong dịch

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Joachim bực bội

Thằng Joachim hôm qua không đi học còn hôm nay thì nó lại đi muộn, về rất là bực bội, và chúng tôi thì ngạc nhiên lắm. Chúng tôi chẳng ngạc nhiên việc thằng Joachim đi muộn hay bực bội, bởi vì nó luôn đi muộn và luôn bực bội khi đến lớp, nhất là khi có kiểm tra viết môn ngữ pháp; điều làm chúng tôi ngạc nhiên, chính là việc cô giáo lại cười với nó quá là tươi, và còn bảo nó:

- Thế nào, chúc mừng Joachim nhé! Em phải vui lắm, nhỉ?

Chúng tôi càng lúc càng ngạc nhiên hơn, bởi vì cho dù cô giáo đã đối xử với thằng Joachim rất tốt (cô đúng là hết sảy và với bất kỳ ai cô cũng đối xử tốt), thì

cô cũng chưa bao giờ chúc mừng nó cả. Nhưng điều đó có vẻ chẳng làm cho thằng Joachim vui gì, cái thằng vẫn bực bội y nguyên, đến ngồi vào bàn của nó, bên cạnh thằng Maixent. Cả lũ chúng tôi quay lại để nhìn nó, nhưng cô giáo đã đập thước kẻ lên bàn và cô bảo chúng tôi rằng là không được xao nhãng, phải tập trung làm bài và chép những gì ở trên bảng, tôi mong là đừng có ai chép sai.

Thế rồi, tôi nghe thấy giọng của thằng Geoffroy ở đằng sau:

- Mày chuyển ngay đi! Thằng Joachim có một thằng em trai!

Đến giờ ra chơi, tất cả chúng tôi xúm quanh Joachim, cái thằng đang đứng dựa vào tường, hai tay đút túi, và

chúng tôi hỏi nó xem có phải đúng là nó có một đứa em trai không.

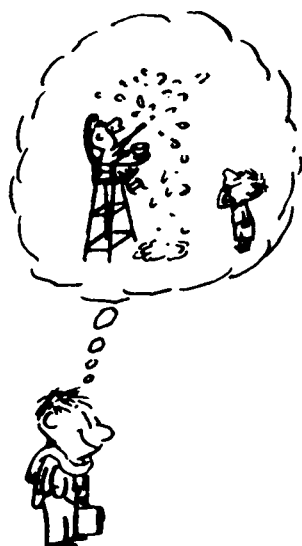
- Ờ, thằng Joachim nói với chúng tôi. Sáng qua, bố tao đánh thức tao dậy. Bố tao ăn mặc rất chỉnh tề và không cạo râu, bố tao ôm hôn tao và nói rằng vào lúc đêm, tao đã có một đứa em trai. Thế rồi bố tao bảo tao đi mặc quần áo cho nhanh, và tao với bố tao đi đến một cái bệnh viện, và ở đó có mẹ tao; mẹ tao vẫn đang nằm trên giường, nhưng mẹ tao cũng hài lòng y như bố tao ấy, và ở ngay cạnh giường mẹ, thì có em trai tao.

- Ồ, tôi nói, vậy mà mày chả có vẻ gì là vui vẻ sất!

- Thế tại sao tao lại phải vui vẻ? thằng Joachim hỏi. Mới cả nó quá là xấu xí. Nó bé tẹo teo, đỏ hỏn và nó kêu khóc suốt, mà tất cả mọi người lại thấy thế là hay. Còn tao ấy à, chỉ cần khóc lóc một tí ở nhà, là bọn họ bắt tao im bật ngay, thế rồi bố tao còn bảo rằng tao là một thằng đần và rằng tao làm điếc tai ông ấy.

- Ờ, tao biết rồi, thằng Rufus nói. Tao cũng thế, tao có một thằng nhãi em, mà nó lúc nào cũng sinh đủ chuyện. Nó là cái thằng cục cưng và nó có quyền làm tất cả mọi thứ, và nếu tao mà đánh nó ấy à, nó sẽ đi mách bố mẹ tao luôn, thế là thứ Năm tao sẽ bị cấm xem phim!

- Tao thì ngược lại, thằng Eudes nói. Tao có một lão anh và chính lão đó mới là cục cưng. Lão ấy thì lúc nào

chẳng lái nhãi rằng chính tao là kẻ sinh chuyện, ai bảo lão cứ đánh tao, lão có quyền thức khuya để xem ti vi và bọn họ còn cho lão hút thuốc!

- Từ khi có cái thằng nhãi em tao, tao lúc nào cũng như bị bắt tù, thằng Joachim nói. Ở bệnh viện, mẹ tao muốn tao phải ẵm nó, thơm nó, cái thằng nhãi ấy, còn tao dĩ nhiên là không thích, nhưng mà tao vẫn phải làm, và bố tao lại còn quát rằng tao phải cẩn thận, không có lại làm cái nôi bị lật, rằng ông ấy chưa bao giờ thấy một đứa nào lớn đầu mà hậu đậu như tao.

- Thế cái loại bé tí như thế thì ăn cái gì? thằng Alceste hỏi.

- Sau đó, thằng Joachim nói, bố tao và tao trở về nhà, và không có mẹ ở nhà thì chán ghê lắm. Nhất là khi người nấu bữa trưa lại chính là bố tao, và bố tao tức bởi vì ông ấy không thể tìm được cái mở hộp, thế rồi sau đó chỉ có mỗi cá xạc-đin với cả hột đậu Hà Lan. Còn sáng nay, trong bữa sáng, bố tao còn bắt đầu quất tháo tao bởi vì sữa bị tràn ra ngoài.

- Rồi mày sẽ biết, thằng Rufus nói. Đầu tiên, khi

người ta đem nó về nhà, nó sẽ ngủ trong phòng của bố mẹ mày, nhưng sau đó, họ sẽ để nó vào phòng mày. Và mỗi khi nó bắt đầu kêu khóc, ai cũng cho rằng chính mày đã chọc cho nó bực.

- Còn tao, thằng Eudes nói, chính lão anh ngủ trong phòng tao, và cái đó cũng không đến nỗi khó chịu quá, chỉ trừ lúc tao còn quá là nhỏ, cách đây cũng lâu lắm rồi, thì cái đồ thằng hề ấy cứ thích dọa cho tao sợ.

- A! Không! thằng Joachim kêu lên. Chuyện ấy thì nó cứ nghỉ khỏe, còn lâu nó mới được ngủ trong phòng

tao nhé! Phòng tao là của tao, nó cứ việc tìm một chỗ khác nếu mà nó muốn ngủ ở nhà!

- Xời! thằng Maixent nói. Nếu bố mẹ mày bảo rằng em trai mày ngủ trong phòng mày, thì nó sẽ ngủ trong phòng mày, có vậy thôi.

- Không hề, thưa mày! Không hề, thưa mày! thằng Joachim kêu lên. Họ cứ việc cho nó ngủ ở chỗ họ thích,

nhưng không phải trong phòng tao! Tao sẽ đóng cửa phòng lại, đừng có mà đùa!

- Thế cá xạc-din với hột đậu Hà Lan ăn có ngon không? thằng Alceste hỏi.

- Buổi chiều, thằng Joachim nói, bố tao đưa tao đến bệnh viện, và ở đó có chú Octave, cô Edith, thế rồi cô Lydie, và tất cả mọi người nói rằng thằng em tao giống hàng đồng người, bố này, mẹ này, chú Octave này, cô Edith này, cô Lydie này, thậm chí giống cả tao nữa. Thế rồi họ bảo tao rằng tao chắc phải vui lắm, rằng bây giờ tao sẽ phải hết sức ngoan, rằng tao phải giúp mẹ tao và ở trường tao phải học giỏi. Rồi bố tao bảo rằng bố tao hy vọng rằng tao sẽ cố gắng, bởi vì cho đến giờ tao vẫn là loại lười chây thây, và rằng tao cần phải trở thành một tấm gương cho em trai tao. Thế rồi sau đó, bọn họ không quan tâm đến tao nữa, trừ mỗi mẹ tao, mẹ tao ôm hôn tao và bảo tao rằng mẹ yêu tao lắm, ngang với cả em trai tao.

- Thế nào, bọn mày, thằng Geoffroy nói, hay bọn mình đá bóng một tí trước lúc hết giờ ra chơi nhỉ?

- À mà này! thằng Rufus nói, khi nào mày muốn ra ngoài đi chơi với bạn bè, bố mẹ mày sẽ bảo mày phải ở nhà để trông em trai mày đấy!

- Thế hử? Đừng có mà đùa! Nó tự đi mà trông, cái

ngũ nó! thằng Joachim nói. Rốt cuộc có ai mượn nó đến đâu. Mà bất kỳ lúc nào tao thích thì tao cứ đi chơi đấy!

- Thế thì sẽ sinh chuyện, thằng Rufus nói, thế và người ta sẽ bảo mày là đồ ghen tị.

- Sao hử? thằng Joachim hét lên. Thế càng tốt!

Và nó nói rằng nó không hề ghen tị, rằng chỉ có ngu mới nói thế, rằng nó không thèm quan tâm đến em trai nó; cái chính là nó không thích người ta làm phiền nó và còn đến ngủ trong phòng nó, thế rồi còn cản trở nó đi chơi với bạn bè, và rằng nó ấy à, nó không hề ưa cái bọn cục cựa, và rằng nếu người ta làm phiền nó quá, thế thì nó sẽ bỏ nhà ra đi, và rồi tất cả mọi người sẽ biết thế nào là buồn phiền, rằng bọn họ cứ đi mà giữ lấy cái thằng Léonce của bọn họ, và rằng tất cả mọi người sẽ tha hồ nuôi tiếc khi nó bỏ đi rồi, nhất là khi bố mẹ nó biết rằng nó làm thuyền trưởng trên một chiến hạm và nó kiếm được rất nhiều tiền, rằng dẫu sao đi nữa nó cũng chán ngấy nhà với cả trường rồi, rằng nó chẳng cần ai sát, và rằng tất cả những chuyện đó làm nó buồn cười kinh lên được.

- Thế Léonce là ai vậy? thằng Clotaire hỏi.

- Ờ thì đấy là em trai tao mà, thằng Joachim trả lời.

- Tên quái gì lại thế, thằng Clotaire nói.

Thế là thằng Joachim lao vào thằng Clotaire và nó

tát thẳng này hàng đồng phát, bởi vì nó bảo chúng tôi
rằng có một thứ mà nó không bao giờ cho phép, đấy là
lãng mạ nhà nó.

Trần trọng...
không! Những lời chào trân...
Không! Mong ông...
không! như thế không được

Bức thư

Tôi lo cho bố kinh lên được, bởi vì bố chả còn tí trí nhớ nào.

Tối hôm nọ, ông bưu tá mang đến cho tôi một cái gói to, và tôi rất là vui bởi vì tôi quá là thích khi ông bưu tá mang các thứ gói cho tôi, và đấy luôn là các món quà mà bà, tức là mẹ của mẹ, gửi cho tôi, và bố nói rằng người ta chẳng hiểu như thế là chỉ có làm hư trẻ con, và nói như vậy thì lại sinh chuyện với mẹ, nhưng mà hôm đó đã không sinh chuyện gì và bố còn rất hài lòng bởi vì gói quà không phải của bà, mà là của ông Moucheboume, chính là sếp của bố. Đây là một bộ cờ ngỗng - tôi đã có một bộ rồi - và bên trong có một bức thư gửi cho tôi:

“Thân gửi tới cháu Nicolas, cậu bé có một ông bố chăm chỉ hết sức.

Roger Moucheboume”

- Thật chẳng ra cái kiểu gì! mẹ nói.

- Đây là tại vì có hôm, anh làm hộ cho ông ấy một việc riêng, bố giải thích. Anh đi ra ga xếp hàng hộ để mua vé cho ông ấy đi du lịch. Anh thấy ông ấy nghĩ ra việc tặng quà cho Nicolas là hay đấy chứ.

- Giá tăng lương cho anh thì còn hay hơn, mẹ nói.

- Được lắm! Được lắm! bố nói. Sao lại có cái kiểu ám chỉ này nọ trước mặt thằng bé thế! Vội lại ý em là gì vậy? Hay là thằng Nicolas sẽ gửi trả ông Moucheboume món quà và bảo rằng nó thích tăng lương cho bố nó hơn?

- Ồ! Không đâu, tôi nói.

Bởi vì đúng là vậy đấy: kể cả là tôi đã có một bộ cò ngỗng rồi, thì cái bộ kia tôi cũng có thể đổi cho một thằng bạn để lấy một cái gì đó hay hơn ở trường.

- Ồ! mẹ nói, nói tóm lại, nếu anh thích thú việc người ta làm hư con anh thì em chả còn gì để nói nữa.

Bố ngẩng lên nhìn trần nhà và vừa lắc đầu vừa mím môi, thế rồi sau đó bố bảo tôi rằng tôi cần phải gọi điện thoại cho ông Moucheboume để cảm ơn.

- Không được, mẹ nói. Trong những trường hợp như thế này thì chỉ nên viết một bức thư ngắn.

- Em nói đúng, bố nói. Viết thư thì hay hơn.

- Con thích gọi điện thoại cơ, tôi nói.

Bởi vì đúng vậy đấy, viết thì chán lắm, chứ còn gọi điện thoại rất thích, mà ở nhà thì tôi chẳng bao giờ được gọi điện thoại cả, chỉ trừ khi bà gọi điện và bà muốn tôi đến thăm bà trên máy. Bà ấy à, bà thích cái trò tôi đến thăm bà trên máy điện thoại kinh lên được.

- Con ấy à, bố bảo tôi, không ai mượn con có ý kiến.

Nếu bố bảo con viết thì con sẽ phải viết!

Ô thế thì thật là không công bằng! Và tôi liền nói rằng tôi không muốn viết đâu, và rằng nếu không để cho tôi gọi điện thoại thì tôi thêm vào cái bộ cờ ngỗng bắn thiu này, rằng dù sao đi nữa tôi cũng có một bộ khác rất là đỉnh rồi và rằng nếu đã như thế thì tôi thích ông Moucheboume cứ tăng lương cho bố còn hơn. Mà thật vậy đấy, nói cho cùng, đừng có mà đùa!

- Con muốn ăn một cái tát rồi đi ngủ luôn không ăn tối nữa hả? bố quát lên.

Thế là tôi bắt đầu khóc lóc, bố bèn hỏi bố đã làm gì để mà đáng bị thế này và mẹ bảo rằng nếu mà cứ âm ỉ thế này thì chính mẹ mới là người đi ngủ luôn không ăn tối, và rằng chúng tôi cứ đi mà tự xoay xở không cần mẹ nữa.

- Nghe này, Nicolas, mẹ bảo tôi. Nếu con mà ngoan

và nếu con chịu viết thư, không sinh sự gì nữa, con sẽ được ăn tráng miệng hai lần.

Tôi ấy à, tôi bảo vâng được (đó chính là món bánh mút mơ đấy!) và mẹ nói rằng mẹ sẽ chuẩn bị bữa tối rồi mẹ đi vào trong bếp.

- Được rồi, bố nói. Chúng ta sẽ viết nháp thư.

Bố lấy một tờ giấy từ trong ngăn kéo bàn làm việc của bố, một cái bút chì, bố nhìn tôi, bố cắn bút và bố hỏi tôi:

- Xem nào, con sẽ nói gì với ông già Moucheboume này nhỉ?

- Ờ thì, tôi nói, con biết đâu đấy. Con chắc là sẽ bảo ông ta rằng cho dù con đã có một bộ cờ ngỗng rồi, con vẫn rất vui bởi vì bộ của ông ta con sẽ đem đi đổi ở trường với bọn bạn; thằng Clotaire có một cái ô tô xanh rất khủng, và...

- Thôi, được rồi, bố nói. Bố hiểu câu chuyện rồi. Xem nào... Chúng ta sẽ bắt đầu thế nào đây?... Thưa ông... Không được... Ông Moucheboume yêu quý... Không, suồng sã quá... Quý ông kính mến của cháu... Hừm... Không được...

- Con thì sẽ viết là: "Ông Moucheboume à," tôi nói. Bố nhìn tôi, thế rồi bố đứng dậy và bố réo vào trong bếp:

- Em à! Thưa ông, Quý ông kính mến của cháu, hay Ông Moucheboume yêu quý?

- Có chuyện gì thế? mẹ vừa bước ra khỏi nhà bếp vừa lau tay vào tạp dề mà hỏi.

Bố nhắc lại cho mẹ, và mẹ nói rằng mẹ sẽ viết là "Ông Moucheboume yêu quý", nhưng bố nói rằng bố cảm giác như vậy là suồng sã và bố tự hỏi phải chăng là "chỉ mỗi Thưa ông" thì hay hơn. Mẹ nói rằng không đâu, rằng "chỉ mỗi Thưa ông" thì quá khô khan và không được quên rằng đây là thư do một đứa trẻ con viết. Bố nói rằng "Ông Moucheboume yêu quý" thì thật mới chẳng hợp với trẻ con chút nào, rằng như thế mới là thiếu tôn trọng.

- Nếu anh đã quyết định thế, mẹ hỏi, thì còn làm phiền em làm cái gì? Em đang bận nấu nướng chứ có rảnh đâu!

- Ô! bố nói, vậy anh phải xin lỗi vì đã làm phiền trong khi em bận nhì. Tóm lại thì đây chỉ là sếp của anh và việc của anh thôi chứ gì!

- Vì việc của anh phụ thuộc rất nhiều vào cái lá thư của Nicolas phải không? mẹ hỏi. Nói tóm lại là khi mẹ gửi quà thì đâu có sinh ra lắm chuyện đến thế này!

Vậy là chuyện đã trở nên quá kinh khủng! Bố bắt đầu gào lên, mẹ bắt đầu gào lên, rồi mẹ bỏ vào trong bếp và đóng cửa đánh rầm.

- Thôi được rồi, bố bảo tôi, cầm bút và viết đi.

Tôi ngồi vào bàn và bố bắt đầu đọc cho tôi chép:

- Thưa ông, phẩy, xuống dòng... Thật là sung sướng... Không, xóa đi... Đợi đã... Thật là vui... Phải rồi, cứ thế đi... Thật là vui khi cháu bất ngờ hết sức... Không... Viết là bất ngờ ghê gớm... Hay thôi, thôi vậy, không nên phóng đại làm gì... Cứ để bất ngờ hết sức thôi... bất ngờ hết sức nhận được món quà rất đẹp của ông... Thôi, chỗ này con có thể viết là món quà tuyệt vời của ông... Món quà tuyệt vời của ông khiến cháu rất vui ... A! không được... Mình đã viết vui rồi mà... Con xóa vui đi... Thế và con viết Trân trọng... À phải là Những lời chào trân trọng của cháu... Đợi đã...

Và bố đi vào bếp, tôi nghe thấy tiếng kêu la rồi bố quay trở lại, mặt đỏ tía tai.

- Được rồi, bố bảo tôi, hãy viết là: "Gửi tới ông những lời chào trân trọng của cháu", thế rồi con ký vào. Được rồi.

Rồi bố cầm lấy tờ giấy của tôi để đọc, bố trợn tròn mắt lên, bố xem lại tờ giấy lần nữa, bố thở một cái rõ dài và bố lấy một tờ giấy khác để viết nháp tiếp.

- Bố tưởng là con có giấy viết thư chú? bố hỏi. Tờ giấy có mấy con chim nhỏ ở bên trên ấy, mà cô Dorothee đã tặng cho con vào hôm sinh nhật ấy?

- Đây là thỏ chứ, tôi nói.

- Thì đây, bố nói. Đi tìm xem.

- Con không biết ở đâu cả, tôi nói.

Thế là bố cùng với tôi đi lên phòng tôi và chúng tôi bắt đầu tìm kiếm và các thứ trong tủ đều rơi cả xuống và mẹ đã chạy tới và mẹ hỏi chúng tôi đang làm cái gì vậy.

- Thì là cái tờ giấy viết thư của Nicolas chứ gì nữa, em hãy nhớ xem nào, bố kêu lên, mà cái nhà này lộn xộn kinh khủng khiếp! Thật không thể nào hiểu nổi!

Mẹ nói rằng tờ giấy viết thư ở trong ngăn kéo của cái bàn nhỏ trong phòng khách, rằng mẹ bắt đầu thấy chán ngấy cái vụ này và rằng bữa tối đã xong rồi.

Tôi chép lại cái thư của bố và tôi đã phải chép lại rất nhiều lần bởi vì nó cứ bị sai, thế rồi lại tại cái vết mực nữa. Mẹ đến bảo chúng tôi rằng bữa tối có bị cháy thì mẹ cũng cứ mặc kệ, thế rồi tôi phải làm phong bì tới ba

lần, và bố nói rằng chúng tôi có thể đi ăn được rồi, rồi tôi hỏi bố có tem không, và bố nói “À! Phải rồi!” và bố đưa cho tôi một con tem, và tôi ăn tráng miệng hai lần liền. Nhưng mẹ không hề nói gì với chúng tôi trong suốt bữa tối.

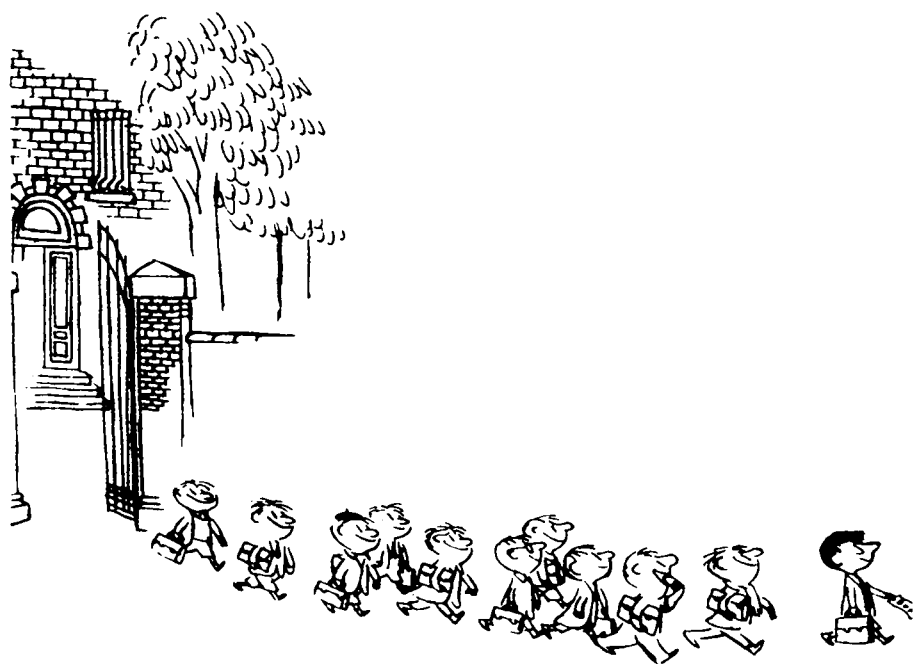
Rồi đến tối hôm sau thì tôi lo cho bố kinh lên được, bởi vì cái điện thoại reo lên và bố đi ra nhấc máy và bố nói:

- Alô?... Vâng... A! Ông Moucheboume ạ!... Xin chào ông Moucheboume... Vâng... Sao cơ ạ?

Thế là bố làm ra vẻ ngạc nhiên lắm và bố nói:

- Một bức thư ạ?... Ô! Thảo nào cái thằng nhóc Nicolas chúa hay giấu giếm nhà tôi tối hôm qua cứ bảo tôi cho nó một con tem, thì ra là vậy!

Giá trị đồng tiền

Tôi được xếp thứ tư bài kiểm tra lịch sử; người ta ra đề về Charlemagne và tôi thì biết ông ta; nhất là cái vụ Roland và thanh kiếm không thể làm gãy được của ông này.

Bố và mẹ rất là hài lòng khi bọn họ biết rằng tôi xếp thứ tư, rồi bố lôi ví ra và bố đã đưa cho tôi, biết gì không? Một tờ mười franc!

- Cầm lấy, cậu chàng, bố bảo tôi, mai con thích gì thì cứ mua.

- Nhưng... Nhưng, anh này, mẹ nói, anh không thấy thế là quá nhiều tiền đối với một đứa bé hay sao?

- Không hề, bố trả lời; cũng đã đến lúc Nicolas phải tập biết giá trị của đồng tiền. Anh chắc chắn là nó sẽ chi

tiêu mười franc mới này một cách hợp lý. Phải không hả cậu chàng?

Tôi ấy à, tôi bảo vâng, và tôi ôm hôn bố mẹ; bố mẹ thật hết sảy, và tôi nhét tờ tiền vào trong túi, việc này làm tôi phải ăn tối chỉ bằng một tay, vì tôi cứ phải dùng tay kia để kiểm tra xem tờ tiền lúc nào cũng ở đó hay không. Đúng là chưa bao giờ mình tôi lại có được số tiền to như vậy. Ồ! Dĩ nhiên là có những lần mà mẹ đưa cho tôi nhiều tiền để đi mua đồ ở cửa hàng thực phẩm của ông Compani, ở góc phố, nhưng đấy thì chẳng phải là tiền của tôi và mẹ cũng dặn tôi phải trả cho ông Compani bao nhiêu tiền. Thế cho nên đây là chuyện khác hẳn.

Khi tôi đi ngủ, tôi để tờ tiền xuống dưới gối, và tôi trần trọc mãi mới ngủ được. Thế rồi tôi đã mơ các thứ quái dị kinh, có một cái ông đứng trên tờ tiền, và cứ nhìn sang bên cạnh, và cứ nhăn mặt nhíu mày liên tục, thế rồi cái nhà to tướng ở sau lưng ông ta đã trở thành cái cửa hàng thực phẩm của ông Compani.

Sáng hôm sau, khi tôi đến trường, tôi giơ tờ tiền ra cho bọn bạn xem trước lúc vào lớp.

- Thế nào, nói xem, thằng Clotaire nói, mày sẽ lấy tiền làm gì?

- Tao không biết, tôi trả lời. Bố tao cho tao để tao biết được giá trị của đồng tiền, và tao cần phải tiêu nó

một cách hợp lý. Tao ấy à, tao thích mua một cái máy bay thật hẳn hoi.

- Mà mua sao nổi, thằng Joachim bảo tôi, một cái máy bay thật giá phải ít nhất là một nghìn franc.

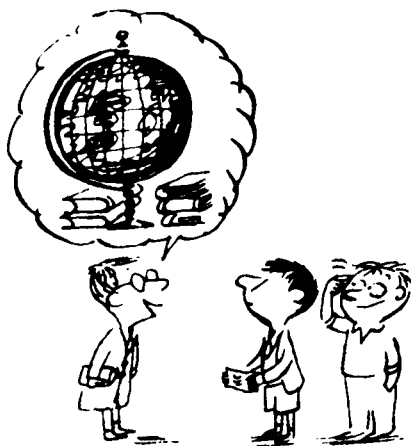
- Một nghìn franc? thằng Geoffroy nói, mà đùa đấy à! Bố tao bảo rằng nó ít nhất cũng phải ba mươi nghìn franc, mà còn là máy bay bé cơ đấy!

Tất cả lũ chúng tôi đều cười ồ, bởi vì thằng Geoffroy chỉ chuyên kể linh tinh, cái thằng này rất chi là điêu.

- Tại sao mà không mua sách bản đồ? Agnan, cái thằng đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo, bảo tôi. Trong đó có bản đồ đẹp, với các bức ảnh rất hay, như thế rất là bổ ích.

- Không phải là mà muốn tao tốn tiền để mua một quyển sách đấy chứ? tôi nói. Với cả sách vở thì khi tao sinh nhật hay khi tao ốm dì tao vẫn tặng đấy; tao vẫn còn chưa đọc xong cái quyển được tặng đợt bị quai bị.

Agnan ấy à, nó nhìn tôi, thế rồi nó bỏ đi không nói không rằng và nó lại bắt đầu ôn bài ngữ pháp. Cái thằng Agnan đúng là điên!

- Mày nên mua một quả bóng, để cả lũ bọn mình cùng chơi, thằng Rufus nói.

- Mày đùa đấy à, tôi nói. Tờ tiền này là của tao, tao sẽ không mua đồ cho đứa nào khác. Với lại nếu mày mà muốn đá bóng, mày cứ việc đi mà xếp thứ tư môn Sử.

- Mày là cái đồ ki bo, thằng Rufus nói, và mày xếp thứ tư môn Sử chẳng qua là vì mày cũng là cục cưng của cô giáo như thằng Agnan.

Thế nhưng, tôi không thể nào cho thằng Rufus một cái tát được, bởi vì chuông đã kêu và chúng tôi phải xếp hàng để vào lớp. Quanh đời đều như vậy cả: cứ hễ chúng tôi đang bắt đầu chơi vui thì, reng, reng, lại phải

vào lớp. Thế rồi, khi chúng tôi đang xếp hàng thì thằng Alceste chạy tới.

- Cậu đi muộn đấy nhé, thầy Nước Lèo, giám thị của chúng tôi, nói.

- Không phải lỗi tại em ạ, thằng Alceste nói, tại vì bữa sáng lại bị thừa ra một cái bánh sừng bò.

Thầy Nước Lèo thở dài một cái rõ to rồi thầy bảo Alceste đứng vào hàng và lau bơ trên cằm đi.

Trong lớp, tôi nói với Alceste, cái thằng ngồi ngay cạnh tôi: “Mày biết tao có gì không?” và tôi chìa cho nó xem tờ tiền.

Thế là cô giáo quát lên:

- Nicolas! Cái tờ giấy ấy là cái gì vậy? Mang lên đây cho cô ngay lập tức, cô tịch thu luôn.

Tôi bắt đầu khóc và tôi mang tờ tiền lên cho cô giáo, cô trợn tròn cả hai mắt lên.

- Nhưng, cô giáo nói, em làm gì với thứ này mới được?

- Em còn chưa biết, tôi giải thích; đây là bố em cho em vì cái vụ Charlemagne.

Cô giáo ấy à, tôi thấy cô cố nhịn để khỏi phì cười; thỉnh thoảng cô lại như thế và khi cô làm thế trông cô rất là xinh; cô giáo trả lại tôi tờ tiền, cô bảo tôi cất vào trong túi, rằng không được lấy tiền ra nghịch và rằng tôi

không được tiêu nó vào các thứ đại dột. Thế rồi cô gọi thằng Clotaire lên bảng, và tôi không tin bố nó lại đi trả tiền cho cái điểm mà nó phải nhận.

Đến giờ ra chơi, trong lúc những đứa khác chơi đùa, thằng Alceste kéo tay tôi và nó hỏi tôi sẽ làm gì với tờ tiền. Tôi bảo nó rằng tôi chưa biết; thế là nó bảo tôi rằng với mười franc tôi có thể có hàng đồng thanh sô cô la.

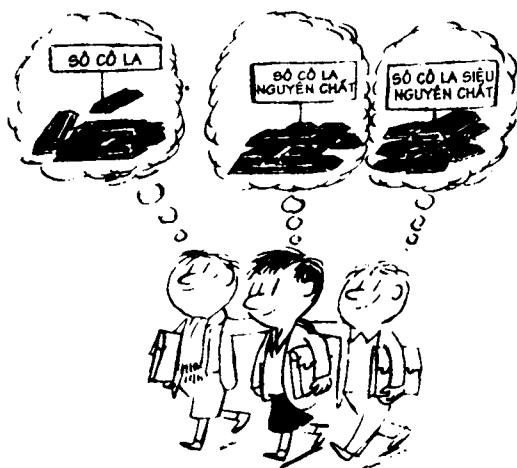
- Mà có thể mua hẳn năm mươi thanh! Năm mươi thanh, mà có biết không hả? thằng Alceste bảo tôi, mỗi đứa được hai lăm thanh!

- Thế tại sao tao lại phải đưa cho mà hai lăm thanh, tôi hỏi; tờ tiền là của tao mà!

- Kệ xác nó, thằng Rufus nói với Alceste, nó là cái thằng ki bo!

Và lũ chúng nó bỏ đi chơi, nhưng tôi cóc cần gì, thật đấy, chứ sao nữa, mà tại sao lũ chúng nó cứ làm tôi phải bực cả mình với tờ tiền của tôi?

Nhưng mà ý của thằng Alceste cũng rất là hay, những thanh sô cô la ấy. Với lại tôi thích sô cô la lắm, thế và tôi chưa bao giờ có năm mươi thanh cùng một lúc, kể cả là ở nhà bà, cho dù bà là người vẫn cho tôi tất cả những thứ tôi muốn. Chính vì thế tan học một cái là tôi chạy đến cửa hàng bánh ngay, và khi bà hàng

bánh hỏi tôi muốn mua gì thì tôi đưa cho bà ấy tờ tiền của tôi, và tôi bảo bà ấy: “Cả chỗ này để mua sô cô la, bà phải đưa cháu năm mươi thanh, thằng Alceste bảo cháu thế.”

Bà hàng bánh nhìn tờ tiền, nhìn tôi, rồi bà ấy nói:

- Cậu đã lấy được cái này ở đâu hở cậu nhỏ?

- Cháu không hề lấy, tôi nói, mà là người ta cho cháu.

- Người ta cho cháu để cháu mua năm mươi thanh sô cô la ư? bà hàng bánh hỏi tôi.

- Vâng, tôi trả lời.

- Bác rất là không thích những đứa trẻ dối trá, bà hàng bánh bảo tôi; tốt hơn hết là cháu hãy để lại tờ tiền này vào chỗ mà cháu đã lấy.

Và vì bà ấy trợn mắt lên mà nhìn tôi, tôi đã phải chạy cho nhanh và tôi khóc cho đến tận nhà.

Vào nhà, tôi kể lại tất tật cho mẹ nghe, thế là mẹ ôm tôi vào lòng, và mẹ bảo tôi rằng mẹ sẽ thu xếp việc này với bố. Và mẹ cầm lấy tờ tiền và mẹ đi ra gặp bố trong phòng khách. Thế rồi mẹ trở lại với một đồng hai mươi xu.

- Con sẽ mua một thanh sô cô la với hai mươi xu này, mẹ bảo tôi.

Còn tôi, tôi hài lòng lắm. Thậm chí, tôi còn nghĩ rằng tôi sẽ cho thằng Alceste nửa thanh, bởi vì nó là một thằng bạn, với lại tôi vẫn chia sẻ với nó mọi thứ.

Đi chợ với bố

Sau bữa tối, bố tính toán chi tiêu trong tháng cùng với mẹ.

- Anh không hiểu tiền nong anh đưa cho em cứ đi đâu hết cả ấy nhỉ, bố nói.

- A! Anh nói vậy thì em thấy vui ghê cơ, mẹ nói, thế nhưng mẹ lại chả có vẻ vui gì cả.

Thế rồi mẹ giải thích cho bố rằng bố chẳng hiểu là giá cả thực phẩm ra làm sao và rằng nếu bố mà đi chợ thì bố sẽ biết, và với cả đừng có bao giờ cãi vã trước mặt thằng bé.

Bố nói rằng tất cả những chuyện đó đều là bá láp hết, rằng nếu bố mà lo việc đi mua các thứ thì chúng tôi sẽ tiết kiệm được khối và chúng tôi sẽ ăn ngon hơn, và

rằng thằng bé thì chỉ có việc cho nó đi ngủ.

- Thôi một khi đã như vậy thì anh cứ thế mà đi chợ, ai khôn bằng anh được, mẹ nói.

- Chính xác, bố nói. Mai là Chủ nhật, và anh sẽ đi chợ. Em sẽ thấy một khi anh mà đã phải ra tay thì như thế nào!

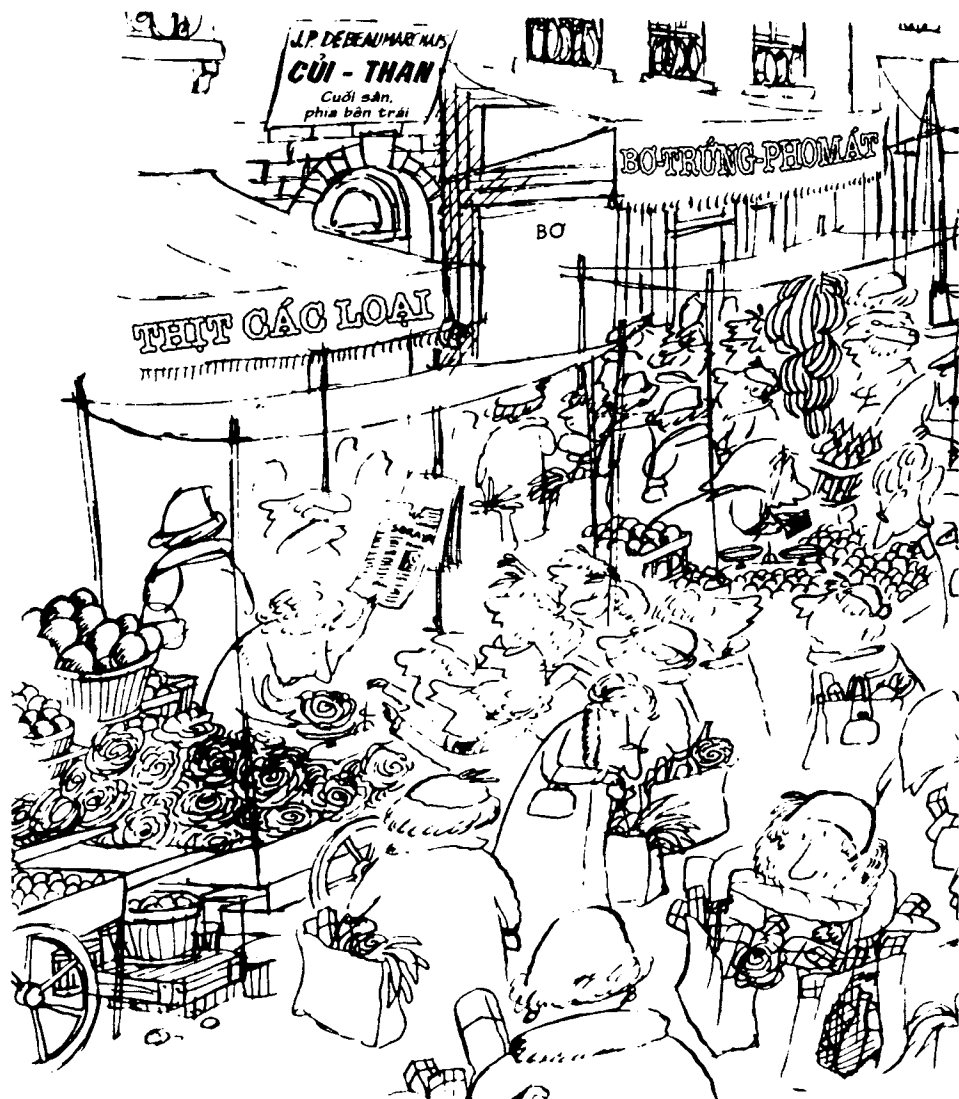
- Hoan hô, tôi nói, thế cho con đi cùng nhé? Và bố mẹ đã cho tôi đi ngủ.

Sáng dậy, tôi hỏi bố xem tôi có thể đi cùng bố được không và bố nói được, rằng hôm nay cánh đàn ông sẽ đi chợ. Tôi khoái kinh lên được, bởi vì tôi rất là thích đi với bố, và chợ thì đúng là hết sảy. Có đây những người và nó cứ âm ỉ khắp cả, nó giống như là một buổi ra chơi hoành tráng, cảm giác rất chi là hay. Bố bảo tôi cầm cái túi lưới đựng đồ và mẹ vừa nói tạm biệt chúng tôi vừa cười tùm.

- Em cứ cười đi, bố nói, rồi em sẽ chẳng cười được nữa đâu khi bọn anh quay về với đầy thứ ngon mà bọn anh mua với giá rất là phải chăng. Chính cánh đàn ông này mới không bao giờ để bị bịp cả. Phải không hả, Nicolas?

- Chứ sao nữa, tôi nói.

Mẹ vẫn cứ cười và mẹ nói rằng mẹ sẽ đi đun sẵn nước nóng để nấu tôm rồng mà chúng tôi sẽ mang về cho mẹ, rồi chúng tôi đi lấy ô tô trong ga ra.

Trên xe, tôi hỏi bố có phải là chúng tôi sẽ đi mua tôm rồng về không.

- Tại sao lại không nhỉ? bố nói.

Nhưng mà chúng tôi đã gặp khó một chút, đây là tìm chỗ để đỗ xe. Có hàng đông người đi chợ. May thay, bố đã nhìn thấy một chỗ trống - bố tôi đúng là tinh góm - và bố liền đỗ luôn.

- Được rồi, bố nói, chúng ta sẽ chứng minh cho mẹ con thấy rằng đi chợ dễ như bốn vậy, và chúng ta sẽ dạy mẹ cách tiết kiệm. Phải không hà cậu chàng?

Thế rồi, bố tiến lại một bà bán hàng đông rau quả, bố nhìn ngó và bố nói rằng cà chua thì không hề đắt.

- Cho tôi một cân cà chua, bố nói.

Bà bán hàng cho năm quả cà chua vào trong cái túi lưới rồi bà ta nói:

- Ngoài chỗ này, ông có muốn gì nữa không?

Bố nhìn cái túi lưới, thế rồi bố nói:

- Sao kia? Một cân mà chỉ được có năm quả cà chua thôi ư?

- Thế ra là ông tưởng, bà kia hỏi, với cái giá đó ông sẽ có cả một trang trại à? Mấy ông chồng ấy à, khi mà đi chợ thì đúng là giống nhau cả lượt.

- Mấy ông chồng ít nhất là cũng đỡ bị bịp hơn mấy bà vợ, có thể thôi! bố nói.

- Ông có giỏi thì thử nhắc lại xem nào? bà bán hàng yêu cầu, lúc này bà ta trông giống như ông Pancrace bán thịt lợn ở khu phố chúng tôi vậy.

Bố nói: “Thôi được rồi, thôi được rồi”; bố để cho tôi xách cái túi lưới và chúng tôi bỏ đi, trong lúc đó thì cái bà bán rau kia cứ kể lể với các bà bán hàng khác về bố.

Thế rồi, tôi nhìn thấy một ông bán hàng với đầy những cá mú ở trên bàn và những con tôm rồng to đùng:

- Nhìn kia, bố ơi! Tôm rồng! tôi kêu lên.

- Tuyệt lắm, bố nói, đến xem nào.

Bố tiến đến bên ông bán hàng và bố hỏi tôm rồng có tươi không. Ông bán hàng giải thích cho bố rằng đây là loại đặc biệt. Còn chuyện tươi thì ông ta nghĩ là có đấy, bởi vì chúng vẫn đang sống, và ông ta cười tủm.

- Vâng, tốt quá, bố nói, thế cái con to đang đập đập chân ở kia là bao nhiêu?

Ông bán hàng nói giá cho bố và bố cứ trợn hết cả hai mắt lên.

- Thế cái con kia, cái con bé nhất ấy? bố hỏi.

Ông bán hàng lại nói giá cho bố lần nữa và bố nói rằng thật không thể tin nổi, rằng thật là đáng xấu hổ.

- Sao kia, ông bán hàng hỏi, thế ông muốn mua tôm

rồng hay tôm thường mới được. Bởi vì các thứ đó đâu cùng một giá. Vợ ông hẳn là phải bảo trước cho ông rồi chứ.

- Đi nào, Nicolas, bố nói, chúng ta đi mua thứ khác.

Nhưng tôi bảo với bố rằng cần gì phải đi chỗ khác cho mất công, rằng những con tôm rồng này đã khủng lắm rồi, chân chúng nó cứ đập đập thế kia, với cả tôm rồng ngon kinh lên được.

- Đừng có mè nheo nữa, đi thôi Nicolas, bố bảo tôi. Chúng ta không mua tôm rồng nữa, có vậy thôi.

- Nhưng bố ơi, tôi nói, mẹ đã đun nước nóng để nấu tôm rồng rồi, phải mua chứ.

- Nicolas, bố nói với tôi, nếu con mà còn nói nữa, con sẽ phải ra ngồi trong xe mà đợi bố đấy.

Thế là tôi bắt đầu khóc; thật đấy chứ còn sao nữa, đúng là bất công.

- Hoan hô, ông hàng cá nói, ông đây không chỉ keo kiệt và bỏ đói gia đình mình, mà hơn thế, ông đây còn hành hạ cái thằng bé tội nghiệp này.

- Ông đừng có chõ mũi vào việc của người khác, bố kêu lên, với cả, người ta sẽ chẳng bảo kẻ khác là keo kiệt khi bản thân người ta chỉ là loại móc túi.

- Tôi mà móc túi? ông hàng cá hét lên, ông có muốn một cái tát không hả?

Và ông ta thủ luôn một con cá bơn sẵn trong tay.

- Đúng thế chứ sai đâu, một bà lên tiếng; cái con cá hét mà ông bán cho tôi hôm kia chả phải cá ôi à? Đến mèò nó cũng chẳng thềm ăn.

- Cá hét của tôi mà ôi? ông hàng cá quát lên.

Thế là có cả một lũ người kéo đến và chúng tôi bỏ đi trong lúc tất cả bọn họ bắt đầu tranh cãi và ông hàng cá cứ hươ loạn xì ngầu cái con cá bơn.

- Chúng ta về thôi, bố nói mà có vẻ rất căng thẳng và mệt mỏi; giờ đã muộn lắm rồi.

- Nhưng bố à, tôi nói, mình mới chỉ có mỗi năm quả cà chua. Con nghĩ rằng một con tôm rồng...

Nhưng bố đã không để tôi nói hết, bố kéo tay tôi, và vì tôi bị bất ngờ, tôi đã làm rơi cái túi lưới xuống đất. Thế là lãnh đủ. Nhất là cái bà to đùng đi sau chúng tôi

lại còn giẫm lên mấy quả cà chua đánh “bét” một cái, và bà ta bảo chúng tôi cần phải chú ý. Khi tôi nhấc cái túi lưới lên, thì những thứ ở bên trong đúng là chỉ nhìn thôi đã thấy gớm.

- Mình cần phải quay lại để mua cà chua khác, tôi nói với bố. Năm quả này coi như phí rồi.

Nhưng bố chẳng hề muốn nghe và chúng tôi đi thẳng đến chỗ để xe.

Và bố chẳng vui tí gì bởi vì cái giấy phạt vi cảnh.

- Đúng là một ngày đen đủi! bố nói.

Thế rồi chúng tôi vào trong xe ô tô và bố khởi động máy.

- Để túi ở đâu thì con cũng phải chú ý chứ, bố quát

lên. Quần bố dính đầy cà chua nát đây này! Làm gì thì con cũng phải để ý một tí chứ!

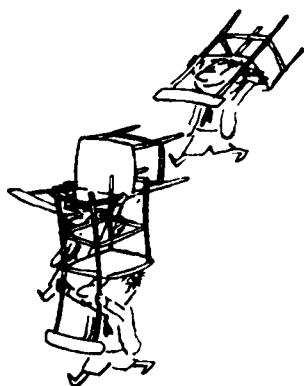
Và đúng lúc ấy thì chúng tôi đụng phải cái xe tải. Ai bảo bố cứ giờ trò, cho nên mới sinh sự như thế chứ!

Khi chúng tôi ra khỏi cái xưởng mà chúng tôi đưa ô tô tới - nó không hỏng gì nặng lắm, chỉ ngày kia là sửa xong - bố có vẻ rất tức. Có thể là tại những điều mà ông tài xế xe tải to béo đã nói với bố.

Về đến nhà, khi mẹ nhìn thấy túi lưới đựng đồ, mẹ đã sắp sửa nói gì đó, nhưng bố kêu lên rằng bố không muốn nghe bất cứ bình phẩm nào hết. Vì ở nhà chẳng có gì ăn, nên bố đã đưa chúng tôi đi ăn nhà hàng bằng tắc xi. Thật đúng là hết sảy. Bố không ăn nhiều lắm, nhưng mẹ và tôi đã ăn món tôm rồng nướng mayonnaise, giống như là cái bữa tiệc ban thánh thể của thằng Euloge em họ tôi ấy. Mẹ nói rằng bố rất có lý, tiết kiệm đúng là cũng có cái hay thật.

Tôi mong Chủ nhật tuần sau, chúng tôi sẽ lại đi chợ với bố!

Những cái ghế

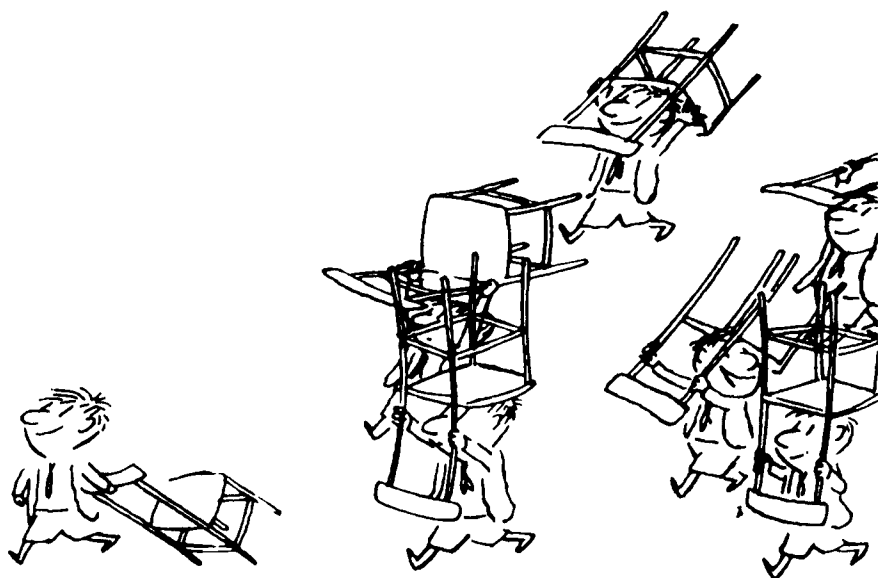
O trường hôm nay đúng thật là khủng!
Buổi sáng chúng tôi đến lớp như thường lệ, và khi thấy Nước Lèo (đó là thầy giám thị của chúng tôi) bấm chuông thì chúng tôi đi xếp thành hàng. Thế rồi khi tất cả các bạn khác đã đi lên lớp thì còn mỗi mình lũ chúng tôi vẫn cứ đứng ở dưới sân trường. Chúng tôi hỏi nhau không hiểu đã xảy ra chuyện gì, hay là cô giáo bị ốm và người ta sắp sửa cho chúng tôi về nhà. Nhưng thầy Nước Lèo đã bảo chúng tôi im lặng và giữ nguyên hàng lối. Thế rồi chúng tôi nhìn thấy cô giáo và thầy hiệu trưởng nhà trường đi tới; bọn họ vừa nói chuyện với nhau vừa nhìn chúng tôi, thế rồi thầy hiệu trưởng bỏ đi và cô giáo tiến về phía chúng tôi.

- Các em, cô nói với chúng tôi, đêm hôm vừa rồi, một đường ống dẫn nước đã bị đóng băng và bị vỡ, khiến cho phòng học lớp ta bị ngập. Các chú công nhân đang làm công việc sửa chữa - Rufus, nếu em không quan tâm đến những gì cô nói thì em cũng làm ơn trật tự hộ cho - và vì vậy, chúng ta sẽ bắt buộc phải học ở trong phòng giặt. Cô yêu cầu các em phải rất ngoan, không được mất trật tự và không lợi dụng sự cố nhỏ này để mà xao nhãng đâu - Rufus, cô cảnh cáo lần thứ hai đấy. Thôi đi nào!

Chúng tôi khoái chí kinh lên được, bởi vì mỗi khi phải chuyển lớp học thì rất là vui. Thì ví dụ như, đi theo chân cô giáo trong cái cầu thang nhỏ bằng đá xuống phía phòng giặt cũng rất hết sảy. Ở trường, mình cứ tưởng mình biết rõ lắm rồi, thế mà vẫn có hàng đông chỗ như vậy, chỗ mà mình hầu như không bao giờ bước chân tới bởi vì là bị cấm. Chúng tôi tới chỗ phòng giặt; chỗ này không được rộng lắm và chẳng có đồ đạc gì, ngoại trừ một cái bồn và một cái nồi hơi với hàng đông ống nước.

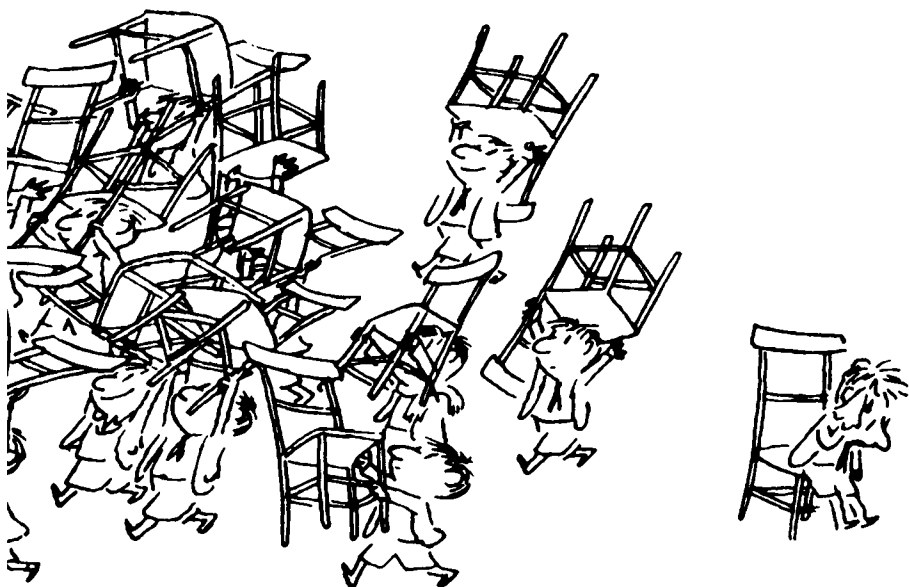
- À! phải rồi, cô giáo nói. Cần phải đi lấy ghế ở trong phòng ăn.

Thế là tất cả chúng tôi cùng giơ tay và chúng tôi bắt đầu gào lên: "Thưa cô em đi được không ạ? Em thưa cô!

Em!” và cô giáo đã đập thước kẻ xuống cái bồn, và cái này kêu kém xa cái bàn của cô ở trên lớp.

- Im lặng một chút nào! cô giáo nói. Nếu các em cứ tiếp tục kêu gào, thì sẽ không ai đi lấy ghế hết, và cả lớp cứ thế mà học đứng vậy... Xem nào, em, Agnan, với cả Nicolas, Geoffroy, Eudes, và... và... và Rufus, dù em thì không xứng đáng đâu, tất cả cùng đi đến phòng ăn, và không được xao nhãng, đến đấy thì người ta sẽ đưa ghế cho các em. Agnan, em là có kỷ luật nhất, cô giao cho em

chịu trách nhiệm cho cả nhóm.

Chúng tôi đi ra khỏi phòng giặt mà khoái kinh lên được, và Rufus nói rằng cả bọn sẽ tha hồ mà vui.

- Im lặng một chút nào! thằng Agnan nói.

- Mà, thằng cục cưng bắt thi, ai mượn mà! thằng Rufus quát lên. Khi nào tao muốn im thì tao mới im nhé, đừng có mà đùa!

- Không hề, thưa mà! Không hề, thưa mà! thằng Agnan kêu lên. Khi tao muốn thì mà phải im, bởi vì cô

giáo nói rằng tao có quyền ra lệnh, với cả tao không phải là cục cung bắn thiêu, rồi tao sẽ mách với cô, để rồi xem!

- Mày muốn ăn tát hử? thằng Rufus hỏi.

Rồi cô giáo mở cửa phòng giặt ra và cô nói với chúng tôi:

- Hay nhì! Các em giỏi quá đấy! Các em lẽ ra phải quay về rồi mới phải, thế mà bây giờ vẫn còn cãi nhau ở trước cửa! Maixent, em ra thay cho Rufus. Rufus, cô đã cảnh cáo em rồi mà, quay vào trong lớp!

Thằng Rufus nói rằng thật là bất công và cô giáo bảo rằng nó là một đứa láo hốn, cô giáo lại cảnh cáo nó một lần nữa và cô bảo rằng nếu mà nó còn tiếp tục như thế thì rồi cô sẽ trừng phạt nó thật nặng, và thằng Joachim lại thay thế Geoffroy, cái thằng cứ giờ trò nhăn mặt nhúu mày.

- A! cuối cùng thì cũng thấy mặt các cậu! thầy Nước Lèo, người đang đợi chúng tôi ở trong phòng ăn, nói.

Và thầy ấy đưa ghế cho chúng tôi, chúng tôi đã phải đi làm nhiều chuyến, và bởi vì chúng tôi cũng đã nghịch ngợm ở trong hành lang và trên cầu thang một tí nên Clotaire đã thế chỗ của Eudes và tôi thì bị thay bởi thằng Alceste. Nhưng sau đó tôi lại thay chỗ thằng Joachim, và trong lúc cô giáo không để ý, thằng Eudes đã đi luôn một chuyến chẳng cần thay chỗ đứa nào, thế

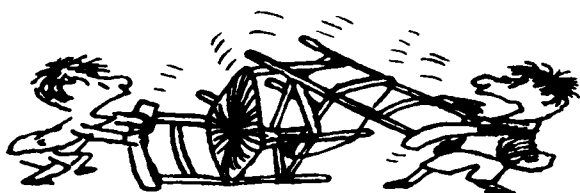
rồi cô giáo nói rằng ghế khiêng như thế đủ rồi và các em làm ơn đi, cô muốn được yên một chút, và thầy Nước Lèo lại tới cùng với ba cái ghế. Thầy Nước Lèo đúng là khỏe dã man, và thầy hỏi rằng ghế khiêng như thế đã đủ chưa, và cô giáo nói rằng đã thừa ghế rồi và rằng nhiều ghế như thế thì đến nhúc nhích cũng chẳng được, và rằng cần phải khiêng ghế trả lại, thế là cả lũ chúng tôi lại vừa gio tay vừa kêu lên: “Thưa cô, em! Thưa cô, em!” Nhưng cô giáo đã đập thước kẻ lên cái nổi hơi và chính thầy Nước Lèo đã khiêng ghế trả lại, và thầy đã phải đi làm hai chuyến.

- Xếp ghế thành hàng đi, cô giáo nói.

Thế là chúng tôi bắt đầu xếp ghế, và ghế cứ bày khắp cả tứ phía và cô giáo bực mình kinh lên được, cô nói rằng chúng tôi thật là không thể chịu nổi, và chính

cô đã đi xếp ghế lại để hướng về phía cái bồn, thế rồi cô bảo chúng tôi ngồi xuống, và thằng Joachim với thằng Clotaire bắt đầu đẩy nhau bởi vì hai đứa bọn nó đều muốn ngồi cùng một cái ghế ở cuối phòng giặt.

- Lại chuyện gì nữa đây? cô giáo hỏi. Các em có biết là cô đã bắt đầu thấy phát chán lên rồi không?

- Đây là chỗ của em, thằng Clotaire giải thích. Trong lớp em vẫn ngồi sau Geoffroy ạ.

- Cứ cho là vậy đi, thằng Joachim nói, nhưng trong lớp thì Geoffroy đâu có ngồi cạnh Alceste. Cứ bảo thằng Geoffroy đổi chỗ đi rồi mày ngồi đằng sau nó. Còn đây là chỗ của tao, ở ngay sát cửa.

- Tao cũng muốn đổi chỗ đây, thằng Geoffroy đứng

dậy nói, nhưng mà thằng Nicolas phải để chỗ của nó cho tao, bởi vì thằng Rufus...

- Vẫn chưa xong à? cô giáo nói. Clotaire! Ra đứng góc!

- Thưa cô góc nào ạ? thằng Clotaire hỏi.

Bởi vì đúng thế thật, ở lớp, thằng Clotaire lúc nào cũng đứng ở mỗi một góc bên trái bảng, nhưng bây giờ ở trong phòng giặt thì mọi thứ đều khác hẳn và thằng Clotaire vẫn còn chưa quen. Nhưng cô giáo lại bức bối kinh lên được, cô nói thằng Clotaire đừng có làm trò hề nữa, rằng cô sẽ cho nó điểm không, và Clotaire hiểu rằng đây không phải là lúc đùa cợt và nó đã chọn cái góc ở ngay sát bên cạnh cái bồn; dù chỗ đó không rộng lắm nhưng nếu ép sát người lại thì cũng có thể đứng phạt được. Thằng Joachim ngồi khoan khoái hết sức trên cái ghế ở cuối lớp, nhưng cô giáo bảo nó rằng “không được đâu, như thế quá là dễ dãi cho em; hãy ngồi lên trên này để tôi còn quan sát được”, và thằng Eudes đã phải đứng dậy nhường chỗ cho thằng Joachim, và để cho bọn nó đi qua, tất cả chúng tôi lại phải đứng hết cả lên, và cô giáo đã vừa đập thước kẻ keng keng vào những cái ống nước ở cái nồi hơi vừa quát lên:

- Trật tự! Ngồi xuống! Ngồi xuống! Có nghe tôi nói không? Ngồi xuống!

Thế rồi cánh cửa phòng giặt mở ra và thầy hiệu trưởng bước vào.

- Đứng dậy! cô giáo nói.

- Ngồi xuống! thầy hiệu trưởng nói. Thế nào, được lắm! Ấm ỉ ra trò nhỉ! Cả trường đều nghe thấy tiếng của các em đấy! Nào chạy huỳnh huych trong hành lang, nào la hét, nào gõ ống nước! Tuyệt diệu! Bố mẹ các em sẽ phải tự hào về các em lắm, chẳng lâu đâu, bởi vì các em cư xử như một lũ vô kỷ luật và các em rốt cuộc sẽ vào tù ra tội thôi, không ai lạ gì cả!

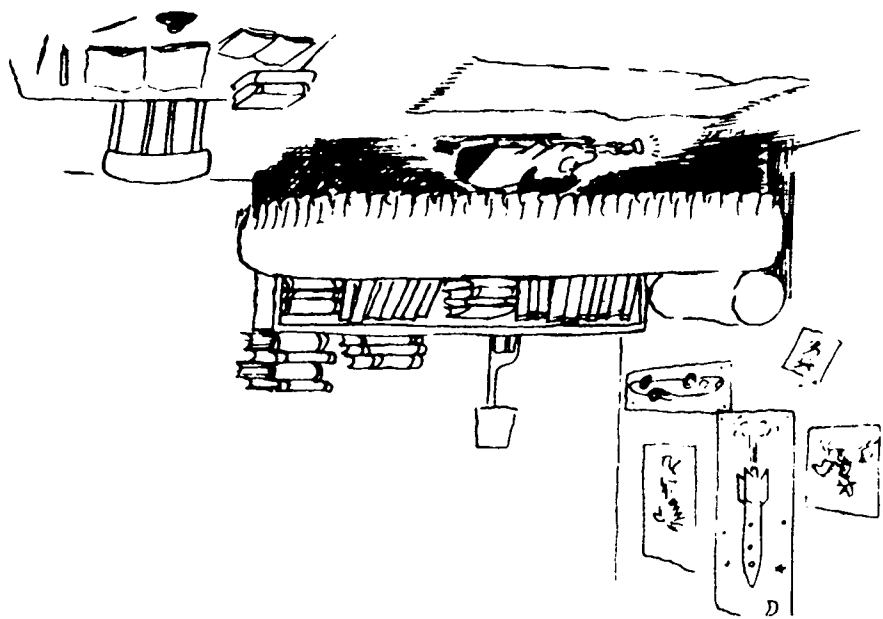
- Thưa thầy hiệu trưởng, cô giáo nói - cô thật hết sảy vì lúc nào cũng bảo vệ cho chúng tôi - các em ấy hơi căng thẳng một chút bởi vì địa điểm này không phải là nơi thích hợp để học lắm, thế nên hơi có chút lộn xộn nhưng các em ấy sẽ ngoan ngay bây giờ thôi ạ.

Thế là thầy hiệu trưởng nở một nụ cười to và thầy nói:

- Dĩ nhiên rồi thưa cô! Dĩ nhiên! Tôi hiểu rõ lắm mà. Cô có thể bảo học sinh của mình cứ yên tâm: các công nhân đã hứa với tôi rằng phòng học của các em sẽ hoàn toàn có thể học được vào ngày mai, khi các em đến trường. Tôi nghĩ rằng thông tin tốt lành này sẽ làm các em bình tĩnh trở lại.

Và khi thầy ấy đi rồi, chúng tôi đã rất hài lòng vì mọi thứ đã được giải quyết ổn thỏa như vậy, cho tới tận lúc cô giáo nhắc chúng tôi rằng ngày mai là thứ Năm, không phải đi học.

Đèn pin

Vì tôi xếp thứ bảy môn Chính tả nên bố đã cho tôi tiền để tôi mua thứ gì tôi thích, và khi tan trường tất cả bọn bạn đã đi theo tôi đến tận cái cửa hàng, nơi tôi đã mua một cái đèn pin, bởi vì đây chính là thứ tôi muốn.

Đây là một cái đèn pin hết sảy mà tôi nhìn thấy trong tủ kính mỗi lần đi qua cái cửa hàng trên đường đến trường, và có được nó khiến tôi khoái kinh lên được.

- Nhưng mày làm gì với cái đèn pin mới được? thằng Alceste hỏi tôi.

- Ờ thì, tôi trả lời nó, để chơi trò thám tử điều tra sẽ rất là hay. Các thám tử lúc nào mà chẳng có một cái đèn pin để tìm dấu vết bọn tội phạm.

- Hẳn rồi, thằng Alceste nói, nhưng mà tao ấy à, nếu bố tao mà cho tao một đồng tiền để mua cái gì đấy thì tao thích bánh kem kia, bởi vì đèn pin chỉ dùng được thôi, trong khi bánh kem thì còn ăn được.

Tất cả bọn bạn bắt đầu cười ồ lên và chúng nó bảo Alceste là cái đồ ngu và rằng tôi mua đèn pin là rất khôn.

- Mà sẽ cho bọn tao mượn đèn pin chứ? thằng Rufus hỏi tôi.

- Không, tôi nói. Nếu bọn mày muốn, bọn mày cứ đi mà xếp thứ bảy môn Chính tả, đừng có mà đùa!

Và chúng tôi tức giận chia tay nhau và chúng tôi sẽ không thèm nói chuyện với nhau nữa.

Về nhà, tôi chìa cho mẹ xem cái đèn pin và mẹ nói:

- Đây á? Thật là một ý tưởng quái dị! Thôi được rồi,

ít ra thì với thứ này con cũng không làm điếc tai bố mẹ.
Còn bây giờ thì lên nhà làm bài tập của con đi.

Tôi đi lên phòng, tôi đóng các mảnh che cửa sổ lại để cho nó tối đi và rồi tôi thỏa thích chĩa quầng sáng đèn ra tứ phía: lên tường, lên trần, dưới gầm bàn ghế và gầm giường, nơi mà, ở títt sâu trong, tôi đã thấy viên bi mà tôi tìm từ lâu lắm rồi và có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ tìm thấy nếu như không có cái đèn pin hết sảy này.

Tôi đang ở dưới gầm giường thì cửa phòng mở ra, đèn điện được bật sáng và mẹ kêu lên:

- Nicolas! Con ở đâu vậy?

Và khi mẹ thấy tôi chui từ dưới gầm giường ra, mẹ đã hỏi có phải tôi bị mất trí không và tôi đang làm gì ở dưới gầm giường tối đen như vậy; và tôi giải thích cho mẹ rằng tôi đang nghịch đèn pin, mẹ bảo tôi rằng mẹ không hiểu tôi moi ở đâu ra những ý tưởng như vậy, rằng tôi làm mẹ chết mất và rằng bây giờ thì "Hãy nhìn xem người ngợm con ra sao", và "Đi làm bài tập ngay, làm xong hãy chơi", và "Chẳng hiểu bố con nghĩ ngợi cái kiểu gì nữa."

Mẹ đi ra khỏi phòng, tôi tắt điện và bắt đầu làm bài. Làm bài tập dưới ánh đèn pin thật đúng là hết sảy, kể cả là bài tập số học! Thế rồi lại mẹ vào trong phòng, mẹ bật đèn sáng choang và mẹ không hài lòng tí nào.

- Mẹ tưởng là mẹ đã bảo con phải làm bài tập rồi mới được chơi kia mà? mẹ bảo tôi.

- Nhưng con đang làm bài tập đấy thôi, tôi giải thích cho mẹ.

- Trong bóng tối mò mò với cái đèn bé tí ngớ ngẩn này á? Con có muốn bị mờ mắt đi không hử! mẹ kêu lên.

Tôi bảo mẹ rằng đây không phải là cái đèn bé tí ngớ ngẩn, rằng ánh sáng của nó rất là khủng, nhưng mẹ không muốn biết gì hết và mẹ cầm luôn cái đèn pin của tôi, và mẹ nói rằng mẹ sẽ trả đèn pin cho tôi khi nào tôi làm xong bài tập. Tôi đã thử khóc lóc một tí nhưng tôi hiểu rằng cái đó đối với mẹ cũng chẳng có tác dụng gì, thế nên tôi đã làm toán nhanh chóng hết sức. Rất may đấy lại là một bài dễ và tôi ngay lập tức đã giải ra rằng con gà mái đẻ được 33,33 quả trứng mỗi ngày.

Tôi chạy xuống bếp và tôi đòi mẹ đưa trả tôi cái đèn pin.

- Được rồi, nhưng phải ngoan đấy, mẹ bảo tôi.

Thế rồi bố đã về và tôi tới ôm hôn bố, và tôi cho bố xem cái đèn pin hết sảy của tôi, và bố nói rằng thật là một ý tưởng quái dị, nhưng mà nói cho cùng, thì tôi sẽ không làm ai bị điếc tai với thứ này. Thế rồi bố ngồi vào trong phòng khách để đọc báo.

- Con tắt điện đi nhé? tôi hỏi bố.

- Tắt điện đi? bố nói. Sao thế hả Nicolas?

- À, để con nghịch đèn pin mà, tôi giải thích.

- Không bao giờ có chuyện đó, bố nói. Với cả bố không thể đọc báo trong bóng tối được con có biết không.

- Thì đúng thế mà, tôi nói. Con sẽ chiếu sáng cho bố bằng đèn pin, hết sảy lắm ạ!

- Không được, Nicolas! bố quát lên. Con biết bố đã bảo không là không chứ nhỉ? Không đòi nào! Và đừng có mà làm bố điếc tai nữa, cả ngày hôm nay bố đã mệt mỏi lắm rồi.

Thế là tôi bắt đầu khóc, tôi nói rằng thật là bất công, rằng xếp thứ bảy môn Chính tả làm gì cho mất công, nếu mà sau đó chẳng ai cho nghịch đèn pin, và nếu tôi mà biết thế này thì còn lâu tôi mới làm bài toán gà mái đẻ trứng.

- Con trai anh nó có vấn đề gì vậy? mẹ từ trong bếp bước ra hỏi.

- Ổi! chẳng có gì cả, bố nói. Nó chỉ muốn anh đọc báo trong bóng tối, con trai em ấy, đúng kiểu nói của em nhé.

- Thế lỗi là do ai? mẹ hỏi. Đi mua đèn pin cho nó đúng thật là một ý tưởng quái dị.

- Tôi chẳng mua cho nó cái gì cả! bố kêu lên. Chính là nó tiêu tiền mà không thèm suy nghĩ; tôi đâu có bảo nó đi mua cái đèn ngu ngốc kia! Nhiều khi tôi còn tự hỏi không biết nó giống ai ở cái thói vung tiền qua cửa sổ vậy!

- Đấy không phải là cái đèn ngu ngốc! tôi kêu lên.

- Ô! mẹ nói, em biết anh ám chỉ thì hay lắm. Nhưng em phải nói rõ cho anh rằng ông chú em chỉ là nạn nhân của cuộc khủng hoảng, trong khi ông em trai Eugène của anh...

- Nicolas, bố nói, đi lên phòng con mà chơi! Con có phòng kia mà, phải không? Hãy lên ngay đi. Bố còn phải nói chuyện với mẹ.

Thế là tôi đi lên phòng và tôi nghịch trước gương; tôi để đèn phía dưới mặt tôi rồi chiếu lên và thế trông giống như là một con ma, thế rồi tôi cho cái đèn vào trong mồm và thế là hai cái má cứ hồng rực lên, và tôi cho cái đèn vào trong túi và vậy là nhìn thấy ánh sáng xuyên qua quần, và tôi đang lần tìm dấu vết tội phạm thì mẹ gọi và bảo tôi rằng bữa tối đã sẵn sàng.

Ở bàn ăn, vì không thấy ai có vẻ vui, nên tôi không dám đề nghị tắt điện để ăn, và tôi cứ mong rằng cầu chì sẽ bị nhảy, như là thỉnh thoảng nó vẫn bị, và tất cả mọi người sẽ rất là thích vì có cái đèn pin của tôi, thế và sau

bữa tối, tôi sẽ đi cùng với bố xuống tầng hầm, để rọi đèn cho bố chữa cầu chì. Nhưng chẳng có gì xảy ra cả, chán thế cơ chứ, may mà còn có món bánh mứt táo.

Tôi đi lên giường, và tôi đọc một quyển sách bằng đèn pin trên giường, rồi mẹ bước vào và mẹ bảo tôi:

- Nicolas, thật không thể nào chịu đựng được con nữa! Tắt cái đèn đó và ngủ ngay! Nếu không, phải rồi, đưa cho mẹ cái đèn pin, sáng mai mẹ sẽ trả lại cho con.

- Ôi! không... ôi! không, tôi kêu lên.

- Cứ mặc cho nó giữ cái đèn! bố kêu lên, để cái nhà này còn yên ả một chút.

Thế là mẹ thở dài một cái rõ to, mẹ đi ra và tôi bèn chui vào trong chăn, và ở trong chăn, cùng với cái đèn, thật là hết sảy đến mức bạn chẳng thể tưởng tượng nổi đâu, rồi tôi ngủ thiếp đi.

Và khi mẹ đánh thức tôi dậy, cái đèn ở tận dưới chân giường, nó tắt ngấm và bật chẳng thấy sáng lên nữa.

- Dĩ nhiên là vậy rồi, mẹ nói. Đã hết pin rồi mà lại không thể thay pin khác được. Thôi kệ, con hãy đi đánh răng rửa mặt đi.

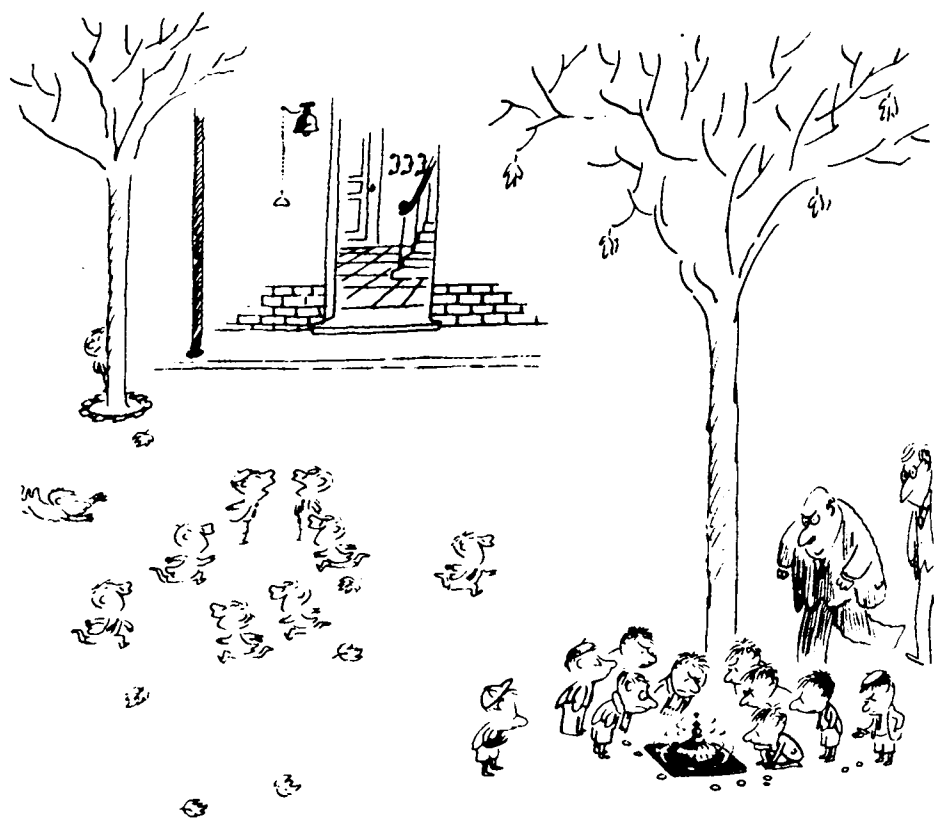
Và trong lúc chúng tôi ăn sáng, bố bảo tôi:

- Nghe đây Nicolas, đừng có sụt sịt nữa. Con đã rút ra được bài học chưa: con đã dùng tiền bố cho để mua

một thứ con không hề cần và thứ đó ngay lập tức đã bị hỏng. Có như thế con mới biết cách mà khôn ra.

Phải rồi, tối nay, bố và mẹ sẽ phải hài lòng kinh lên được khi thấy tôi đã khôn ra như thế nào. Bởi vì ở trường tôi đã đổi cái đèn pin không còn sử dụng được cho thằng Rufus để lấy của nó cái còi thổi nấy hột sử dụng rất tốt!

Bàn cò quay

G Geoffroy, cái thằng có một ông bố giàu dã man vẫn mua cho nó tất cả những gì nó muốn, lúc nào cũng đem đến trường những thứ rất khủng.

Hôm nay, nó đến lớp cùng với một cái bàn cò quay ở trong cặp sách của nó, và nó đã cho chúng tôi xem vào giờ ra chơi. Một cái bàn cò quay chính là một bánh xe nhỏ có vẽ các con số ở bên trên, và ở đó có một viên bi trắng.

- Mình làm cho cái bánh xe nó quay, thằng Geoffroy giải thích với chúng tôi, và khi nào nó dừng lại, viên bi sẽ ở trước một con số; và nếu mình đã cược là viên bi sẽ dừng lại trước mặt chính cái số này thì, búp! mình thắng ván cò đó!

- Thế thì quá là dễ, thằng Rufus nói. Chắc chắn là có trò gian lận.

- Tao ấy à, tao đã xem người ta chơi trò này trong một bộ phim cao bồi rồi, thằng Maixent nói với chúng tôi. Nhưng mà cái bàn cò đã chơi gian lận, thế là chàng trai trẻ đã rút súng lục ra, anh ta đã giết sạch bọn địch, anh ta nhảy qua cửa sổ rồi nhảy lên ngựa của mình và anh ta phi luôn nước đại cộc cộc, cộc cộc, cộc cộc!

- Đấy! tao biết trước thế nào cũng có trò gian lận mà! thằng Rufus nói.

- Thằng đàn, thằng Geoffroy nói, không phải cứ hễ cái bàn cò trong bộ phim của cái thằng đàn Maixent chơi gian lận thì cái bàn cò của tao cũng chơi gian lận nhé!

- Mà y bảo ai là thằng đàn? cả Rufus lẫn Maixent cùng hỏi.

- Tao ấy à, tao cũng đã xem người ta chơi cò quay trong một vở kịch trên ti vi, thằng Clotaire nói. Có một cái khăn trải lên bàn với các con số, và mọi người để các tấm thẻ lên trên các con số, và bọn họ bực bội đã man khi họ bị mất thẻ.

- Phải rồi, thằng Geoffroy nói, trong cái hộp đựng bàn cò của tao cũng có cả một cái khăn xanh có các con số và hàng đồng thẻ, nhưng mẹ tao không muốn tao mang tất cả đến trường. Nhưng mà chẳng sao, thế này

mình vẫn chơi được.

Và thằng Geoffroy nói rằng chúng tôi chỉ cần cược trên các con số, và nó sẽ quay cái bàn cò, và số nào được chọn ra sẽ thắng.

- Thế mình sẽ chơi bằng cái gì, tôi hỏi, vì mình làm gì có thẻ?

- Ờ thì, thằng Geoffroy nói, đưa nào mà chẳng có tiền xu. Cho nên mình chơi bằng xu thôi, mặc kệ; mình cứ giả vờ coi đây là thẻ. Đưa nào thắng thì lấy hết xu của cả bọn.

- Xu của tao, Alceste - cái thằng đang ăn lát bánh mì phết thứ hai trong giờ ra chơi - nói, thì lúc đi học về tao còn cần để mua bánh mì phết sô cô la.

- Quá chuẩn, thằng Joachim nói, nếu mày thắng tất cả xu của cả lũ thì mày có thể mua hàng đống bánh mì phết sô cô la.

- À! thế sao? thằng Eudes nói. Thế ra vì thằng mập này chỉ chọn bừa một con số mà nó lại mua được cả

đồng bánh mì phết sô cô la bằng thẻ của tao? Không đời nào! Đây đâu phải là trò chơi!

Thế là Alceste, cái thằng không thích ai gọi nó là thằng mập, đã tức kinh lên được, và nó nói rằng nó sẽ thắng sạch tiền của thằng Eudes và nó sẽ ăn bánh mì ngay trước mặt thằng này, rằng nó sẽ không cho thằng này miếng nào và rằng điều đó sẽ làm cho nó tha hồ cười, đừng có mà đùa.

- Thôi được rồi, thằng Geoffroy nói, đưa nào không muốn chơi thì đừng, có thể thôi! Bọn mình không thể cứ cãi cọi suốt cả giờ ra chơi được! Bọn mày chọn số đi!

Cả lũ chúng tôi bèn ngồi xúm xung quanh cái bàn cò quay, chúng tôi để tiền xu xuống dưới đất và chúng tôi chọn số. Tôi chọn số 12, Alceste số 6, Clotaire số 0, Joachim số 20, Maixent số 5, Eudes số 25, Geoffroy số 36 và Rufus thì không muốn chọn gì cả bởi vì nó nói rằng nó sẽ không để mất tiền xu vì một cái bàn cò chơi gian lận.

- Giời ạ! Giời ạ! Cái thằng này làm tao điên lên mất! thằng Geoffroy kêu lên. Tao đã bảo là nó không chơi gian lận mà lại!

- Cứ chứng minh đi! thằng Rufus nói.

- Thôi chơi đi nào! thằng Alceste kêu lên. Bắt đầu được chưa?

Thằng Geoffroy quay cái bàn cò và hòn bi nhỏ màu trắng đã dừng lại trước số 24.

- Sao lại 24? Alceste nói, nó đã mất đồ tía tai.

- Đấy! Tao đã bảo chúng mày trước là cái đó chơi gian mà, thằng Rufus nói. Chả đùa nào thắng hết!

- Có đấy, thua mày, thằng Eudes nói. Tao thắng! Tao đặt số 25, mà 25 thì gần với 24 nhất.

- Này, mày đã từng chơi cò quay ở đâu chưa hả? thằng Geoffroy kêu lên. Mày đã đặt 25 và nếu 25 không được chọn, thì mày thua cuộc và chỉ có thể thôi! Và mày cứ việc mà nghỉ khỏe luôn.

- Geoffroy nói đúng, thằng Alceste nói. Chả đùa nào thắng cả, và bọn mình chơi lại.

- Hãy gượng, thằng Geoffroy nói, hãy gượng. Khi không đùa nào thắng thì chính ông chủ trò sẽ được lấy cả!

- Ở trên ti vi thì đúng là toàn như thế cả, thằng Clotaire nói.

- Ai mượn mày nói, thằng Alceste kêu lên, đây không phải là ti vi! Nếu mà cứ chơi như thế thì tao lấy lại thẻ luôn và chúng mày cứ việc nghỉ khỏe nhé!

- Mày không có quyền, mày đã thua rồi, thằng Geoffroy nói.

- Bởi vì chính tao là người thắng, thằng Eudes nói.

Thế là tất cả lũ chúng tôi bắt đầu cãi nhau, nhưng chúng tôi đã thấy thầy Nước Lèo và thầy Mouchabière, là các giám thị của chúng tôi, đang quan sát chúng tôi từ bên kia sân, cho nên chúng tôi lại dàn hòa với nhau.

- Thôi được rồi, thằng Geoffroy nói, lần đầu tiên là chơi vui vậy. Bọn mình chơi lại...

- Được, thằng Rufus nói. Tao lấy số 24.

- Tao tưởng là mày không muốn chơi vì bàn cò quay của tao chơi gian kia mà? thằng Geoffroy nói.

- Chính thế, thằng Rufus nói. Nó đã chơi gian để cứ đến số 24 là được chọn, nào! Vừa xong ai chẳng thấy thế!

Thằng Geoffroy nhìn thằng Rufus, nó cho một ngón tay lên trán và nó bắt đầu day day, còn tay kia nó dùng để quay cái bàn cò. Thế rồi hòn bi đã dừng lại trước số 24, thằng Geoffroy ngừng day trán và nó trợn tròn hai mắt lên. Rufus, cái thằng cười đến ngoác cả mồm, đang sắp sửa vỗ hết đồng xu thì đã bị thằng Eudes đẩy.

- Không đâu, thưa mà, thằng Eudes nói, mà không được lấy chỗ xu này. Mà chơi gian.

- Tao mà chơi gian? thằng Rufus kêu lên. Chính mà mới là đồ xấu chơi! Tao đã cược số 24 và tao thắng!

- Cái bàn cò này chơi gian, chính mà đã nói rồi đấy thôi, thằng Geoffroy kêu lên. Nó không được dùng hai lần liên tiếp trước cùng một con số.

Thế là sự việc trở nên kinh khủng, bởi vì cả lũ đã đánh nhau loạn xì ngầu, và thầy Nước Lèo đã đi tới cùng thầy Mouchabière.

- Dừng lại! Trật tự! thầy Nước Lèo kêu lên. Tôi và thầy Mouchabière đã quan sát các cậu được một lúc rồi. Hãy nhìn thằng vào mắt tôi đây! Các cậu đang mưu đồ cái gì? Hừm?

- Thì chúng em chơi trò cò quay và chúng nó chơi gian cả lũ; em đã thắng, và...

- Không hề, thưa mà, mà không thắng, thằng Alceste kêu lên. Và sẽ không đứa nào động được vào tiền của tao! Chúng mà cứ việc nghỉ khỏe!

- Một bàn cò ư! thầy Nước Lèo kêu lên. Các cậu chơi cò quay ở trong sân trường ư! Và còn chơi ngay dưới đất? Mà lại còn có tiền nữa! Hãy xem đi, thầy Mouchabière, những đứa bé tội nọ này đang đánh bạc đấy! Vậy chẳng nhẽ bố mẹ các cậu chưa nói cho các cậu

biết trò bài bạc là thứ tệ hại sẽ dẫn đến lụn bại và tù tội ư? Vì vậy các cậu không biết rằng không gì làm con người hạ cấp như bài bạc ư? Khi đã làm mỗi cho thói si mê này, các cậu chỉ có rồi đời, các cậu thật là vô ý thức! Thầy Mouchabière, hãy đi bấm chuông hết giờ ra chơi đi; còn tôi, tôi tịch thu cái bàn cờ quay với số tiền này. Và tôi cảnh cáo tất cả các cậu.

Tan học, chúng tôi đến gặp thầy Nước Lèo, giống như mỗi lần thầy tịch thu cái gì đó của chúng tôi, để xin thầy trả lại. Thầy Nước Lèo không hề cười và thầy nhìn

chúng tôi bằng đôi mắt giận dữ. Thầy vừa đưa lại cái bàn cò cho Geoffroy vừa nói:

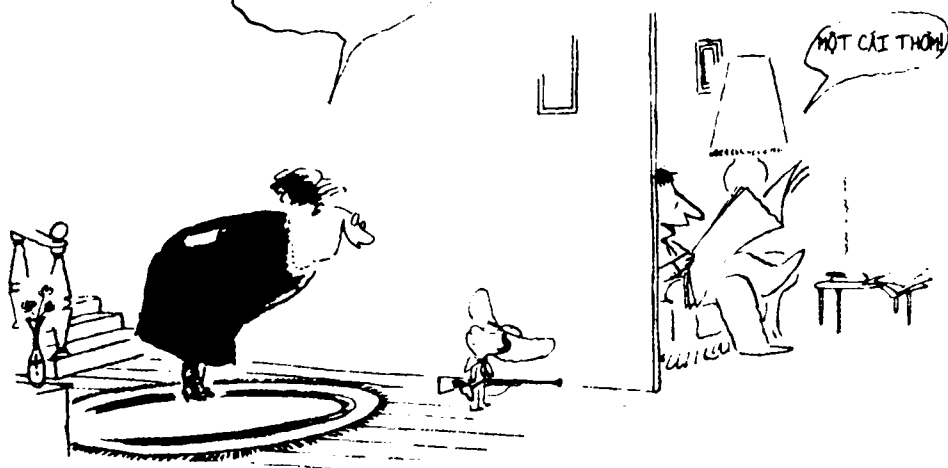
- Tôi không ủng hộ bố mẹ em vì họ đã cho em cái loại quà tặng này đâu. Và đừng để tôi bắt gặp em chơi cái thứ dị hợm có hại này ở trường một lần nữa.

Còn tiền xu thì thầy Mouchabière vừa trả lại cho chúng tôi vừa cười.

Trẻ con thường
tặng gì cho bà nhĩ?

MỘT CÁI THƠM!

Bà đến chơi nhà

Tôi vui kinh lên được bởi vì bà đến ở nhà tôi vài hôm. Bà ấy à, chính là mẹ của mẹ, tôi yêu bà lắm kia, và bà thì lúc nào cũng cho tôi hàng đống quà hết sảy.

Chiều nay, bố đã phải nghỉ làm về sớm hơn để ra đón bà ở ga tàu, thế nhưng bà lại đến mỗi mình bằng tắc xi.

- Kia mẹ! mẹ tôi kêu lên. Nào ai ngờ mẹ lại đến sớm quá thế!

- Ủ, bà nói, tại vì mẹ đi chuyến 15 giờ 47 thay vì chuyến 16 giờ 13. Với lại mẹ nghĩ cũng chẳng cần phải mất công gọi điện thoại báo lại cho các con làm gì... Con thỏ của bà lớn quá đi mất! Cháu cũng ra dáng một anh chàng hảnh hoi rồi đấy! Lại đây thơm bà một cái

nào. Cháu biết không, bà có hàng đồng thứ sẽ khiến cháu ngạc nhiên ở trong cái va li to tướng mà bà vẫn còn để ở chỗ giữ hành lý kia... À mà này, thế chồng con đâu rồi?

- À, mẹ trả lời, thực ra thì anh ấy lại đi ra ga để đón mẹ rồi, khổ thế chứ!

Bà ấy à, việc ấy khiến cho bà cười rất ghê, và cho đến tận lúc bố trở về bà vẫn còn tiếp tục cười.

- Nào bà! tôi kêu lên. Nào bà! Thế quà đâu ạ?

- Nicolas! Con có im đi không! Con không biết xấu hổ à? mẹ hỏi tôi.

- Ôi thằng bé nó nói phải lắm đấy chứ, thiên thần của bà, bà nói. Có điều là vì không có ai đón mẹ ở ga nên mẹ đành phải để va li ở chỗ giữ hành lý vậy; nó nặng lắm ấy. Anh rể này, mẹ nghĩ rằng anh có thể ra lấy hộ mẹ...

Bố nhìn bà, và rồi bố lại ra đi không nói một lời. Khi bố quay về, bố có vẻ hơi mệt. Đây là tại vì cái va li của bà vừa to lại vừa nặng, và bố cứ phải khuân bằng cả hai tay.

- Bà để những gì ở bên trong vậy? bố hỏi. Đe chẳng?

Bố bị nhầm to; bà chẳng hề mang đe; mà là một bộ đồ lấp ghép cho tôi, và một bộ cò ngỗng (tôi đã có hai bộ

rồi), và một quả bóng đỏ, và một cái ô tô nhỏ, và một cái xe cứu hỏa, và một con quay phát ra nhạc.

- Mẹ đúng là nuông chiều nó quá thể! mẹ kêu lên.

- Nuông chiều quá thể, Nicolas của bà á? Cục cưng của bà á? Thiên thần của bà á? bà nói. Đồi nào có chuyện đó! Đến thơm bà một cái nào, Nicolas!

Thơm xong, bà bèn hỏi bà sẽ ngủ ở đâu, để bà còn xếp dọn đồ đạc.

- Giường của Nicolas thì nhỏ quá, mẹ nói. Dĩ nhiên là có ghế xô pha ở phòng khách, nhưng con tự hỏi hay

tốt hơn là mẹ ngủ với con ở trong phòng...

- Thôi thôi, bà nói. Ngủ ở ghế xô pha là mẹ thấy ổn rồi. Hông của mẹ giờ chẳng còn thấy ê ẩm tẹo nào.

- Không được, không được! mẹ nói. Bọn con không thể để mẹ ngủ trên ghế xô pha được! Phải vậy không anh?

- Phải, bố vừa nói vừa nhìn mẹ.

Bố mang va li của bà lên trên phòng, và trong khi bà sắp xếp các thứ đồ đạc thì bố lại đi xuống phòng khách, và như thường lệ, bố đến ngồi trong ghế phoai để đọc báo, còn tôi thì lấy con quay ra chơi, nhưng mà chẳng vui mấy, bởi vì đấy là đồ chơi của bọn con nít.

- Con có mang ra xa ngoài kia mà chơi không hả? bố hỏi tôi.

Và bà đi tới, bà ngồi xuống một cái ghế, và bà hỏi tôi có thích cái con quay không, và tôi có biết làm cho nó quay không. Tôi chứng tỏ cho bà là tôi biết, và bà rất chi là ngạc nhiên và hài lòng kinh, và bà đề nghị tôi lại thom bà một cái nữa. Sau đó bà bảo bố đưa cho bà mượn tờ báo, bởi vì bà không có thời gian để mua báo trước khi tàu chạy. Bố đứng dậy, bố đưa tờ báo cho bà, và bà ngồi luôn xuống cái ghế phoai của bố, bởi vì đó là chỗ có ánh sáng phù hợp cho việc đọc nhất.

- Cả nhà vào bàn nào! mẹ kêu lên.

Chúng tôi cùng đi ăn tối, và đúng thật là kinh khủng! Mẹ làm một con cá nguội với hàng đông mayonnaise (tôi thích mayonnaise dã man), thế rồi lại có một con vịt với đậu Hà Lan, thế rồi pho mát, thế rồi một cái bánh ga tô phủ kem, thế rồi hoa quả, và bà cho tôi ăn tối hai lần liên tất cả các thứ, và thậm chí, với món bánh ga tô thì sau lần thứ hai, bà còn cho tôi thêm một miếng của bà.

- Nó sẽ bị đau bụng mất, bố nói.

-Ồ, mỗi một lần thì chẳng có hại gì đâu, bà nói.

Thế rồi, bà bảo rằng bà rất là mệt vì đi đường, và rằng bà muốn đi nghỉ sớm. Bà bèn thơm tất cả nhà, thế rồi bố nói rằng bố cũng vậy, rất là mệt mỏi, rằng sáng

mai bố phải đến cơ quan sớm, bởi vì hôm nay bố đã nghỉ làm quá sớm để ra đón bà ở ga, và tất cả mọi người đều đi ngủ.

Tôi thật sự quá là ốm đêm hôm đó, và người đầu tiên tới chính là bố, bố vừa leo cầu thang vừa chạy. Bà cũng thức giấc, và rất là lo lắng, bà nói rằng không phải là chuyện thường đâu, và bà bảo hay là gọi bác sĩ cho thằng bé. Thế rồi tôi lại ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, mẹ đến đánh thức tôi dậy, và bố cũng bước vào phòng tôi.

- Em không thể bảo mẹ em nhanh lên được à? bố yêu cầu. Mẹ em đã ở trong nhà tắm cả tiếng đồng hồ rồi đó! Anh thật không hiểu bà ấy đang làm cái gì trong đó nữa!

- Thì bà tắm chứ sao, mẹ nói. Chà nhẽ bà không có quyền tắm?

- Nhưng mà anh đang vội lắm! bố kêu lên. Bà ấy thì có phải đi đâu đâu! Còn anh thì phải đến cơ quan! Anh sắp bị muộn giờ rồi!

- Anh có im đi không, mẹ nói. Mẹ nghe thấy bây giờ!

- Mặc cho bà ấy nghe! bố hét lên. Cả đêm tôi đã phải ngủ trên cái ghế xô pha khi gió kia rồi, tôi...

- Đừng có nói trước mặt thằng bé như thế! mẹ nói mà đỏ mặt tía tai lên và rất tức. Ồ, với cả tôi đã thấy rõ là từ khi bà đến anh đã không bằng lòng với bà rồi. Dĩ nhiên mà, cứ hễ là nhà tôi thì bao giờ mà chẳng thế. Trong khi đó thì em trai Eugène của anh chẳng hạn, trái ngược hoàn toàn...

- Thôi, thôi, được rồi, bố nói. Để cho Eugène được yên, và bảo mẹ em đưa cho em cái dao cạo của anh và xà phòng. Anh sẽ đánh răng rửa mặt ở trong bếp.

Khi bố ra ăn sáng thì bà và tôi đã ngồi ở bàn ăn rồi.

- Con có nhanh lên không hả Nicolas, bố nói. Con cũng sắp muộn học rồi đấy!

- Sao kia! bà nói. Anh chị định để thằng bé phải đi học sau một trận nó bị như đêm hôm qua à? Cũng phải nhìn xem nó ra sao chứ! Thằng cu tội nghiệp nó tái nhợt thế kia! Có phải con rất mệt không hả con thỏ của bà?

- Vâng ạ, tôi nói.

- Đấy, anh chị thấy chưa? bà nói. Tôi ấy à, tôi nghĩ anh chị còn phải gọi bác sĩ khám cho nó nữa.

- Thôi, thôi, mẹ bùng cà phê vào và nói. Nicolas sẽ phải đi học!

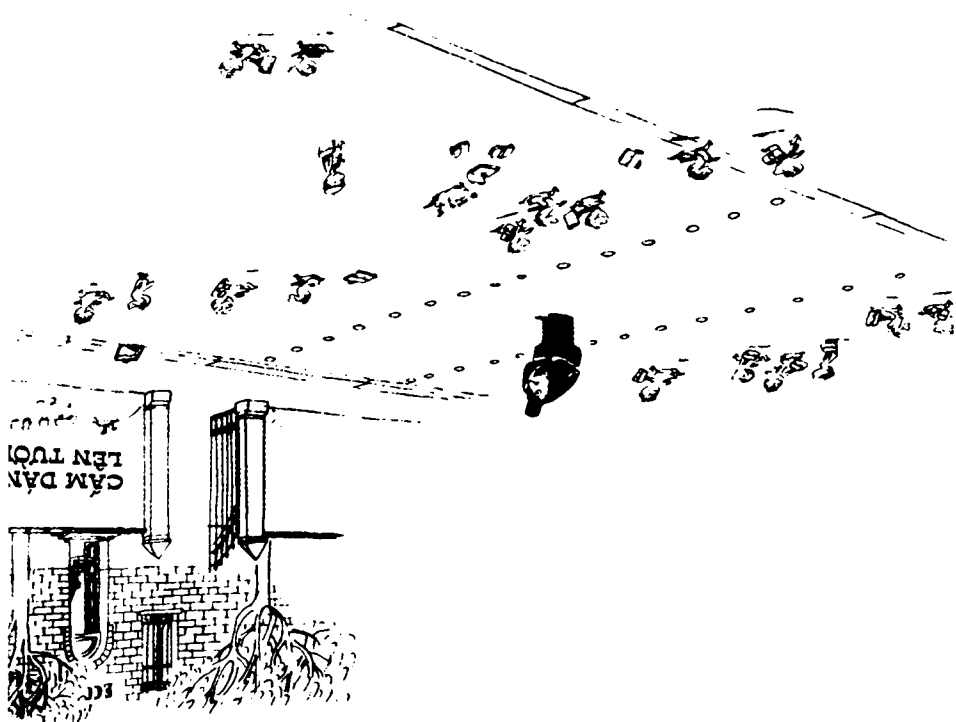
Thế là tôi bắt đầu khóc, tôi nói rằng tôi rất là mệt và tái nhợt kinh lên được, và mẹ quát tôi, bà nói rằng bà không hề muốn dây vào những việc không liên quan đến bà, nhưng bà nghĩ rằng cũng chẳng phải là một thảm kịch nếu như tôi không đi học có một hôm, và rằng bà không phải lúc nào cũng có dịp đến thăm cháu trai của bà, và mẹ nói rằng thôi được rồi, chỉ lần này mà thôi, mặc dù là mẹ không thích thế một tí nào, và bà bảo tôi đến thơm bà một cái.

- Thôi, bố nói, con đi đây. Con sẽ cố để tối nay không về nhà quá muộn.

- Bất luận thế nào, bà nói, cũng đừng có thay đổi

nếp sinh hoạt của anh chị vì tôi. Cứ coi như tôi không hề có mặt ở đây vậy.

Bài học luật

Thỉnh thoảng trên đường đi học bọn tôi gặp rất nhiều bạn, và thế là chúng tôi chơi vui lắm. Chúng tôi ngó nghiêng các tủ kính, chúng tôi ngáng chân nhau, chúng tôi làm rơi cặp sách, thế rồi sau đó thì chúng tôi bị muộn học, và thế là phải chạy như điên đến trường, như là buổi chiều nay với thằng Alceste, Eudes, Rufus và Clotaire vậy, cả lũ chúng nó đều ở không xa nhà tôi.

Chúng tôi đang chạy qua phố để vào trong trường (chuông đã kêu rồi), thì thằng Eudes lại ngáng chân Rufus, thằng này ngã ra đất, rồi nó đứng dậy và nói với thằng Eudes:

“Mày có giỏi thì hãy lại đây xem nào!” Nhưng

Eudes và Rufus không thể đánh nhau được, bởi vì một ông cảnh sát, người đứng ở đó để ngăn các ô tô lại không cho chẹt vào chúng tôi, đã rất tức giận; ông ta gọi tất cả chúng tôi lại ở giữa đường, và ông ta bảo chúng tôi:

- Tại sao lại có cái kiểu đi qua đường như thế hả? Thế ở trường họ không dạy cho các cháu gì hết hay sao? Rồi thế nào các cháu cũng sẽ bị ô tô cán vì giờ trò nghịch ngợm trên đường. Nhất là cháu đấy, Rufus, cháu làm bác ngạc nhiên quá đấy; bác phải đi nói chuyện với bố cháu về việc này mới được!

Bố thằng Rufus là cảnh sát, và tất cả các cảnh sát đều biết bố nó, và thật sự, nhiều khi cũng khá là bực mình cho Rufus.

- Ôi! Đừng mà bác Badoule, thằng Rufus nói. Cháu sẽ không làm thế nữa đâu. Với cả, đấy là tại thằng Eudes đấy chứ, chính nó làm cháu bị ngã.

- Đồ hót léo! thằng Eudes kêu lên.

- Mà y có giỏi thì hãy lại đây xem nào! thằng Rufus kêu lên.

- Trật tự! ông cảnh sát quát. Chuyện này không thể cứ tiếp diễn như thế được nữa đâu; bác phải giải quyết công việc đây. Còn bây giờ thì vào trường đi, các cháu bị muộn học rồi đấy.

Chúng tôi vào trường còn ông cảnh sát thì đi cho

các xe ô tô vẫn đang xếp hàng đợi được đi tiếp.

Khi chúng tôi vào lớp sau giờ ra chơi, đúng tiết cuối của buổi chiều, cô giáo bảo chúng tôi:

- Các em, chúng ta sẽ không học ngữ pháp như trong thời khóa biểu nữa...

Tất cả chúng tôi đều “Ồ!” lên, trừ mỗi Agnan, cái thằng là cục cưng của cô giáo và lúc nào cũng thuộc bài; cô giáo đập thước kẻ lên bàn, thế rồi cô nói:

- Trật tự! Chúng ta sẽ không học ngữ pháp bởi vì vừa xảy ra một vụ việc rất nghiêm trọng: ông cảnh sát đảm bảo việc giữ an toàn cho các em đã phàn nàn với thầy hiệu trưởng. Ông ấy bảo thầy ấy rằng các em sang đường như những kẻ không được dạy dỗ gì, vừa chạy vừa giờ trò nghịch ngợm, đặt chính tính mạng của các em trong vòng nguy hiểm mà không biết. Chính cô cũng phải công nhận rằng, cô thường xuyên nhìn thấy các em chạy bạt mạng trên đường phố. Do đó, vì lợi ích của chính các em, thầy hiệu trưởng đã yêu cầu cô cho các em học một bài về Bộ luật đường bộ. Geoffroy, nếu em không quan tâm đến những gì cô nói, thì ít nhất em cũng phải lịch sự để không làm các bạn bị xao nhãng chứ. Clotaire! Cô vừa mới nói gì hả?

Clotaire bèn đi lên đứng ở góc phạt, cô giáo thở dài một cái rõ to, và cô hỏi:

- Ai trong số các em có thể nói cho cô biết Bộ luật đường bộ là gì?

Agnan, Maixent, Joachim, tôi và Rufus cùng giờ tay.

- Thôi được, Maixent nào? cô giáo nói.

- Bộ luật đường bộ, Maixent nói, chính là một quyển sách nhỏ mà người ta phát cho mình ở trường dạy lái xe và mình cần phải học thuộc lòng mới lấy được bằng lái. Mẹ em có một quyển ạ. Nhưng mẹ em không có bằng lái bởi vì mẹ nói rằng ông giám khảo đã hỏi mẹ những câu chẳng hề có trong quyển đó...

- Thôi được rồi, Maixent! cô giáo nói.

- ... Thế rồi mẹ em bảo rằng mẹ sẽ đổi trường dạy lái xe, bởi vì người ta đã hứa là mẹ sẽ có bằng lái, và...

- Cô đã bảo được rồi! Maixent. Em ngồi xuống đi! cô giáo kêu lên. Hạ tay xuống đi, Agnan, lần sau cô sẽ gọi em. Bộ luật đường bộ chính là tập hợp các quy tắc đảm bảo an toàn cho những người tham gia giao thông. Không chỉ dành cho những người lái xe mà còn cho cả những người đi bộ nữa. Để trở thành một người lái xe tốt, trước tiên phải là một người đi bộ tốt đã. Và cô nghĩ rằng tất cả các em đều muốn trở thành những người lái xe tốt, phải không nào? Cho nên, xem nào... Ai có thể nói cho cô những điều cần phải để phòng mỗi khi qua đường nào?... Được rồi, em, Agnan.

- Xời! thằng Maixent nói. Nó thì có bao giờ qua đường một mình đâu. Toàn là mẹ nó đưa nó đến trường. Mà mẹ nó còn dắt tay nó nữa!

- Không phải thế! thằng Agnan kêu lên. Tao đã từng đến trường một mình rồi. Và mẹ tao không hề dắt tay tao!

- Trật tự! cô giáo kêu lên. Nếu tất cả các em còn tiếp tục như vậy thì chúng ta sẽ học ngữ pháp, và mặc kệ các em nếu sau này các em không biết điều khiển đúng luật một chiếc xe ô tô. Còn bây giờ, Maixent, em hãy chia cho cô động từ trong câu: "Tôi phải chú ý kỹ khi băng qua đường và phải xem chỗ đi qua có thoáng vắng không, và không được chạy bạt mạng trên đường."

Cô giáo đi lên bảng và cô vẽ cho chúng tôi một bức tranh có bốn đường thẳng giao nhau.

- Đây chính là một cái ngã tư, cô giáo giải thích. Muốn đi qua, các em phải dùng chỗ đi qua dành cho người đi bộ, kia, kia, kia và kia. Nếu như có một chú cảnh sát, các em sẽ phải chờ đến khi chú ấy ra hiệu cho phép qua đường. Nếu như có đèn giao thông, các em sẽ phải quan sát và chỉ được đi qua khi có đèn xanh cho các em. Trong mọi trường hợp, các em cần phải nhìn cả sang trái và sang phải trước khi đi xuống đường, và nhất là, nhất là, không bao giờ được chạy cả. Nicolas, hãy nhắc

lại những gì cô vừa nói.

Tôi ấy à, tôi nhắc lại luôn, và tôi gần như nói được tất cả, chỉ trừ cái quả đèn giao thông, và cô giáo nói rằng tốt lắm, và cô cho tôi 18 điểm. Thăng Agnan được 20, và tất cả những đứa khác đều được từ 15 cho đến 18, chỉ trừ Clotaire, cái thằng, vì nó đang đứng phạt ở góc, đã nói rằng nó không hề biết là nó cũng vẫn phải nghe nữa.

Thế rồi thầy hiệu trưởng bước vào lớp.

- Đứng lên! cô giáo nói.

- Ngồi xuống! thầy hiệu trưởng nói. Thế nào! cô giáo, cô đã cho học sinh của mình học về Luật chưa?

- Rồi, thưa thầy hiệu trưởng, cô giáo nói. Các em ấy rất ngoan, và tôi chắc chắn là các em đều rất hiểu bài.

Thế là thầy hiệu trưởng cười rất là tươi và thầy nói:

- Tốt lắm! Tuyệt vời! Thầy hy vọng rằng thầy sẽ không phải nghe cảnh sát phàn nàn về việc đi đứng của học sinh của mình nữa. Được rồi, chúng ta sẽ chờ xem các em thực hành thế nào.

Thầy hiệu trưởng đi ra; chúng tôi lại ngồi xuống, thế rồi tiếng chuông vang lên; chúng tôi đứng lên để ra về, nhưng cô giáo đã bảo:

- Khoan đã! Khoan đã! Các em cần phải đi xuống sân một cách từ tốn, và cô muốn xem các em qua đường thế

nào. Chúng ta sẽ thấy các em có hiểu bài hay không.

Chúng tôi ra khỏi trường cùng với cô giáo, và ông cảnh sát, khi nhìn thấy chúng tôi, ông ấy liền mỉm cười. Ông ấy chặn ô tô lại, và ông ấy ra hiệu cho chúng tôi đi qua đường.

- Đi đi các em! cô giáo bảo chúng tôi. Và không được chạy! Cô sẽ quan sát các em từ đây.

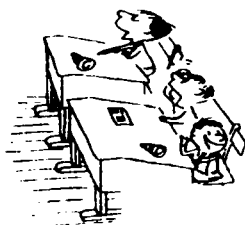
Thế là chúng tôi băng qua đường, rất là từ tốn, đĩa này sau đĩa kia, và khi chúng tôi sang đến bên kia đường, chúng tôi thấy cô giáo ở trên vỉa hè đang vừa cười vừa nói chuyện với ông cảnh sát, còn thầy hiệu trưởng thì đang quan sát chúng tôi từ trên cửa sổ phòng làm việc của thầy.

- Tốt lắm! cô giáo kêu lên. Bác cảnh sát và cô rất hài lòng về các em. Tạm biệt các em nhé!

Thế là tất cả chúng tôi cùng chạy ngược trở lại qua phố để bắt tay cô.

Bài học về sự vật

Ngày mai, cô giáo nói với chúng tôi, chúng ta sẽ có một bài học về sự vật hết sức đặc biệt; mỗi em sẽ phải mang đến lớp một đồ vật, một kỷ niệm khi đi du lịch, hoặc vật mà các em yêu thích nhất. Chúng ta sẽ nhận xét từng đồ vật, chúng ta sẽ nghiên cứu nó, và mỗi em sẽ giải thích cho mọi người nguồn gốc của nó cùng những kỷ niệm gắn bó với nó. Đây sẽ đồng thời là một bài học về sự vật, một buổi học địa lý và một bài tập làm văn.

- Nhưng thưa cô, mình phải mang đến thứ đồ gì kia ạ? thằng Clotaire hỏi.

- Cô đã nói rồi mà, Clotaire, cô giáo trả lời. Một đồ vật thú vị, thứ mà có gắn với một câu chuyện nào đó. Ví

dụ nhé, cách đây đã ngót nghét vài năm, một học sinh của cô đã mang đến một khúc xương khủng long, mà chú của anh đó đã tìm thấy trong các cuộc khai quật. Có em nào có thể nói cho cô biết khủng long là con gì không?

Thằng Agnan giơ tay lên, nhưng tất cả lũ chúng tôi cùng bắt đầu nói về các thứ mà chúng tôi sẽ mang tới, và với tiếng động mà cô giáo gây ra khi đập thước kẻ xuống bàn, chẳng ai nghe được cái thằng cục cựa bần thiêu Agnan ấy nói cái gì.

Về đến nhà, tôi nói với bố rằng tôi cần đem đến trường một thứ mà phải là một kỷ niệm kinh khủng khi đi du lịch.

- Các giờ học thực tế đúng thật là sáng kiến, bố nói. Quan sát đồ vật sẽ đem lại bài học không thể nào quên được. Cô giáo của con rất khá đấy, rất hiện đại. Bây giờ thì, xem nào... Con có thể mang gì được đây nhỉ?

- Cô giáo đã bảo, tôi nói, rằng thứ hết sảy hơn cả chính là xương khủng long.

Bố tròn tròn hai mắt vì ngạc nhiên và bố hỏi tôi:

- Xương khủng long ư? Ý tưởng ở đâu kỳ vậy! Và con muốn bố đào ở đâu ra xương khủng long mới được? Không đâu Nicolas, bố e rằng chúng ta sẽ phải bằng lòng với thứ gì đó đơn giản hơn.

Thế là tôi bèn bảo bố rằng tôi không muốn mang đến những thứ đơn giản, rằng tôi muốn mang đến những thứ làm bọn bạn phải lóa mắt dã man kia, và bố bảo tôi rằng bố không có thứ gì để làm lóa mắt bọn bạn cả. Thế là tôi bèn nói rằng nếu mà đã như thế thì mang những thứ chẳng làm lóa mắt ai làm gì cho mất công, và tôi thà ngày mai không đi học nữa còn hơn, và bố trả lời tôi rằng bố bắt đầu thấy chán ngấy rồi, và bố đang muốn cho tôi nhìn ăn trắng miệng, và rằng cô giáo tôi đúng là có những ý tưởng kỳ quặc; còn tôi, tôi đã đá một phát vào ghế pho toi trong phòng khách. Bố hỏi tôi có phải tôi muốn ăn tát không, tôi bắt đầu khóc và mẹ từ trong bếp chạy đến.

- Lại cái gì nữa đây? mẹ hỏi. Đúng thật là không thể để riêng bố con anh lại với nhau mà không sinh chuyện được. Nicolas! Đừng có khóc nữa. Đã xảy ra chuyện gì nào?

- Đã xảy ra chuyện là, bố nói, con trai em nó tức giận bởi vì anh không cho nó xương khủng long.

Mẹ nhìn hai chúng tôi, bố và tôi, rồi mẹ hỏi phải chăng mọi người trong cái nhà này đang sắp hóa điên. Thế là bố giải thích cho mẹ, và mẹ bảo tôi:

- Nói cho cùng, Nicolas à, có gì mà phải làm như trời sập đến nơi đâu. Này, ở trong tủ hộc tường có những đồ lưu niệm rất thú vị hồi nhà mình đi du lịch đấy. Ví

dụ như cái vỏ ốc to tướng mà mình đã mua ở Bains-les-Mers, khi mà nhà mình đến đây nghỉ hè.

- Đúng là như vậy! bố nói. Con ốc đó thì bằng tất tật cả xương khủng long trên đồi!

Còn tôi, tôi nói rằng tôi không biết vỏ ốc thì có làm bọn bạn lóa mắt hay không, nhưng mẹ đã bảo tôi rằng chúng nó sẽ thấy cái đấy rất cực kỳ và rằng cô giáo sẽ khen tôi nữa. Bố bèn đi tìm cái vỏ ốc, một cái rất là to, với chữ “Kỷ niệm Bains-les-Mers” ghi ở bên trên, và bố bảo rằng tôi sẽ làm tất cả mọi người lóa mắt bằng cách kể chuyện kỳ nghỉ của chúng tôi ở Bains-les-Mers, chuyến thám hiểm ở đảo Embruns và kể cả khoản tiền trọ mà chúng tôi đã phải trả nữa. Và nếu như những cái đó mà vẫn không làm lũ bạn bị lóa mắt, thì chỉ tại vì lũ bạn ấy rất khó bị lóa mắt mà thôi. Mẹ cười, mẹ bảo chúng tôi vào bàn ăn, và sáng hôm sau, tôi đi đến trường, tự hào như ai, với cái vỏ ốc bọc trong giấy màu hạt dẻ.

Khi tôi đến trường, tất cả lũ bạn đã có mặt rồi, và chúng nó hỏi tôi mang cái gì đến.

- Thế bọn mày? tôi hỏi.

- À, tao ấy à, tao sẽ cho chúng mày xem khi vào lớp, Geoffroy nói, thằng này chỉ thích làm ra vẻ bí hiểm.

Những đứa khác cũng không muốn nói gì hết, trừ mỗi Joachim, cái thằng chìa ra cho chúng tôi xem một con dao, một con hết sảy ngoài sức tưởng tượng.

- Đây là một con dao rọc giấy, thằng Joachim giải thích với chúng tôi, chú Abdon tao mang từ Tolède về làm quà cho bố tao. Đây là ở Tây Ban Nha.

Và thầy Nước Lèo - đấy là thầy giám thị của chúng tôi, nhưng đấy không phải tên thật của thầy - đã nhìn thấy Joachim và thầy ấy đã tịch thu con dao rọc giấy và nói rằng thầy đã cấm chúng tôi mang các thứ nguy hiểm đến trường hàng nghìn lần rồi.

- Nhưng thưa thầy, thằng Joachim kêu lên, chính cô giáo bảo em mang tới chứ ạ!

- Hà? thầy ấy nói. Chính cô giáo yêu cầu em mang thứ vũ khí này đến lớp à? Giỏi lắm. Vậy thì tôi không chỉ tịch thu vật này, mà cậu còn phải chia cho tôi động từ trong câu: "Tôi không được nói dối thầy Giám thị khi thầy hỏi tôi một câu hỏi về việc tôi đã lén lút mang một đồ vật đặc biệt nguy hiểm đến trường." Đừng có kêu gào vô ích, còn các cậu khác, hãy im lặng, nếu như các cậu không muốn tôi phạt các cậu luôn một thể!

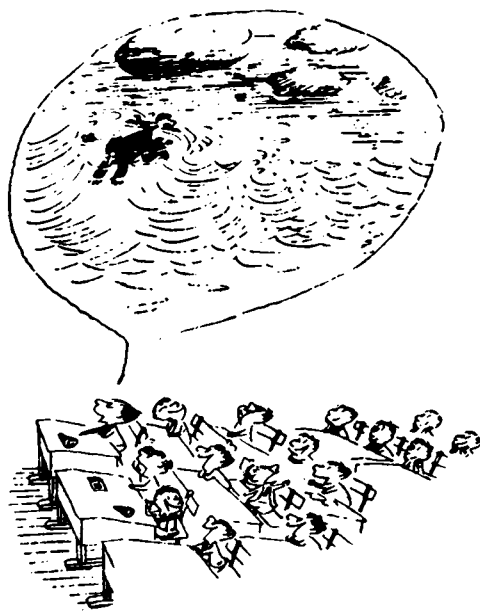
Và thầy Nước Lèo đi bấm chuông, chúng tôi ra xếp hàng và khi chúng tôi đi vào lớp, thằng Joachim vẫn cứ khóc mãi.

- Chưa gì đã hay ghê nhỉ, cô giáo nói. Nào, Joachim, có chuyện gì vậy?

Joachim giải thích cho cô nghe, và cô giáo thờ dãi một cái, cô nói rằng mang dao đến trường không phải là một ý hay lắm, nhưng mà cô sẽ cố thương lượng với thầy Dubon, à đấy, đấy mới chính là tên thật của thầy Nước Lèo.

- Được rồi, cô giáo nói. Thử một chút xem các em mang đến những gì. Hãy để các thứ lên trên bàn, trước mặt các em nào.

Thế là tất cả chúng tôi lôi các thứ mà chúng tôi mang đến ra: thằng Alceste mang đến thực đơn của một nhà hàng mà nó đã ăn rất ngon miệng cùng với bố mẹ nó ở Bretagne; thằng Eudes mang tới một bưu ảnh vùng Côte d'Azur; còn Agnan, một quyển sách địa lý mà bố mẹ nó mua cho nó ở Normandie; thằng Clotaire mang đến một giấy xin miễn, bởi vì nó không tìm thấy gì ở nhà nó, nhưng chuyện này là tại vì nó không hiểu rõ, nó cứ tưởng là cần phải mang xương đến mới được; còn Maixent và Rufus, hai thằng đàn này thì mỗi đứa mang một cái vỏ ốc.

- Ở đây, thằng Rufus nói, nhưng mà tao, tao đã tìm được cái vỏ này trên bãi biển, cái lần mà tao đã cứu một người chết đuối.

- Đừng có mà làm tao phải phì cười, thằng Maixent kêu lên. Trước hết, mày thậm chí còn chẳng cả biết bơi ngửa, với lại nếu mày tìm được vỏ ốc của mày trên bãi biển thì tại sao ở trên đó lại có chữ: "Kỷ niệm Bãi - biển - Chân - trời" ?

- Quá chuẩn! tôi kêu lên.

- Mày muốn ăn tát hử? thằng Rufus hỏi tôi.

- Rufus, đi ra ngoài! cô giáo quát lên. Và em sẽ bị phạt ở lại trường vào thứ Năm. Nicolas, Maixent, các em hãy trật tự nếu các em không muốn cũng bị phạt!

- Còn em, em mang tới một kỷ vật từ Thụy Sĩ, thằng Geoffroy nói với một nụ cười toe toét, đắc ý ra mặt. Đây là một cái đồng hồ bằng vàng mà bố em đã mua ở đó.

- Đồng hồ bằng vàng à? cô giáo kêu lên. Thế bố em có biết rằng em mang nó đến trường không?

- Làm gì có ạ, thằng Geoffroy nói. Nhưng nếu em mà bảo bố em rằng chính cô yêu cầu em mang đến thì bố em sẽ không mắng đâu ạ.

- Sao lại chính cô?... cô giáo kêu lên. Thật là thiếu ý thức! Em làm ơn cất cho cô cái đồ quý ấy vào trong túi em đi!

- Còn em, nếu em không mang con dao rọc giấy lại về nhà thì bố em sẽ mắng em kinh lắm ạ, thằng Joachim nói.

- Cô đã nói với em rồi mà Joachim, rằng cô sẽ giải quyết vụ đó, cô giáo quát lên.

- Thưa cô, thằng Geoffroy kêu lên. Em không thấy cái đồng hồ đâu nữa! Em để nó trong túi, như cô đã bảo em, nhưng giờ thì em chẳng thấy nó đâu!

- Nhưng mà Geoffroy, cô giáo nói, rốt cuộc thì nó cũng chỉ ở quanh đâu đấy thôi. Em đã tìm dưới đất chưa?

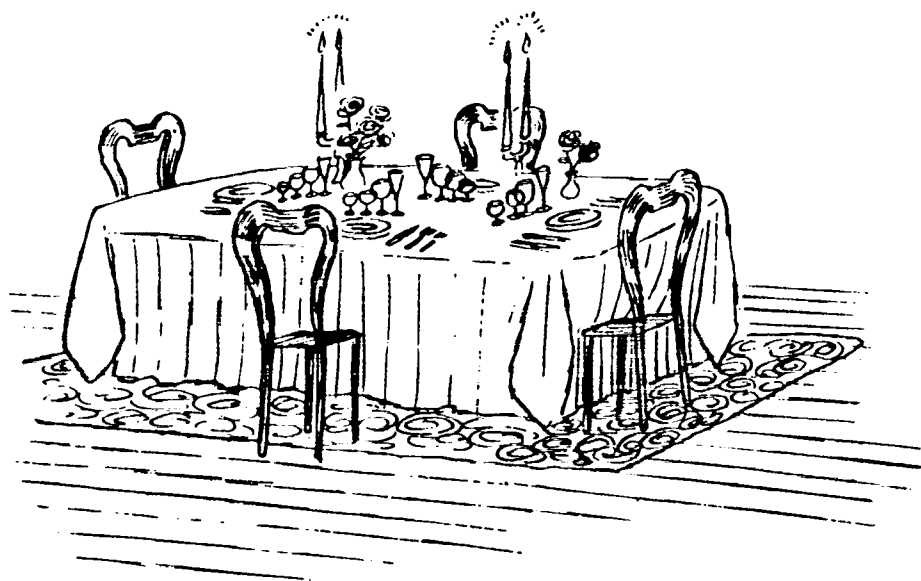
- Thưa cô rồi ạ, thằng Geoffroy nói. Dưới đất cũng không có.

Thế là cô giáo đi về phía bàn thằng Geoffroy, cô nhìn ngó khắp cả, và rồi cô yêu cầu chúng tôi cũng nhìn ngó cùng, mà phải chú ý không được giẫm chân lên cái đồng hồ, và thằng Maixent đã làm rơi cái vỏ ốc của tôi xuống đất, thế là tôi đã cho nó một cái tát. Cô giáo bắt đầu hét lên, và cô phạt chúng tôi phải ở lại lớp, và thằng Geoffroy nói rằng nếu mà không tìm lại được cái đồng hồ thì cô giáo phải đi nói với bố nó, và thằng Joachim nói rằng cô cũng phải đi nói với bố nó nữa, về cái vụ dao rọc giấy.

Nhưng rồi tất cả cũng đâu vào đấy, bởi vì thằng Geoffroy đã tìm thấy lại cái đồng hồ trong cái lớp lót ở áo vét của nó, thầy Nước Lèo đã trả lại thằng Joachim con dao rọc giấy và cô giáo đã hủy các án phạt.

Đó là một buổi học rất là thú vị, và cô giáo nói rằng, nhờ các thứ mà chúng tôi đã mang đến, cô sẽ không bao giờ quên được cái bài học đó.

Cây nhà lá vườn

Ông Moucheboume sẽ đến ăn tối ở nhà tôi hôm nay. Ông Moucheboume là sếp của bố, và ông ấy sẽ đến cùng với bà Moucheboume, và đây là vợ của sếp của bố.

Đã mấy ngày liền ở nhà tôi cứ bàn tán suốt về cái bữa ăn tối hôm nay, và sáng nay, cả bố và mẹ đều rất là căng thẳng. Mẹ hơi bị bận bịu, và hôm qua bố còn chờ mẹ đi chợ bằng ô tô, và bố thì chả mấy khi làm như vậy. Còn tôi, tôi thấy việc này rất chi là hết sảy, thật giống y như lễ Giáng sinh vậy, nhất là khi mẹ nói rằng mẹ đang vắt chân lên cổ mà vẫn không kịp!

Và chiều nay, khi tôi đi học về, nhà cửa đã được quét dọn và đồ đạc không có bực trông lạ kinh. Tôi vào

trong phòng ăn, và thấy cái bàn được nối thêm cho dài, và khăn phủ bàn trắng cứng ơi là cứng, và ở bên trên là những cái đĩa ăn xung quanh viền vàng mà nhà tôi gần như không bao giờ dùng để ăn. Thế rồi trước mỗi cái đĩa ăn lại có hàng đồng ly, có cả những cái ly dài mỏng tang, và cái đó thì làm tôi ngạc nhiên lắm bởi vì những thứ này chưa bao giờ ra khỏi tủ kính. Thế rồi, tôi buồn cười ghê, vì tôi thấy rằng sắp xếp như thế nhưng mẹ đã quên mất một bộ đồ ăn. Thế là tôi chạy vào trong bếp, và ở đó tôi thấy mẹ đang nói chuyện với một bà mặc đồ đen đeo tạp dề trắng. Mẹ xinh ơi là xinh với mái tóc chải đẹp dã man.

- Mẹ ơi! tôi kêu lên. Mẹ quên không đặt một cái đĩa ở trên bàn!

Mẹ rú lên một tiếng, thế rồi mẹ quay phát lại.

- Nicolas! mẹ bảo tôi, mẹ đã yêu cầu con không được hét lên như vậy và không được chạy vào nhà như một đứa man rợ rồi kia mà. Con làm mẹ hết hồn và mẹ không cần phải căng thẳng thêm nữa đâu.

Thế là tôi bèn xin lỗi mẹ, đúng là mẹ có vẻ bị căng thẳng, thế rồi tôi giải thích cho mẹ một lần nữa về cái vụ thiếu đĩa ở trên bàn.

- Ô không, đĩa không hề thiếu đâu, mẹ bảo tôi. Con đi làm bài tập đi và để cho mẹ yên.

- Có mà, một cái đĩa bị thiếu mà, tôi nói. Có con, có bố, có mẹ, có ông Moucheboume, với lại có cả bà Moucheboume; tổng cộng là năm người, thế mà chỉ có bốn cái đĩa, cho nên khi mình ra bàn ăn, nếu mẹ, hay bố, hay ông Moucheboume, hay bà Moucheboume mà không có đĩa ăn thì sẽ lại sinh chuyện mất!

Mẹ thở dài đánh thượt một cái, mẹ ngồi xuống một cái ghế đầu, mẹ nắm lấy hai tay tôi và mẹ nói rằng tất cả các đĩa ăn đã sắp đủ rồi, rằng tôi sẽ rất là ý tứ, rằng một bữa tối như thế thì sẽ chán ngắt, và chính bởi thế mà tôi sẽ không ăn cùng bàn với mọi người. Thế là tôi bắt đầu khóc, và tôi nói rằng một bữa tối như thế chả có gì là chán, rằng trái lại ăn như thế còn làm tôi vui kinh lên được, và nếu mà tôi bị cấm không được vui vẻ với mọi người thì tôi sẽ tự tử; thật đấy chứ đừng có mà đùa, nói cho cùng!

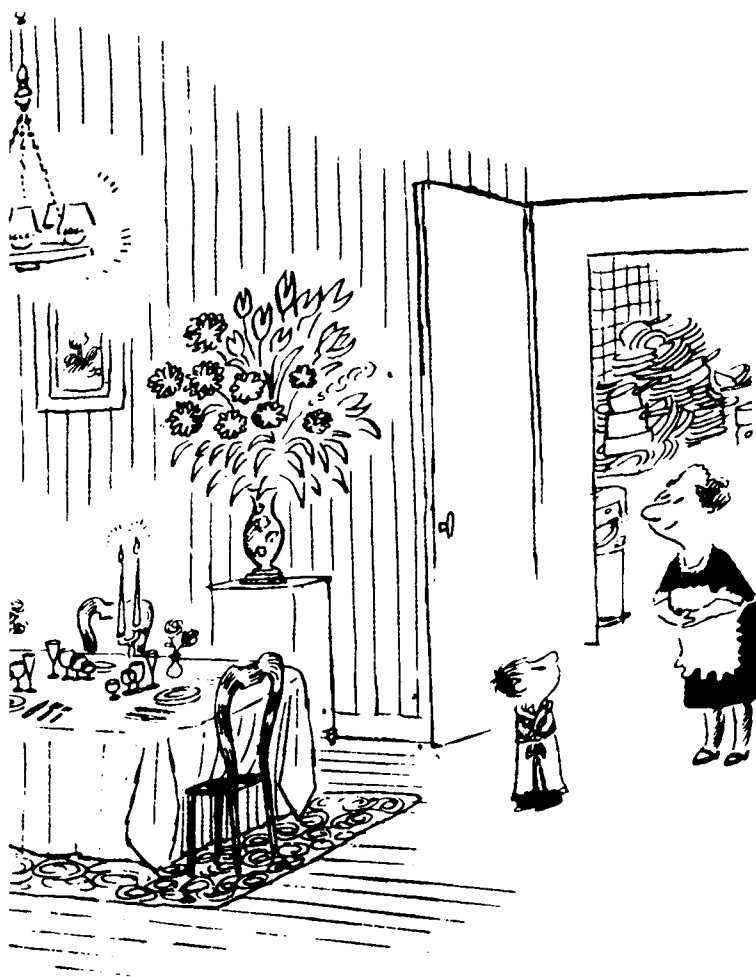
Thế rồi bố đi làm về.

- Thế nào, bố hỏi, mọi thứ đã xong chưa?

- Không, chả xong gì cả, tôi kêu lên. Mẹ không muốn dọn đĩa của con ra bàn để con vui vẻ với cả nhà! Thế thật là bất công! Thật là bất công! Thật là bất công!

- Thôi! Tóm lại là tôi cũng chán ngấy lên rồi, mẹ hét lên. Suốt mấy ngày rồi tôi đã phải làm lụng vì cái bữa tối này, và tôi cũng đã lo sốt vó lên rồi! Được! Cứ vậy đi! Tôi

sẽ không ngồi ở bàn ăn nữa! Thế đấy! Nicolas cứ ngồi ở chỗ của tôi, có vậy thôi! Tuyệt vời! Moucheboume với cả Moucheboume, tôi phát ớn lên rồi! Các người cứ tự thân vận động, tôi xin kiếu!

Và mẹ đóng cửa bếp đánh rầm một cái và đi ra, và việc đó đã làm tôi ngạc nhiên đến nỗi tôi ngừng khóc luôn. Bố lấy tay lau mặt, và bố thấy cái ghế đầu trống thì liền ngồi xuống, và rồi bố nắm lấy hai tay tôi:

- Nicolas, con giỏi thật! bố bảo tôi. Con đã khiến mẹ khổ sở lắm rồi đấy. Có phải con cố tình muốn như vậy?

Tôi nói rằng không phải, tôi không muốn làm cho mẹ khổ sở, điều mà tôi muốn chỉ là ăn uống vui vẻ cùng bàn với mọi người. Thế là bố bảo tôi rằng ăn ở bàn đó sẽ chán ngắt, và rằng nếu tôi không gây chuyện và tôi chấp nhận ăn trong bếp thì ngày mai bố sẽ đưa tôi đi xem phim, với cả đi sở thú, với cả chúng tôi còn đi ăn quà chiều, với cả tôi sẽ còn có quà nữa.

- Quà là cái ô tô nhỏ màu xanh trong tủ kính cửa hàng ở góc phố bố nhé? tôi hỏi.

Bố bảo tôi rằng được, thế là tôi nói tôi đồng ý, bởi vì tôi rất là thích quà và thích làm vui lòng bố với mẹ. Thế rồi bố đi tìm mẹ, và bố trở vào bếp cùng với mẹ và bố bảo mẹ rằng mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa và rằng tôi rất là đàn ông. Và mẹ nói rằng mẹ đã biết chắc tôi

là một chàng trai lớn tướng và mẹ ôm hôn tôi. Hết sảy cục. Thế rồi bố hỏi xem món nhập bữa được chưa, và cái bà mặc đồ đen với tạp dề trắng lôi từ trong tủ lạnh ra một con tôm hùm rất khủng cỡ nào cũng có đầy xốt mayonnaise, giống như cái con ở lễ ban thánh thể lần đầu của đứa em họ Félicité của tôi ấy, cái lần ấy tôi đã bị đau bụng, và tôi liền hỏi tôi có được ăn một tí không, nhưng bà mặc đồ đen đeo tạp dề trắng đã cất tôm hùm lại vào trong tủ lạnh và bà ấy bảo rằng món đó không dành cho trẻ con. Bố cười, và bố bảo rằng sáng mai tôi sẽ được ăn cùng với bữa cà phê sáng, nếu như vẫn còn thừa, nhưng mà cũng đừng có hy vọng quá.

Họ cho tôi ăn trên cái bàn ở trong bếp, và tôi được ăn ô liu, xúc xích nhỏ nóng hổi, quả hạnh, thịt nấm dứa

khuôn bột, và một ít xa lát hoa quả. Không tồi.

- Thôi được rồi, bây giờ thì con sẽ phải đi lên phòng, mẹ nói. Con sẽ mặc một bộ pyjama sạch sẽ, bộ màu vàng ấy, vì bây giờ vẫn sớm nên con xem truyện cũng được. Khi nào ông bà Moucheboume đến thì mẹ sẽ lên gọi, để con xuống chào ông bà ấy.

- Ờ... Em cho rằng việc đó là cần thiết lắm à? bố hỏi.

- Dĩ nhiên rồi, mẹ nói. Chúng ta đã nhất trí về chuyện này rồi.

- Tại vì là, bố nói, anh sợ rằng Nicolas lại giờ trò linh tinh.

- Nicolas lớn tướng rồi và nó sẽ không giờ trò linh tinh đâu, mẹ nói.

- Nicolas, bố nói với tôi. Bữa tối này đối với bố rất quan trọng. Thế cho nên con sẽ phải rất lịch sự, con sẽ chào này, và chỉ khi được hỏi thì con mới trả lời thôi này, và nhất là không được giờ trò linh tinh. Con hứa chứ?

Tôi hứa ngay, bố lo lắng như vậy thật là buồn cười. Thế rồi tôi lên phòng. Sau đó tôi nghe thấy người ta bấm chuông ngoài cửa, và người ta reo lên, thế rồi mẹ đến phòng tôi.

- Con hãy mặc cái áo ngủ mà bà đã cho con hồi sinh nhật và đi nào, mẹ bảo tôi.

Tôi thì lại đang đọc dở một quyển truyện cao bồi

hết sảy, cho nên tôi nói rằng tôi không thích xuống nhà dàu, nhưng mẹ đã trợn mắt lên nhìn tôi, và tôi thấy rằng bây giờ không phải là lúc để đùa.

Khi chúng tôi xuống phòng khách, ông và bà Moucheboume đã ở đó rồi, và khi bọn họ nhìn thấy tôi, bọn họ bắt đầu kêu lên hàng đồng phát.

- Nicolas cứ cương quyết đòi xuống gặp ông bà, mẹ nói. Xin ông bà thứ lỗi, nhưng tôi không muốn tước mất niềm vui này của cháu.

Ông và bà Moucheboume lại kêu lên hàng đồng phát nữa, còn tôi, tôi chìa tay ra bắt, tôi nói xin chào buổi tối, bà Moucheboume hỏi mẹ rằng tôi đã bị sởi chưa, ông Moucheboume hỏi thằng bé học ở trường tốt chứ, và tôi thì rất chi là cẩn thận bởi vì bố cứ nhìn tôi suốt. Thế rồi, tôi ngồi xuống một cái ghế, trong lúc người lớn nói chuyện.

- Ông bà biết đấy, bố nói, chúng tôi tiếp đón ông bà không khách sáo gì đâu, toàn là cây nhà lá vườn cả.

- Nhưng chính thế chúng tôi lại càng vui, ông Moucheboume nói. Ăn cơm tối ở nhà là tuyệt vời nhất! Nhất là với tôi, đến phát oải vì lúc nào cũng phải đi tiệc tùng, suốt ngày tôm hùm xốt mayonnaise, với các thứ cầu kỳ sang trọng này nọ.

Tất cả mọi người đều cười, thế rồi bà Moucheboume

nói rằng bà ấy không muốn thêm việc cho mẹ, người hẳn đã phải bận bịu chăm sóc gia đình mình lắm rồi. Nhưng mẹ nói không đâu, rằng đó là một niềm vui, và rằng mẹ đã được chị giữ trẻ phụ giúp cho rất nhiều.

- Bà may thật đấy, bà Moucheboume nói. Tôi dị ứng với mấy người giúp việc! Ở nhà tôi ấy à, rất đơn giản, bọn họ xong việc thì về.

- Ô, chị này nhà tôi thì rất là tốt, mẹ nói. Chị ấy ở cùng chúng tôi từ lâu rồi, và điều quan trọng là chị ấy yêu trẻ lắm cơ.

Thế rồi, cái bà vận đồ đen đeo tạp dề trắng bước vào và bà ấy nói rằng mẹ đã được phục vụ⁽¹⁾. Ô, tôi ngạc nhiên quá đi, bởi vì tôi không biết rằng mẹ cũng chẳng ngồi ăn cùng với mọi người.

---

1. Chị bếp hăn đã nói: *Madame est servie*, vốn là lời mời ra bàn tiệc kiểu cách lịch sự, nhưng Nicolas lại hiểu theo nghĩa mẹ không ngồi ăn cùng (ND).

- Nào, Nicolas, lên giường! bố bảo tôi.

Thế là tôi chìa tay ra bắt tay bà Moucheboume và tôi bảo bà ấy: “tạm biệt bà ạ”, tôi chìa tay ra bắt tay ông Moucheboume và tôi bảo ông ấy: “tạm biệt ông ạ”, tôi chìa tay ra bắt tay bà mặc đồ đen đeo tạp dề trắng và tôi bảo bà ấy: “tạm biệt bà ạ”, rồi tôi đi ngủ.

Xổ số trúng đồ

Cuối giờ học hôm nay, cô giáo nói với chúng tôi rằng nhà trường đang tổ chức một cuộc xổ số trúng đồ, và cô giải thích cho thằng Clotaire rằng một cuộc xổ số trúng đồ thì cũng giống như một trò chơi xổ số bình thường: mọi người có các tấm vé trên đó có số, và các số sẽ được quay ngẫu nhiên, và giống như trong xổ số, số nào lọt ra sẽ đoạt giải thưởng, và giải thưởng lần này sẽ là một cái xe đạp máy.

Cô giáo cũng nói rằng tiền bán vé số thu được sẽ được dùng để xây một sân bãi cho lũ trẻ trong khu phố chơi thể thao. Việc này thì chúng tôi lại thấy hơi khó hiểu, bởi vì chúng tôi đã có một bãi đất hoang rất khủng, ở đấy chúng tôi chơi hàng đồng thứ thể thao, và hơn

nữa, chỗ ấy lại còn có một cái ô tô cũ hay cực, không còn bánh nữa, nhưng mà chúng tôi chơi vẫn rất là vui, và tôi tự hỏi không hiểu người ta có để một cái ô tô ở cái sân bãi mới hay không. Nhưng mà cuộc xổ số trúng đồ này có một thứ rất hết sảy, đấy là cô giáo lấy từ bàn cô ra hàng đồng những tập nhỏ, và cô bảo chúng tôi:

- Các em à, chính các em sẽ đi bán vé cho cuộc xổ số trúng đồ này. Cô sẽ đưa cho mỗi em một tập, cả thầy trong đó có năm mươi vé. Mỗi vé giá một franc. Các em sẽ bán vé số cho bố mẹ, cho bạn bè, và thậm chí, tại sao lại không nhỉ, cho cả những người mà các em gặp trên phố và cho hàng xóm. Các em sẽ không chỉ vui sướng bởi đã lao động vì lợi ích chung mà các em còn sẽ chứng tỏ được lòng dũng cảm bằng cách vượt qua mọi rụt rè của bản thân.

Rồi cô giáo giải thích cho thằng Clotaire lợi ích chung là thế nào, thế rồi cô đưa cho mỗi đứa chúng tôi một tập vé số trúng đồ. Chúng tôi thấy thích lắm.

Tan học về, cả lũ chúng tôi ở trên vỉa hè, mỗi đứa một tập đầy vé số, và thằng Geoffroy bảo chúng tôi rằng, nó ấy à, nó sẽ bán một phát tất cả vé số cho bố nó, một người rất là giàu.

- Ờ phải, thằng Rufus nói, nhưng mà như thế thì còn ra gì nữa. Phải bán vé số cho những người mình

không quen biết kia. Như thế mới gọi là hết sảy.

- Còn tao, thằng Alceste nói, tao sẽ bán vé số cho ông hàng thịt, nhà tao là khách rất sộp của ông ấy, và ông ấy không thể từ chối được.

Nhưng cả lũ chúng tôi đều khá là nhất trí với thằng Geoffroy, rằng tốt hơn cả là cứ bán vé số cho bố. Thằng Rufus nói rằng chúng tôi nhầm đấy, và nó tiến lại gần một ông đang đi ngang qua, nó đưa vé số cho ông kia, nhưng ông kia thậm chí không cả dừng lại, còn tất cả chúng tôi thì đi về nhà, trừ thằng Clotaire đã phải quay lại trường vì nó để quên tập vé số trong ngăn bàn.

Tôi chạy vào nhà với tập vé số trong tay.

- Mẹ ơi! Mẹ ơi! tôi gào lên, bố đã về chưa?

- Bảo con về nhà phải từ tốn sao khó thế nhỉ? mẹ hỏi tôi. Chưa, bố chưa về. Con muốn gì ở bố mới được? Con lại nghịch dại cái gì à?

- Không phải, mà là bởi vì bố sẽ mua vé số cho con để người ta xây một sân bãi làm chỗ chơi thể thao cho

bọn con, tất cả những đứa ở trong khu phố, và có thể người ta sẽ để ở đây một cái ô tô còn giải thưởng là một cái xe đạp máy và đây chính là một cuộc xổ số trúng đồ, tôi giải thích cho mẹ.

Mẹ nhìn tôi mà hai mắt cứ tròn tròn ra, thế rồi mẹ bảo tôi:

- Chuyện của con mẹ chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào cả, Nicolas à. Khi nào bố về thì con cứ đi trình bày với bố. Còn bây giờ thì lên làm bài tập đi.

Tôi đi lên phòng ngay, bởi vì tôi thích nghe lời mẹ, và tôi biết rằng những khi mà tôi không sinh sự thì mẹ vui lắm. Thế rồi, tôi nghe tiếng bố bước vào trong nhà, và tôi chạy ngay xuống, cùng với tập vé số.

- Bố ơi! Bố ơi! Bố cần phải mua vé số cho con, đây là cuộc xổ số trúng đồ và người ta sẽ để một cái ô tô ở trong sân bãi, và bọn con sẽ chơi thể thao!

- Em chẳng hiểu nó bị làm sao, mẹ nói với bố. Nó đi học về có vẻ phấn khích hơn thường lệ. Em chắc là ở trường bọn họ tổ chức một cuộc xổ số trúng đồ và nó muốn bán vé số cho anh đấy.

Bố vừa cười vừa lấy tay xoa lên tóc tôi.

- Xổ số trúng đồ! Vui đấy chứ, bố nói. Khi bố còn đi học, người ta cũng tổ chức nhiều cuộc như thế. Có cả những cuộc thi xem ai bán nhiều vé số hơn và bố lúc nào

cũng thắng ngon ơ. Công nhận là hồi đó bố đã chẳng hề rụt rè, và ai từ chối thế nào bố cũng không bao giờ chịu đầu hàng. Thế nào, cậu chàng, giá vé của con là bao nhiêu?

- Một franc, tôi nói. Mà có năm mươi vé nên con tính tổng cộng thì sẽ là năm mươi franc.

Và tôi chìa tập vé ra cho bố, nhưng bố không hề cầm.

- Rẻ hơn hồi xưa đấy nhỉ, bố nói. Thôi, được rồi, cho bố một vé.

- Không được, tôi nói, một vé không được, mà phải cả tập. Thành Geoffroy bảo bọn con rằng bố nó sẽ mua cho nó cả tập, và bọn con đều nhất trí là sẽ cùng làm như vậy.

- Bố thằng bạn Geoffroy của con làm gì không hề

liên quan đến bố! bố trả lời tôi. Bố chỉ mua cho con một vé thôi, nếu con không muốn thì bố còn không mua gì cho con hết! Thế thôi.

- Ừ đâu, thật là bất công! tôi gào lên. Nếu tất cả bố của bọn nó đều mua cả tập, thì tại sao bố lại không mua?

Thế rồi tôi bắt đầu khóc lóc, bố thì bực mình kinh lên được, và mẹ đã chạy từ trong bếp ra.

- Vẫn còn chuyện gì nữa vậy? mẹ hỏi.

- Còn chuyện là, bố nói, anh không hiểu tại sao họ bắt bọn nhãi ranh đi làm cái trò này! Tôi không cho con đi học để rồi họ biến nó thành tên bán hàng rong hay là thằng ăn mày! Thế với cả mình cũng chẳng hiểu mấy cái trò xổ số trúng đồ này có hợp pháp hay không nữa! Tôi có khi phải gọi điện ngay cho cái ông hiệu trưởng mới được!

- Sao không yên tĩnh nhà cửa một tí cho tôi nhờ, mẹ nói.

- Nhưng bố, tôi vừa khóc vừa bảo bố, chính bố đã bảo con là bố đã từng bán vé số trúng đồ, và bố bán giỏi kinh khủng! Tại sao con lại không có quyền làm những gì người khác vẫn làm.

Bố lấy tay quạt ngang trán, bố ngồi xuống, bố đỡ tôi ngồi lên đầu gối, thế rồi bố bảo tôi:

- Ủ, dĩ nhiên rồi Nicolas, nhưng đây là hai chuyện khác nhau. Người ta yêu cầu bọn bố phải phát huy sáng kiến, phải tự thân vận động kia. Đây là cách rèn luyện rất tốt để bọn bố chuẩn bị cho những tranh đấu dữ dội trong cuộc sống. Chứ người ta không hề bảo bọn bố: “Đi bán tất cả vé cho bố em”, một cách ngu ngốc...

- Nhưng thằng Rufus đã thử bán vé cho một ông mà nó không quen, và cái ông đó thậm chí còn không thèm đứng lại! tôi nói.

- Nhưng có ai bảo con phải gặp cả những người con không quen đâu? bố bảo tôi. Tại sao con không đi hỏi bác Blédurt hàng xóm nhà mình?

- Thôi, con không dám, tôi nói.

- Thế thì bố sẽ đi cùng với con, bố vừa cười tùm tùm vừa bảo tôi. Bố sẽ cho con xem người ta buôn bán thì phải thế nào. Đừng quên tập vé số của con đây.

- Nhưng đừng có về muộn đấy, mẹ nói. Bữa tối sắp xong rồi.

Chúng tôi bấm chuông nhà ông Blédurt, và ông Blédurt ra mở cửa.

- Ô! ông Blédurt nói. Chính là Nicolas và ông anh này đây mà!

- Cháu đến bán cho bác một tập vé số, đây là vì cuộc xổ số trúng đồ để xây một cái sân bãi để bọn cháu

tập thể thao và giá là năm mươi franc, tôi nói rất nhanh với ông Blédurt.

- Làm gì có chuyện ấy nhỉ? ông Blédurt hỏi.

- Sao thế hả anh Blédurt? bố hỏi ông Blédurt. Có phải tính bủn xỉn cố hữu của anh đang lên tiếng thay cho anh, hay là anh khánh kiệt rồi?

- Vậy, thưa ông anh, ông Blédurt đáp lời, đi ăn mày ở nhà người khác chắc đang là một mối hủ?

- Đúng là chỉ có loại người cỡ Blédurt thôi mới có thể từ chối niềm vui của một đứa trẻ con! bố kêu lên.

- Tôi không hề từ chối niềm vui của trẻ con, ông Blédurt nói. Tôi chỉ đơn giản là từ chối việc khuyến khích nó đi theo cái lối làm ăn nguy hiểm mà những kẻ làm cha mẹ vô trách nhiệm đang cố vũ mà thôi. Thế với cả tại sao chính anh không mua cho nó tập vé số đi?

- Giáo dục con tôi thế nào là việc của riêng tôi, bố nói, và không ai cho anh cái quyền phán xét này nọ về những thứ mà anh hoàn toàn mù tịt! Với lại, ý kiến của một kẻ bủn xỉn thì tôi...

- Bủn xỉn? ông Blédurt nói, thế ai vẫn cho anh mượn máy xén cỏ mỗi khi anh cần đây?

- Anh cứ việc giữ lấy cái máy xén cỏ bắn thiu của anh! bố kêu lên. Và bọn họ bắt đầu xô đẩy nhau, thế rồi bà Blédurt - chính là vợ của ông Blédurt - chạy đến.

- Có chuyện gì ở đây vậy? bà ấy hỏi.

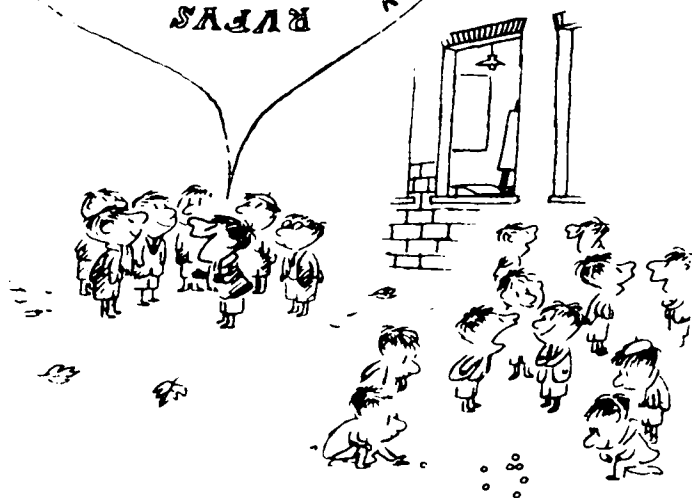
Thế là tôi bắt đầu khóc òa lên, thế rồi tôi giải thích cho bà ấy cái vụ xổ số trúng đồ và sân bãi thể thao, rằng không một ai muốn mua vé số cho tôi, rằng thật là bất công, và rằng tôi sẽ tự sát.

- Đừng khóc nữa, thỏ con của bác, bà Blédurt bảo tôi. Để bác mua tập vé số cho cháu.

Bà Blédurt ôm hôn tôi, bà ấy lấy túi ra, bà ấy trả tiền cho tôi, tôi thì đưa cho bà ấy tập vé số và tôi quay về nhà, rất là sung sướng.

Bây giờ thì những người bức bối lại là bố và ông Blédurt, bởi vì bà Blédurt đã cất cái xe đạp máy vào tầng hầm, và bà ấy không muốn cho bọn họ mượn.

Phù hiệu

Vào giờ ra chơi sáng hôm nay, chính thằng Eudes nghĩ ra điều đó.

- Bọn mày biết không, nó nói, những đứa ở trong băng bọn mình cần phải có một con phù hiệu!

- Một "cái" phù hiệu, thằng Agnan nói.

- Có ai khiến mày, đồ hót lẻo bần thiù! thằng Eudes nói.

Và thằng Agnan vừa bỏ đi vừa khóc và vừa nói rằng nó không phải là đồ hót lẻo, và rồi nó sẽ chứng tỏ điều đó cho mà biết.

- Thế một cái phù hiệu thì để làm gì? tôi hỏi.

- Ờ thì để mà nhận ra nhau, thằng Eudes nói.

- Bọn mình lại cần phải có phù hiệu để nhận ra nhau á? thằng Clotaire rất là ngạc nhiên hỏi.

Thế là thằng Eudes bèn giải thích rằng phù hiệu chính là cái để nhận biết những đứa ở trong băng, rằng cái đó sẽ có ích đã man khi mà người ta tấn công kẻ thù, và tất cả chúng tôi đều thấy đấy đúng là một ý tưởng thật hết sảy, và thằng Rufus nói rằng có thứ còn hay hơn nữa kia, chính là việc những đứa ở trong băng đều có một bộ đồng phục.

- Thế mày sẽ kiếm đồng phục ở đâu mới được? thằng Eudes hỏi. Thế với lại nếu bọn mình mà mặc đồng phục thì trông sẽ giống như lũ rồi!

- Thế thì bố tao ông ấy trông có vẻ như con rồi không? Rufus nói - thằng này có một ông bố làm cảnh sát và nó không muốn một ai châm chọc gia đình nó.

Nhưng Eudes và Rufus không có thời gian để đánh nhau, bởi vì thằng Agnan đã quay lại cùng với thầy Nước Lèo, và nó lấy tay trở vào thằng Eudes.

- Thừa thầy chính là nó, thằng Agnan nói.

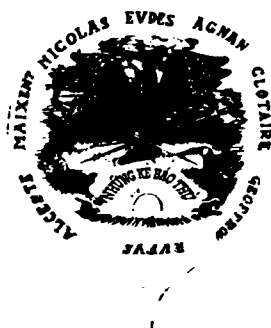
- Đừng để tôi lại vớ được cậu gọi bạn là đồ hót lèo một lần nữa! thầy Nước Lèo, giám thị của chúng tôi, nói. Hãy nhìn thằng vào mắt tôi đây! Đã hiểu chưa?

Và thầy ấy bỏ đi cùng với Agnan, cái thằng đã rất chi là hài lòng.

- Thế cái phù hiệu sẽ như thế nào? thằng Maixent hỏi.

- Bằng vàng thì thật là hết sảy, thằng Geoffroy nói.
Bố tao cũng có một cái bằng vàng.

- Bằng vàng! thằng Eudes kêu lên. Mày điên toàn diện rồi! Thế mày làm thế nào để vẽ được ở trên vàng hả?

Và tất cả lũ chúng tôi đều thấy rằng Eudes có lý, và chúng tôi quyết định rằng phù hiệu của chúng tôi sẽ làm bằng giấy. Thế rồi chúng tôi bắt đầu tranh cãi xem cái phù hiệu sẽ như thế nào.

- Anh trai tao, thằng Maixent nói, anh ấy là thành viên một câu lạc bộ và anh ấy có một cái phù hiệu kinh khủng, có một quả bóng và vòng nguyệt quế xung quanh.

- Nguyệt quế hay đấy, thằng Alceste nói.

- Không đâu, thằng Rufus nói, hết sảy phải là hai bàn tay siết chặt nhau để chứng tỏ rằng bọn mình là cả một đồng bọn.

- Bọn mình còn phải vẽ, thằng Geoffroy nói, tên của băng là: “Những Kẻ Báo Thù”, thế rồi hai thanh kiếm bắt chéo nhau, thế rồi một con đại bàng, thế rồi một lá cò, và tên của bọn mình ở xung quanh.

- Với cả vòng nguyệt quế, thằng Alceste nói.

Thằng Eudes nói rằng như thế thì là quá nhiều thứ, nhưng mà chúng tôi đã cho nó nhiều ý tưởng, và nó sẽ vẽ phù hiệu ở trong lớp và giờ ra chơi lần sau nó sẽ cho chúng tôi xem.

- Nay bọn mày, thằng Clotaire hỏi, thế phù hiệu thì là cái gì mới được?

Thế rồi, chuông đã reo lên và chúng tôi đi lên lớp. Vì Eudes đã bị hỏi vào giờ địa tuần trước rồi, nên giờ thì nó cứ làm việc mệt nghỉ. Cái thằng Eudes đúng là bận bịu kinh! Mặt nó cúi xuống vờ, nó dùng com pa vẽ các vòng tròn. Nó tô bằng các loại chì màu, nó lè cả lưỡi ra ngoài, còn cả lũ chúng tôi thì muốn xem cái phù hiệu đến sốt hết cả ruột. Thế rồi thằng Eudes cũng xong việc, nó ngẩng đầu khỏi quyển vở, nó nhắm một mắt lại để ngắm nghía và nó có vẻ hài lòng như ai. Thế rồi chuông báo ra chơi vang lên.

Khi thấy Nước Lèo cho các hàng giải tán, tất cả chúng tôi xúm xung quanh Eudes, cái thằng, rất là tự hào, chìa cho chúng tôi quyển vở của nó. Cái phù hiệu

trông khá là hết sảy. Đó là một cái vòng tròn có một vết mực ở giữa và một vết khác ở bên cạnh; bên trong vòng tròn là màu xanh, trắng, vàng, và chạy xung quanh thì ghi: “EGMARJNC.”

- Trông đã khủng chưa? thằng Eudes hỏi.

- Ờ được, thằng Rufus nói, nhưng mà cái vết mực kia là cái gì?

- Đấy không phải là vết mực, thằng đần, thằng Eudes nói, đấy là hai bàn tay siết chặt nhau.

- Thế còn vết mực kia, tôi hỏi, đấy cũng là hai bàn tay siết nhau à?

- Đâu phải, thằng Eudes nói, tại sao mà lại muốn có bốn bàn tay vậy? Cái đó thì là một vết mực thật. Không tính cái đó.

- Thế “EGMARJNC” thì là cái gì? thằng Geoffroy hỏi.

- À, thằng Eudes nói, đấy là chữ cái đầu tên của bọn mình chứ sao!

- Thế còn các màu sắc? thằng Maixent hỏi. Tại sao mà lại vẽ màu xanh, trắng với cả vàng?

- Tại vì tao không có bút chì đỏ, thằng Eudes giải thích. Màu vàng ở đây chính là màu đỏ.⁽¹⁾

---

1. Xanh, trắng, đỏ là màu quốc kỳ của Pháp

- Bằng vàng thì có phải tốt hơn không, thằng Geoffroy nói.

- Thế rồi còn phải cho vòng nguyệt quế xung quanh nữa chứ, thằng Alceste nói.

Thế là thằng Eudes tức, nó nói rằng chúng tôi chẳng phải là bạn bè gì sắt và rằng nếu cái phù hiệu đó mà chúng tôi còn không thích thì nó mặc xác, sẽ không có phù hiệu gì nữa, và rằng thật là không đáng để phải mất công khổ sở làm việc trong giờ học, thật sự là vậy đấy, xét cho cùng. Nhưng tất cả chúng tôi đều nói rằng cái phù hiệu của nó rất hết sảy, và cái phù hiệu ấy thật sự là khá hay và chúng tôi vui dã man khi có một cái phù hiệu để nhận biết được đồng bọn ở trong băng, và chúng tôi quyết định sẽ luôn luôn đeo nó, cả khi chúng tôi đã lớn rồi, để mọi người biết rằng chúng tôi thuộc về băng Những Kẻ Báo Thù. Vậy là thằng Eudes nói rằng nó sẽ làm tất cả các phù hiệu ở nhà nó tối hôm nay, và rằng sáng mai chúng tôi phải mang ghim đến để mà kẹp phù hiệu vào khuy áo. Tất cả chúng tôi cùng reo lên: “Hay, hay, hoan hô!” và thằng Eudes bảo thằng Alceste rằng nó sẽ cố vẽ một ít vòng nguyệt quế vào, và thằng Alceste liền đưa cho nó một mẫu giấm bông nhỏ trong cái bánh xăng đuych.

Sáng hôm sau, khi thằng Eudes vừa mới đến sân trường, cả lũ chúng tôi đã chạy đến chỗ nó.

- Mà y có các phù hiệu chưa? chúng tôi hỏi nó.

- Có, thằng Eudes nói. Tao phải vất vả dā man đấy, nhất là khoản cắt chúng thành hình tròn.

Rồi nó đưa phù hiệu cho từng đũa trong chúng tôi, và đúng thật là rất tuyệt: xanh, trắng, đỏ, với các thứ màu hạt dẻ ở dưới hai bàn tay siết nhau.

- Mấy cái màu hạt dẻ là gì thế? thằng Joachim hỏi.

- Đây là vòng nguyệt quế, thằng Eudes giải thích; tại tao không có bút chì xanh lá cây.

Và thằng Alceste rất là hài lòng. Và vì tất cả chúng tôi đều có ghim nên chúng tôi đều kẹp phù hiệu vào khuy áo vét, và chúng tôi hơi bị tự hào, thế rồi thằng Geoffroy nhìn thằng Eudes và nó hỏi thằng này:

- Thế tại sao phù hiệu của mày lại to hơn hẳn phù hiệu bọn tao?

- Thì, thằng Eudes nói, phù hiệu của thủ lĩnh bao giờ chẳng to hơn những người khác.

- Thế ai bảo mày là thủ lĩnh, tao hỏi mày? thằng Rufus chất vấn.

- Chính tao có ý tưởng làm phù hiệu, thằng Eudes nói. Cho nên tao là thủ lĩnh, và đũa nào thấy không vừa ý thì tao sẽ cho đũa ấy mấy quả dấm vào mũi!

- Không đời nào! Không đời nào! thằng Geoffroy kêu lên. Tao mới là thủ lĩnh!

- Mày đùa đấy à, tôi nói.

- Cả lũ chúng mày đều là bọn vớ vẩn! thằng Eudes hét lên, thế với cả nếu mà như vậy, thì chúng mày cứ trả lại tất tậ phù hiệu cho tao!

- Hãy xem tao làm gì với phù hiệu của mày! thằng Joachim hét lên, và nó tháo phù hiệu của nó ra, nó xé rách phù hiệu và nó ném phù hiệu xuống đất, nó dẫm lên phù hiệu và nó còn khạc nhổ lên nữa.

- Tuyệt lắm! thằng Maixent kêu lên.

Và tất cả lũ chúng tôi đều xé các phù hiệu, chúng tôi vứt chúng xuống đất, chúng tôi xéo lên và chúng tôi khạc nhổ.

- Cái trò này đã kết thúc được chưa đây? thầy Nước Lèo hỏi. Tôi không rõ các cậu đang làm gì, nhưng tôi cấm các cậu tiếp tục làm như thế nữa. Hiểu chưa?

Và khi thầy ấy bỏ đi, chúng tôi bảo thằng Eudes

rằng nó chả phải là bạn bè gì sất, rằng suốt đời chúng tôi sẽ không chuyện trò gì với nó nữa và nó không còn thuộc về băng của chúng tôi nữa. Thắng Eudes đáp trả rằng thế nào cũng được, và rằng dù sao đi nữa nó cũng chẳng muốn tham gia một cái băng toàn bọn vớ vẩn. Và nó bỏ đi cùng với cái phù hiệu to như một cái đĩa.

Còn bây giờ, để nhận biết được những đứa ở trong băng thì cũng rất dễ: những đứa ở trong băng là những đứa không đeo phù hiệu xanh, trắng, đỏ với chữ viết EGMARJNC ở xung quanh và hai bàn tay siết nhau ở giữa, với cả vòng nguyệt quế màu hạt dẻ ở bên dưới.

KHÔNG AI ĐONG ĐẾN
BĂNG
NHỮNG KẺ BẢO THÙ
MÀ KHÔNG BỊ
SẦY VẢY

Thông điệp mật

Vào giờ kiểm tra môn Sử hôm qua ở trường đã xảy ra một sự việc kinh khủng khiếp. Agnan, cái thằng đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo đã giơ tay, và nó thét lên:

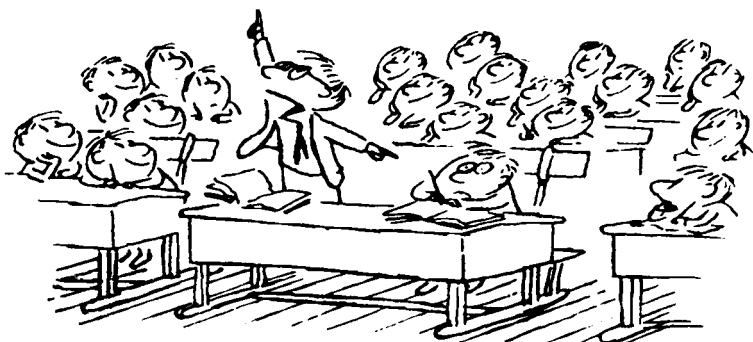
- Em thưa cô! Bạn này quay cóp ạ!

- Không đúng, đồ điều toa bắn thiu nhà mày! thằng Geoffroy kêu lên.

Nhưng cô giáo đã đi tới, cô lấy tờ giấy của Geoffroy, tờ của thằng Agnan và cô nhìn Geoffroy, cái thằng đã bắt đầu khóc, cô cho nó một con không, và sau giờ kiểm tra, cô dẫn nó tới phòng thầy hiệu trưởng. Cô giáo quay trở lại lớp một mình, và cô nói với chúng tôi:

- Các em, Geoffroy đã phạm phải một lỗi rất nghiêm trọng; bạn ấy không chỉ quay cóp bài của một bạn khác,

mà bạn ấy còn ngoan cố phủ nhận, nên đã không trung thực còn bị thêm tội dối trá. Chính vì lẽ đó mà thầy hiệu trưởng đã đình chỉ học Geoffroy trong hai ngày. Cô mong rằng việc này sẽ giúp bạn ấy rút ra được bài học, khiến bạn ấy hiểu ra rằng trong cuộc sống, không trung thực sẽ là vô ích. Còn bây giờ thì các em mở vở ra, chúng ta sẽ làm bài tập chép.

Vào giờ ra chơi, chúng tôi buồn bực lắm, bởi vì Geoffroy là một thằng bạn, và khi các bạn mà bị đình chỉ học, thì thật là kinh khủng, bởi vì bố mẹ sẽ sinh sự và sẽ cấm tiệt các bạn hàng đồng thứ.

- Phải trả thù cho thằng Geoffroy! thằng Rufus nói. Geoffroy nó ở trong băng bọn mình, và bọn mình phải trả thù cái thằng cục cưng Agnan bắt thiêu hộ nó. Như thế sẽ cho thằng Agnan một bài học, và nó sẽ hiểu ra rằng trong cuộc sống, cứ giờ trò ra thì cũng sẽ vô ích.

Tất cả chúng tôi đều nhất trí, thế rồi thằng Clotaire hỏi:

- Thế bọn mình sẽ làm cách nào để trả thù được thằng Agnan?

- Bọn mình có thể đợi nó lúc đi học về, thằng Eudes nói, rồi bọn mình đánh nó.

- Không được đâu, thằng Joachim nói. Mà biết rõ là nó đeo kính còn gì, thế thì đánh nó thế nào được.

- Hay là bọn mình không nói chuyện với nó nữa? thằng Maixent nói.

- Xời! thằng Alceste nói. Thì bọn mình cũng có bao giờ nói chuyện với nó cả đâu, thế nên nó cũng sẽ chẳng biết là bọn mình không nói chuyện với nó nữa.

- Thì bọn mình có thể báo trước cho nó mà, thằng Clotaire nói.

- Hay là tất cả bọn mình đều học thật dã man để kỳ kiểm tra tới tất cả bọn mình đều xếp thứ nhất thay nó? tôi nói.

- Mà có hơi bị điên không đấy? thằng Clotaire vừa hỏi tôi vừa lấy tay vỗ vỗ lên trán.

- Tao biết cách đấy, thằng Rufus nói. Tao đã đọc một truyện trong một tạp chí, có nhân vật là một tên cướp, ông ấy mang mặt nạ, cướp tiền của nhà giàu để chia cho nhà nghèo, và khi mà bọn nhà giàu muốn cướp của nhà nghèo để lấy lại tiền thì ông ấy gửi cho bọn kia một thông điệp, và viết thế này: “Không ai động đến Kỳ Sỹ Xanh mà không bị sây vảy.” Và bọn kẻ thù kia sợ kinh

lên được, và bọn chúng không dám cướp nữa.

- “Sây vảy” có nghĩa là như thế nào? thằng Clotaire hỏi.

- Nhưng mà, tôi nói, nếu bọn mình gửi thông điệp cho thằng Agnan, nó sẽ biết rằng chính là bọn mình viết, kể cả là bọn mình đeo mặt nạ đi nữa. Và bọn mình sẽ bị phạt cho mà xem.

- Không đâu, thưa mày, thằng Rufus nói. Tao biết một ngón mà tao xem trong một bộ phim, khi mà bọn cướp gửi các thông điệp, để người ta không nhận ra nét chữ của chúng, bọn cướp đã viết thông điệp bằng các chữ cái cắt ra từ các tờ báo rồi dán lên giấy, và cho đến cuối bộ phim, vẫn không một ai phát hiện ra chúng.

Chúng tôi thấy rằng đấy đúng là một ý hay kinh, bởi vì thằng Agnan sẽ sợ run lên trước sự trả thù của chúng tôi, đến mức có lẽ nó sẽ phải bỏ học, mà như thế hẳn cũng là tốt cho nó.

- Thế bọn mình sẽ viết cái gì trên thông điệp? thằng Alceste hỏi.

- Ờ thì, thằng Rufus nói, mình sẽ viết: “Không ai động đến băng Những Kẻ Báo Thù mà không bị sây vảy!”

Tất cả chúng tôi đều kêu lên: “Hay, hay lắm!” Thằng Clotaire hỏi “sây vảy” có nghĩa là gì, và chúng tôi quyết định rằng thằng Rufus sẽ chuẩn bị thông điệp cho ngày mai.

Và khi chúng tôi đến trường, sáng nay, tất cả chúng

tôi đều xúm quanh thằng Rufus, và chúng tôi hỏi nó có thông điệp chưa.

- Có chứ, thằng Rufus nói. Mặc dù là ở nhà tao đã sinh khối chuyện, bởi vì tao đã cắt báo của bố tao, và bố tao không thể nào đọc hết được, và bố tao đã tát tao một cái, và ông ấy cấm tao ăn tráng miệng, mà đấy lại là bánh nhân kem chứ.

Thế rồi thằng Rufus cho chúng tôi xem cái thông điệp, và cái đấy được viết bằng hàng đồng chữ cái khác nhau, và chúng tôi, tất cả lũ, đều thấy rất là được, trừ mỗi thằng Joachim thì nói rằng chả có gì là kinh khủng, và rằng chẳng ai có thể đọc được.

- Vậy đấy, tao đã không được ăn bánh nhân kem, thằng Rufus hét lên, tao đã làm việc như một thằng điên với kéo và hồ dán, thế mà cái thằng đàn này vẫn bảo là chẳng có gì kinh khủng? Lần sau thì mày tự đi mà làm thông điệp nhé, đấy!

- Làm quái gì? thằng Joachim kêu lên. Thế mày bảo ai là thằng đàn, chính mày phải không?

Thế là bọn chúng nó đánh nhau, và thầy Nước Lèo, đấy chính là thầy giám thị của chúng tôi, nhưng đó không phải là tên thật của thầy, đã chạy đến, thầy bảo chúng nó rằng thầy đã chán ngấy khi thấy chúng nó xử sự như một lũ vô học, và thầy phạt cả hai ở lại

trường vào thứ Năm. May thay, thầy ấy không tịch thu cái thông điệp, bởi vì thằng Rufus đã đưa nó cho thằng Clotaire trước khi bắt đầu đánh nhau. Trong lớp, tôi đợi thằng Clotaire đưa cho tôi cái thông điệp; bởi vì tôi là người ngồi gần thằng Agnan nhất, chính tôi sẽ phải đặt thông điệp lên trên ghế của nó, mà không để nó nhìn thấy. Như vậy, khi nó quay lại, nó sẽ nhìn thấy tờ giấy, và nó hẳn là sẽ hãi dā man, cái thằng Agnan đấy.

Nhưng thằng Clotaire lại cứ nhìn cái thông điệp trong ngăn bàn nó, và nó cứ hỏi này nọ thằng Maixent, cái thằng ngồi ở bên cạnh nó. Thế rồi đột nhiên, cô giáo quát lên:

- Clotaire! Hãy nhắc lại điều cô vừa nói!

Và vì thằng Clotaire đứng lên mà không nhắc lại cái gì cả, cô giáo nói:

- Hay lắm, hay lắm. Thôi được, để xem anh bạn ngồi bên cạnh có chú ý hơn em không vậy... Nào Maixent, em làm ơn nhắc lại xem cô vừa mới nói những gì?

Thế là thằng Maixent đứng dậy, và nó bắt đầu khóc, và cô giáo bảo thằng Clotaire và thằng Maixent cùng chia ở tất cả các thời với thể khách quan và chủ quan của động từ trong câu: "Tôi phải chú ý trong lớp học, thay vì cứ lơ đãng để làm các trò ngớ ngẩn, bởi vì tôi đến trường là để học hành, chứ không phải để sao nhãng hay là nghịch ngợm."

Thế rồi Eudes, cái thằng ngồi sau bàn tôi, đã chuyển thông điệp cho thằng Alceste. Alceste chuyển cho tôi, và cô giáo kêu lên:

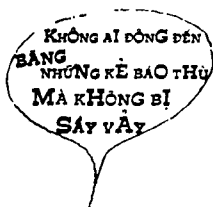
- Hôm nay các em không được hay sao ấy nhỉ! Eudes, Alceste, Nicolas! Mang tờ giấy ấy lên cho tôi! Nào! Có giấu cũng vô ích, tôi đã nhìn thấy rồi! Sao thế? Tôi vẫn đợi đây.

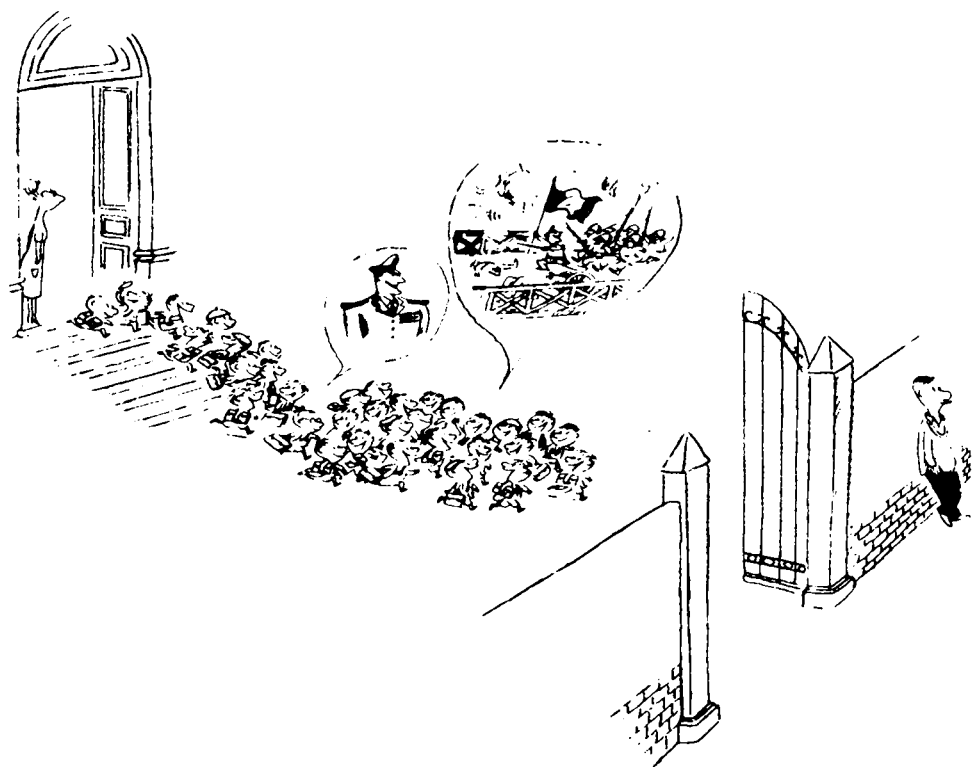
Mặt mũi thằng Alceste đỏ dừ lên, còn tôi thì bắt đầu khóc. Thằng Eudes nói rằng đấy không phải là lỗi của nó, và cô giáo đi tới lấy cái thông điệp; cô đọc, và cô tròn tròn mắt lên, cô nhìn chúng tôi, và cô nói:

- “Không ai động đến băng Những Kẻ Báo Thù mà không bị sây vảy?” Cái thứ chap cheng này là thế nào vậy?... Ô, mà tôi cũng không cần biết đâu, tôi không quan tâm! Các em tốt hơn hết là phải học trong lớp, thay vì cứ nghịch những thứ ngớ ngẩn. Còn bây giờ thì cả ba em sẽ bị phạt ở lại trường vào thứ Năm.

Đến lúc ra chơi, thằng Agnan nó cứ cười cợt. Nhưng cái thằng cục cưng bắn thiêu ấy nó cười là quá sai lầm.

Bởi vì, nói như thằng Clotaire, sây vảy thế nào thì không biết, nhưng không ai giờ trò được với băng Những Kẻ Báo Thù!

Jonas

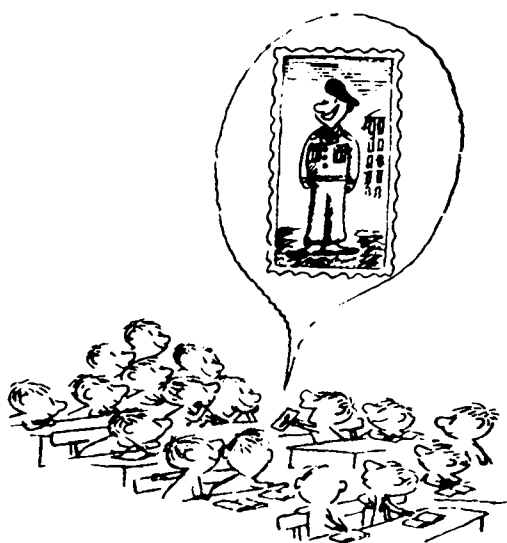
Eudes, cái thằng rất là khỏe và rất thích đâm vào mũi bọn bạn, có một người anh tên là Jonas và anh ấy đã đi lính. Eudes rất tự hào về anh trai nó và nó lúc nào cũng nói chuyện anh nó với chúng tôi.

- Nhà tao đã nhận được một bức ảnh anh Jonas mặc quân phục, một hôm nó bảo chúng tôi. Anh ấy thật là khủng! Mai tao sẽ mang ảnh cho chúng mày.

Và Eudes mang cho chúng tôi bức ảnh, và anh Jonas trông rất được, với cái mũ bê rê và nụ cười sáng khoái.

- Anh mày chả có quân hàm gì, thằng Maixent nói.

- Ờ thì tại vì anh ấy là lính mới, thằng Eudes giải thích, nhưng anh ấy chắc chắn sẽ trở thành sĩ quan và sẽ chỉ huy hàng đồng lính. Mà dẫu sao, anh ấy cũng có một

khẩu súng trường.

- Anh mày không có súng lục à? thằng Joachim hỏi.

- Dĩ nhiên là không rồi, thằng Rufus nói. Súng lục chỉ dành cho các sĩ quan mà thôi. Lính thì chỉ có súng trường.

Điều này đã làm thằng Eudes không vừa lòng.

- Mày thì biết cái gì? nó nói. Anh Jonas có một khẩu súng lục, bởi vì anh ấy sắp trở thành sĩ quan.

- Đừng có làm tao phải phì cười, thằng Rufus nói. Bố tao ấy à, bố tao có một khẩu súng lục.

- Bố mày ấy à, thằng Eudes quát lên, bố mày không phải là sĩ quan! Bố mày là cảnh sát. Mà cảnh sát thì làm

quái gì có ai không đeo súng lục chứ!

- Một cảnh sát thì cũng như là một sĩ quan, thằng Rufus hét lên. Thế với lại bố tao có cả mũ kê pi! Anh mày có mũ kê pi không vậy?

Và thằng Eudes với thằng Rufus đánh nhau.

Một lần khác, Eudes kể với chúng tôi rằng anh Jonas đã đi tập trận với trung đoàn của mình và anh ấy đã làm hàng đồng thứ kinh khủng, và anh ấy đã giết hàng đồng kẻ thù và ông tướng quân đã khen ngợi anh ấy.

- Trong các buổi tập trận thì làm gì có chuyện giết kẻ thù, thằng Geoffroy nói.

- Người ta giả vờ thế, thằng Eudes giải thích. Nhưng mà rất là nguy hiểm.

- À! không, à! không, thằng Geoffroy nói. Đã giả vờ thì còn tính làm quái gì! Như thế thì quá là dễ!

- Mày muốn ăn một quả đấm vào mũi hử? thằng Eudes hỏi. Mà quả này không phải giả vờ đâu!

- Mày thử xem! thằng Geoffroy bảo nó.

Eudes thử luôn, nó thành công, và bọn chúng nó đánh nhau.

Tuần trước, Eudes kể cho chúng tôi rằng anh Jonas đã được trực gác lần đầu tiên, và rằng nếu người ta chọn anh ấy trực gác, thì đó là bởi vì anh ấy là lính xuất sắc nhất của trung đoàn.

- Thế chỉ lính xuất sắc nhất trung đoàn mới trực gác à? tôi hỏi.

- Chứ sao nữa? thằng Eudes bảo tôi. Mà y hẳn là không muốn người ta giao việc gác cả một trung đoàn cho một thằng dân đấy chứ? Hay là cho một thằng phản bội để kẻ thù xâm nhập vào doanh trại?

- Kẻ thù nào kia? thằng Maixent hỏi.

- Những cái đấy ấy mà, toàn là chuyện bốc phét, thằng Rufus nói. Tất cả lính đều trực gác hết, ai cũng đều đến lượt cả. Bọn dân cũng gác như những người khác.

- Tao cũng nghĩ đúng như thế, tôi nói.

- Với cả trực gác cũng chả có gì là nguy hiểm, thằng Geoffroy nói. Ai cũng làm được!

- Tao thách mày làm đấy, thằng Eudes hét lên. Phải ở một mình, suốt đêm, cứ thế mà gác cho cả trung đoàn.

- Cứu một người chết đuối, như tao đã làm trong mấy kỳ nghỉ hè vừa xong, còn nguy hiểm hơn nhiều! thằng Rufus nói.

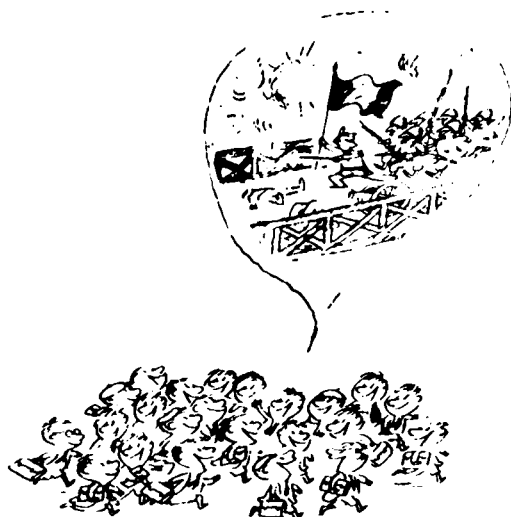
- Đừng có làm tao phải phì cười, thằng Eudes nói, mà y chả cứu ai sất, và y là một thằng điêu toa. Thế với cả chúng mày có biết chúng mày là ai không hả? Cả lũ chúng mày là đồ ngu!

Thế là cả lũ chúng tôi đã đánh nhau với thằng Eudes, và tôi đã bị một quả đấm rất mạnh vào mũi, và

thầy Nước Lèo, chính là giám thị của chúng tôi, đã bắt cả bọn ra đứng phạt.

Cái thằng Eudes này bắt đầu làm chúng tôi bực cả mình với ông anh của nó.

Và sáng nay, thằng Eudes đến lớp, căng thẳng hết sức.

- Ê bọn mày! Ê bọn mày! nó kêu lên. Bọn mày biết sao không? Nhà tao sáng nay nhận được một lá thư của anh tao! Anh ấy được nghỉ phép! Hôm nay anh tao về đến nhà! Bây giờ anh ấy phải ở nhà rồi. Tao ấy à, tao muốn ở nhà đợi anh ấy, nhưng bố tao không thích thế. Nhưng bố tao hứa với tao sẽ bảo anh Jonas đến đón tao ở trường trưa hôm nay! Mà chúng mày có biết điều tuyệt nhất là gì không? Nào, hãy đoán xem!...

Vì chả đứa nào nói gì, thằng Eudes lại gào lên, tự hào hết sức:

- Anh ấy được thăng cấp! Anh ấy là binh nhất!

- Đấy đâu phải là thăng cấp, thằng Rufus nói.

- Thế mà nó cũng nói được không phải là thăng cấp, thằng Eudes vừa nói vừa cười. Chính xác đấy là thăng cấp, và anh ấy có quân hàm trên tay áo. Anh ấy đã viết cho nhà tao thơ!

- Thế binh nhất thì làm cái gì? tôi hỏi.

- À thì cũng như là một sĩ quan ấy, thằng Eudes nói. Cứ chỉ huy một đồng lính, rồi ra các mệnh lệnh, trong chiến tranh thì chính anh ấy sẽ dẫn quân ra trận; quân lính sẽ phải chào khi anh ấy đi qua. Chính xác đấy thưa mày! Quân lính sẽ phải chào anh trai tao khi anh ấy đi qua! Như thế này này!

Và thằng Eudes đưa tay lên sát đầu để chào.

- Thế thì hết sảy nhỉ! thằng Clotaire nói.

Tất cả chúng tôi hơi ghen tị với Eudes, cái thằng có một ông anh trai mặc quân phục, đeo quân hàm, và tất cả mọi người đều chào. Thế nhưng mà chúng tôi cũng rất vui khi được gặp anh ấy khi tan học. Tôi ấy à, tôi đã gặp anh trai của Eudes một hoặc hai lần, nhưng đấy là trước đây, khi anh ấy chưa phải là lính và chả có ai chào cả. Anh ấy rất khỏe và rất tốt bụng.

- Mà thôi, tan học thì chính anh ấy sẽ kể cho bọn mày nghe, thằng Eudes bảo chúng tôi. Tao sẽ cho chúng mày nói chuyện với anh ấy.

Chúng tôi đi lên lớp mà rất là bồn chồn, nhưng đứa bồn chồn hơn hết thì dĩ nhiên chính là thằng Eudes. Ngồi trên ghế mà nó cứ cựa quậy và nó cứ ngó nghiêng để nói chuyện với những đứa ngồi ở những ghế xung quanh.

- Eudes! cô giáo kêu lên. Cô không biết em có chuyện gì sáng nay, nhưng em thật là không thể chịu nổi! Nếu em còn tiếp tục, cô sẽ bắt em phải ở lại lớp!

- Ôi! không, thưa cô! Không! tất cả chúng tôi cùng kêu lên.

Cô giáo nhìn chúng tôi, ngạc nhiên lắm, và thằng Eudes đã giải thích cho cô rằng anh trai nó, người đã được thăng cấp, sẽ tới đón nó khi tan trường.

Cô giáo cúi người xuống để tìm cái gì đó trong ngăn kéo; nhưng mà chúng tôi đều biết rồi, ai mà chẳng biết rằng khi nào cô làm thế, chính là khi cô buồn cười quá; thế rồi cô nói:

- Được rồi. Nhưng các em phải trật tự. Nhất là Eudes, em phải ngoan để xứng đáng với một người anh trai bộ đội!

Buổi học đối với chúng tôi sao dài kinh lên được,

và khi chuông réo lên, tất cả cặp sách đã đóng xong hết và chúng tôi cùng chạy ra ngoài.

Trên vỉa hè, anh Jonas đang đợi chúng tôi. Anh ấy không mặc quân phục; anh mặc một cái áo sơ chui đầu màu vàng và một cái quần xanh kẻ sọc, và chúng tôi đã thấy hơi thất vọng một tí.

- Ê, đầu bò đầu bướu kia! anh ấy kêu lên khi thấy Eudes. Em lớn ghê chưa kia!

Và anh Jonas ôm và hôn chụt chụt vào hai má thằng Eudes, anh ấy xoa đầu nó và anh ấy làm như thể cho nó một quả dấm. Anh trai thằng Eudes hết sảy kinh lên được. Tôi thích có một anh trai như anh ấy quá!

- Tại sao anh không mặc quân phục hả Jojo? thằng Eudes hỏi.

- Nghi phép mà mặc á? Em đùa à! anh Jonas nói.

Thế rồi anh ấy nhìn chúng tôi và anh nói:

- A! các bạn em đây nhì. Kia là Nicolas... Còn thằng bé to béo kia là Alceste... Còn tên kia, thì là... thì là...

- Maixent! thằng Maixent kêu lên, tự hào hết sức vì anh Jonas có vẻ nhận ra nó.

- Anh nói xem nào! thằng Rufus nói. Có thật là anh có quân hàm, anh chỉ huy lính ở trên chiến trường không?

- Ở trên chiến trường ư? Jonas cười toét. Trên chiến

trường thì không, nhưng mà ở nhà bếp thì anh giám sát việc nhặt rau quả. Anh được phân vào trong bếp. Không phải lúc nào cũng khoái nhưng mà bọn anh ăn rất ngon. Có đầy thức ăn thêm.

Thế là thằng Eudes nhìn anh Jonas, nó trở nên tái nhợt toàn thân và nó bỏ chạy.

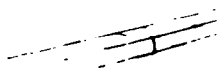
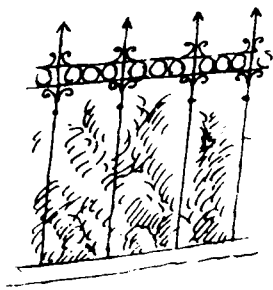
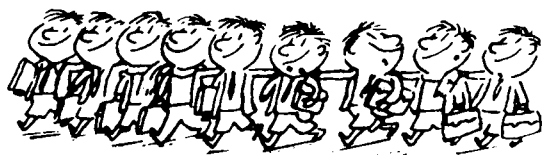
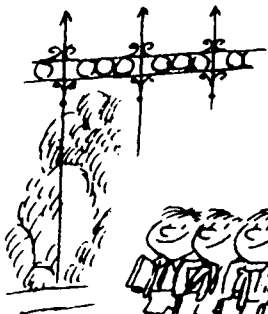
- Eudes! Eudes! anh Jonas kêu lên. Ô cái thằng này làm sao ấy nhỉ? Chờ anh đã, thằng đầu bò đầu bướu! Chờ anh đã!

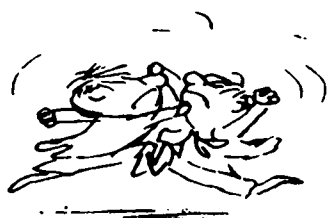
Và anh Jonas chạy theo sau thằng Eudes.

Còn chúng tôi, chúng tôi cũng đi luôn, và Alceste nói rằng thằng Eudes phải tự hào vì có một ông anh thẳng tiến đến như thế trong quân đội.

Bọn mình sẽ
chơi vui lắm đây!

Viên phấn

Hay thật ấy! cô giáo nói, không còn viên phấn nào nữa! Sẽ lại phải đi lấy phấn vậy.

Thế là tất cả chúng tôi đều giơ tay và chúng tôi kêu lên: “Thưa cô, em! Em!” trừ mỗi thằng Clotaire là không nghe thấy gì. Bình thường thì chính là Agnan, cái thằng đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo, sẽ đi lấy các thứ vật dụng, nhưng giờ Agnan lại vắng mặt bởi vì nó bị cúm, thế là tất cả chúng tôi đều kêu lên: “Thưa cô, em! Em!”

- Trật tự một chút nào! cô giáo nói. Xem nào... Em, Geoffroy, em đi vậy, nhưng phải quay về nhanh đấy nhé? Đi qua hành lang thì đừng có lè mề.

Thằng Geoffroy đi ra, tự hào như ai, và nó đã quay lại, miệng cười toe toét, tay cầm đầy những viên phấn.

- Cảm ơn em, Geoffroy, cô giáo nói. Hãy về chỗ ngồi đi; Clotaire, lên bảng nào. Clotaire, cô nói với em đấy!

Khi chuông reo lên, tất cả chúng tôi chạy ủa ra ngoài, trừ Clotaire, với thằng này thì cô lại muốn trò chuyện các thứ, như mỗi lần cô gọi nó lên bảng.

Và thằng Geoffroy bảo chúng tôi ở trên cầu thang:

- Tan học đi với tao nhá. Tao có một thứ kinh khủng cho chúng mày xem!

Tất cả chúng tôi đều đã ra khỏi trường, và chúng tôi hỏi thằng Geoffroy có gì để cho chúng tôi xem, nhưng thằng Geoffroy nhìn ngó bốn phía và nó nói: "Ở đây không được. Đi nào!" Cái thằng Geoffroy này rất thích làm ra vẻ bí ẩn, cái tính ấy của nó thật là khó chịu. Thế là chúng tôi theo sau nó, chúng tôi ngoặt vào một góc phố, chúng tôi băng qua đường, chúng tôi tiếp tục đi một đoạn, chúng tôi lại băng qua đường, thế rồi thằng Geoffroy đứng lại, và tất cả chúng tôi xúm quanh nó. Thằng Geoffroy lại nhìn quanh lần nữa, rồi nó cho tay vào trong túi, và nó bảo chúng tôi:

- Xem đi!

Và ở trong tay nó là - các bạn chẳng bao giờ đoán được đâu - một viên phấn!

- Thầy Nước Lèo đưa cho tao năm viên, thằng Geoffroy, tự hào hết sức, giải thích cho chúng tôi. Và tao

chỉ đưa cho cô giáo bốn viên!

- Phải công nhận là, thằng Rufus nói, mày cũng liều phết nhì!

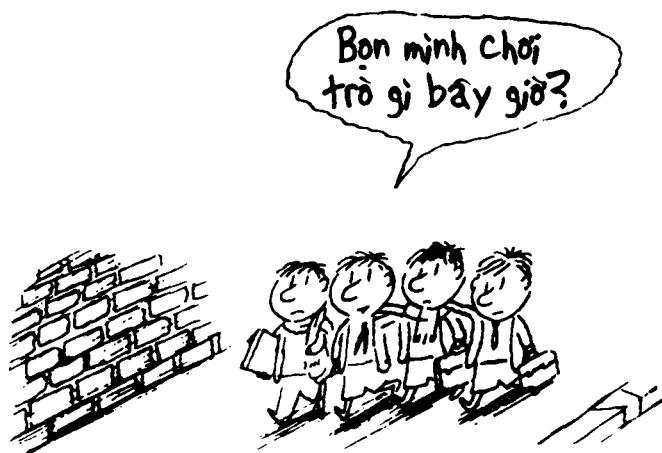
- Chứ sao nữa, thằng Joachim nói, nếu thầy Nước Lèo hay cô giáo mà biết được, thì mày sẽ bị đuổi học là cái chắc!

Bởi vì đúng vậy đấy, với vật dụng học tập thì đừng có mà giờ trò! Tuần vừa rồi, một tên lớp lớn đã lấy bản đồ mà tên ấy đang cầm đập lên đầu một tên lớp lớn khác, cái bản đồ bị rách, và hai tên lớp lớn đó đã bị đình chỉ học.

- Đứa nào hèn với cả chết nhất thì cứ việc đi, thằng Geoffroy. Còn lại thì bọn mình sẽ nghịch phẩn.

Và tất cả chúng tôi đều ở lại, đầu tiên là vì chả có đứa nào hèn với lại chết nhất ở trong nhóm của chúng tôi, rồi là bởi vì có một viên phẩn thì chúng tôi có thể chơi nghịch dã man và chúng tôi làm hàng đồng với cả hàng đồng thứ. Bà tôi một lần đã gửi cho tôi một cái bảng đen, bé hơn cái bảng ở trường, và một hộp phẩn, nhưng mẹ đã lấy mất hộp phẩn của tôi, vì mẹ bảo rằng bảng thì tôi không vẽ mà cứ vẽ ra khắp nơi. Thật là tiếc, vì đấy là những viên phẩn màu, màu đỏ, màu xanh, màu vàng, và tôi nói rằng nếu như có các viên phẩn màu thì mới gọi là hết sảy.

- À, gớm nhỉ! thằng Geoffroy kêu lên. Tao đã phải liều kinh khủng rồi, thế mà anh Nicolas đây vẫn còn không thích màu phấn của tao. Nếu mày giỏi thì mày cứ đi mà bảo thầy Nước Lèo đưa cho mày phấn màu ấy! Đi đi! Mày còn đợi gì nữa? Đi đi! Mày ấy à, chỉ được cái cứ leo leo cái mồm, chứ mày đời nào dám giữ phấn lại, nhỉ! Tao còn lạ gì!

- Chứ sao nữa, thằng Rufus nói.

Thế là tôi quăng cặp xuống đất, tôi túm lấy áo vét thằng Rufus và tôi hét lên với nó:

- Hãy rút lại những gì mày vừa nói!

Nhưng vì nó không muốn rút lại tí gì, chúng tôi bắt đầu đánh nhau, thế rồi chúng tôi nghe thấy một giọng

hét tường lên từ phía trên cao:

- Chúng bay có ngừng ngay đi không, lũ lưu manh kia! Đi chỗ khác chơi nếu không tao sẽ gọi cảnh sát!

Thế là tất cả chúng tôi chạy ù đi, chúng tôi ngật vào một góc phố, chúng tôi băng qua đường, lại băng qua nữa, rồi chúng tôi đứng lại.

- Thế chúng mày đã giờ trò xong chưa, thằng Geoffroy nói, để bọn mình còn nghịch phấn của tao tiếp.

- Nếu cái thằng này mà còn ở đây thì tao đi luôn! thằng Rufus hét lên. Kệ xác phấn của mày.

Và nó bỏ đi, còn tôi thì cả đời sẽ không bao giờ thèm nói chuyện với nó nữa.

- Được rồi, thằng Eudes nói, bọn mình làm gì với viên phấn bây giờ?

- Sẽ rất là hay, thằng Joachim nói, nếu mà mình viết các thứ lên tường.

- Phải đấy, thằng Maixent nói. Bọn mình có thể viết: "Băng Những Kẻ Báo Thù!" Như thế, bọn địch sẽ biết rằng bọn mình đã đi qua chỗ này.

- A, hay nhỉ, thằng Geoffroy nói. Thế rồi tao, tao sẽ bị đuổi khỏi trường! Hay nhỉ! Hoan hô!

- Mày là thằng hèn! thằng Maixent nói.

- Tao mà hèn, trong khi tao đã liều kinh khủng như thế? Mày làm tao phải phì cười đấy! thằng Geoffroy nói.

- Nếu mày không hèn thì cứ viết lên tường đi, thằng Maixent nói.

- Thế nhờ về sau tất cả bọn mình đều bị đuổi học thì sao? thằng Eudes nói.

- Thôi, bọn mày, thằng Joachim nói. Tao đi đây. Nếu không tao sẽ về nhà muộn mất, và tao sẽ lại bị sinh chuyện.

Và thằng Joachim chạy đi nhanh kinh khủng. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó vội về nhà đến như vậy.

- Sẽ rất là hay, thằng Eudes nói, nếu mình vẽ các thứ trên áp phích. Như kiểu vẽ thêm kính này, ria mép này, râu này với cả tẩu nữa!

Tất cả chúng tôi đều thấy rằng đấy là một ý hết sảy, mỗi tội là ở trên phố, chẳng thấy có áp phích đâu cả. Thế là chúng tôi bắt đầu rào bước, nhưng mãi cũng vẫn thế: khi mình muốn kiếm áp phích thì lại chẳng có.

- Mà này, thằng Eudes nói, tao nhớ là có một cái áp phích, ở đâu đấy trong khu... Cái bức một thằng nhỏ ăn một cái bánh ga tô sô cô la ấy bọn mày, có phết kem bên trên...

- Phải, thằng Alceste nói. Tao biết rồi. Chính tao đã cắt nó ra từ báo của mẹ tao chứ ai.

Rồi thằng Alceste bảo chúng tôi rằng mọi người đang đợi nó về ăn bữa quà chiều ở nhà; và nó chạy đi luôn.

Vì đã muộn rồi nên chúng tôi quyết định không đi tìm áp phích nữa, mà cứ tiếp tục nghịch phấn thôi.

- Bọn mày biết sao không hả? thằng Maixent kêu lên. Bọn mình có thể vẽ một cái ô nhảy! Bọn mình vẽ trên vỉa hè, và...

- Mày có hơi bị điên không hả? thằng Eudes nói. Nhảy ô là trò của bọn con gái!

- Không hề, thưa mày, không hề, thưa mày! Maixent nói, cái thằng đã đỏ mặt tía tai lên. Đấy không phải là trò của bọn con gái!

Thế là thằng Eudes bắt đầu nhe răng lè lưỡi hàng

đồng phát, rồi nó hát bằng một giọng rất chi là réo rắt:

- Cô Maixent thích chơi nhảy ô này! Cô Maixent thích chơi nhảy ô này!

- Đi ra bãi đất hoang, tao với mày đánh nhau! thằng Maixent hét lên. Đi! Nào! Nếu mày có gan đàn ông!

Và thằng Eudes với thằng Maixent cùng bỏ đi, nhưng đến đâu phố thì chúng nó đã mỗi đứa một ngã. Chính tại vì cứ mãi nghịch phần kiếu thế, chúng tôi không nhận ra là bây giờ đã bắt đầu muộn kinh lên được.

Chỉ còn mỗi thằng Geoffroy và tôi. Thằng Geoffroy làm như thể viên phấn chính là một điều thuốc lá, rồi sau đó, nó để viên phấn vào khoảng giữa môi trên và mũi, như thể đấy là một cái ria mép.

- Mày cho tao một mẩu đi? tôi hỏi.

Nhưng thằng Geoffroy lắc đầu từ chối; thế là tôi cố đoạt viên phấn của nó, nhưng viên phấn đã rơi xuống đất và bị vỡ ra làm đôi. Thằng Geoffroy tức giận đã man.

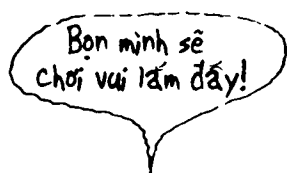
- Này! nó hét lên. Xem tao làm gì mẩu của mày đây!

Và nó lấy gót chân di nát một mẩu phấn.

- Thế hử? tôi kêu lên, thế thì hãy xem tao cũng làm gì cái mẩu phấn của mày!

Và, rắc! tôi cũng lấy gót chân nghiền nát luôn cái mẫu phấn của nó.

Vì chẳng còn phấn mà chơi nữa, nên chúng tôi ai về nhà nấy.

MỤC LỤC

Joachim bức bối	5
Bức thư	15
Giá trị đồng tiền	25
Đi chợ với bố	34
Những cái ghế	44
Đèn pin	55
Bàn cò quay	65
Bà đèn chơi nhà	75
Bài học luật	85
Bài học về sự vật	95
Cây nhà lá vườn	105
Xổ số trúng đồ	117
Phù hiệu	127
Thông điệp mật	137
Jonas	145
Viên phấn	155

NHÓC NICOLAS PHIÊN MUỘN

Chịu trách nhiệm xuất bản
TRUNG TRUNG ĐÌNH
Chịu trách nhiệm bản thảo
PHẠM SÔNG HỒNG

Biên tập	Nguyễn Thị Anh Thu
Biên tập viên Nhã Nam	Hoàng Nhụy
Thiết kế bìa	Hữu Khoa
Trình bày	Mai Mai
Sửa bản in	Minh Thu

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội
Tel: 04 38222135 | Fax: 04 38222135
E-mail: nxbhoinhavan@hn.vnn.vn

LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH

CÔNG TY VĂN HÓA & TRUYỀN THÔNG NHÃ NAM

1B/IF1 Thái Thịnh, Đống Đa, Hà Nội
Điện thoại: 04 35146875 | Fax: 04 35146965
Website: www.nhanam.vn
Email: nhanambook@vnn.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh

Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,
Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh
Điện thoại: 08 38479853 | Fax: 08 38443034
Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn

In 3.000 cuốn, khổ 14x20.5cm tại Công ty Cổ phần In Viễn Đông. Căn cứ trên số đăng ký kế hoạch xuất bản: 974-2010/CXB/58-67/HNV và quyết định xuất bản số 905/QĐ-NXB HNV của Nhà xuất bản Hội Nhà Văn ngày 09.11.2010. In xong và nộp lưu chiểu quý IV năm 2010.

Hiện nay, trên thị trường đã xuất hiện hàng loạt cuốn sách làm giả sách của Nhà Nam với chất lượng in thấp và nhiều sai lỗi. Mong quý độc giả hãy cẩn thận khi chọn mua sách. Mọi hành vi in và buôn bán sách lậu đều vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của tác giả và nhà xuất bản.

Trọn bộ **Nhóc Nicolas** do Nhà Nam xuất bản:

- **Nhóc Nicolas, những chuyện chưa kể**
- **Nhóc Nicolas, những chuyện chưa kể 2**
- **Nhóc Nicolas, những chuyện chưa kể 3**
- **Nhóc Nicolas**
- **Nhóc Nicolas và các bạn**
- **Những kỳ nghỉ của nhóc Nicolas**
- **Giờ ra chơi của nhóc Nicolas**
- **Nhóc Nicolas phiên muộn**

Phiền muộn ư? Ai mà chẳng có lúc như thế. Nhưng với Nhóc Nicolas và nhóm bạn hết sảy của cậu: Alceste (thằng to béo ăn luôn mồm), Eudes (thằng chỉ thích dăm vào mũi bạn), Maixent (thằng có hai đầu gối lúc nào cũng bẩn), Clotaire (thằng đứng bết lớp nhưng lại có một cái xe đạp), Geoffroy (thằng có ông bố giàu ời là giàu), Joachim (thằng vừa có một đứa em trai), Rufus (thằng có bố làm cảnh sát) và Agnan (thằng cục cưng của cô giáo) thì những phiền muộn có thể sẽ rất kinh khủng! Nhất là khi lại có bố, bà, thầy hiệu trưởng và thầy giám thị Nước Lèo nhúng tay vào. Nhưng rồi cũng với nhóc Nicolas, mọi chuyện đều có thể dàn xếp được... cho dù theo một cách chẳng logic tí nào!

"Tất cả những cậu nhóc này đều ở đây, những người bạn thân thiết đã qua nhiều thử thách, sẵn sàng đánh nhau mà chẳng thấy lăn tăn gì, hầu như ngày nào cũng nguyện rửa không thêm nói chuyện với nhau cho đến hết đời."

— René Goscinny

Trọn bộ **Nhóc Nicolas** do Nhà Nam xuất bản:

- **Nhóc Nicolas, những chuyện chưa kể**
- **Nhóc Nicolas, những chuyện chưa kể 2**
- **Nhóc Nicolas, những chuyện chưa kể 3**
- **Nhóc Nicolas**
- **Nhóc Nicolas và các bạn**
- **Những kỳ nghỉ của nhóc Nicolas**
- **Giờ ra chơi của nhóc Nicolas**
- **Nhóc Nicolas phiên muộn**

Phiền muộn ư? Ai mà chẳng có lúc như thế. Nhưng với Nhóc Nicolas và nhóm bạn hết sảy của cậu: Alceste (thằng to béo ăn luôn mồm), Eudes (thằng chỉ thích dấm vào mũi bạn), Maixent (thằng có hai đầu gối lúc nào cũng bần), Clotaire (thằng đứng bết lớp nhưng lại có một cái xe đạp), Geoffroy (thằng có ông bố giàu ời là giàu), Joachim (thằng vừa có một đứa em trai), Rufus (thằng có bố làm cảnh sát) và Agnan (thằng cục cung của cô giáo) thì những phiền muộn có thể sẽ rất kinh khủng! Nhất là khi lại có bố, bà, thầy hiệu trưởng và thầy giám thị Nước Lèo nhúng tay vào. Nhưng rồi cũng với nhóc Nicolas, mọi chuyện đều có thể dàn xếp được... cho dù theo một cách chẳng logic tí nào!

“Tất cả những cậu nhóc này đều ở đây, những người bạn thân thiết đã qua nhiều thử thách, sẵn sàng đánh nhau mà chẳng thấy lẫn tẩn gì, hầu như ngày nào cũng nguyên rủa không thêm nói chuyện với nhau cho đến hết đời.”

— René Goscinny

